Biletul de adio începu să îi tremure în mână, iar scrisul deveni neuniform din cauza ochilor înlăcrimaţi. „Când vei citi acest mesaj probabil voi fi deja departe. Îmi pare rău, dar trebuie să fac asta, viaţa mea nu mai are niciun sens şi am ajuns la capătul puterilor, ştiu că mă vei ierta. Te iubesc şi te voi iubii toată viaţa mea!

Lipsit de putere în urma loviturii, primite direct în inimă ca un pumnal Andrei se prăbuşeşte pe birou.

În drum spre spital nu auzea decât alarma sirenei de la ambulanţă iar în ochi o vedea numai pe ea, la fel de tandră, pură şi veselă, acelaşi zâmbet ce îi îndulcea dimineţile şi zilele friguroase de toamnă.

— După estimarea mea, într-o oră trenul ajunge în gară la Braşov.

— Off sunt atât de nerăbdătoare iubitule, în sfârşit voi vedea muntele, şi totul datorită ţie.

— Pentru tine aş fi în stare de orice, numai, să îţi văd zâmbetul pe buze şi ochii sclipind de fericire. Te iubesc enorm Minoua.

În pacea nopţii şi a liniştii din compartimentul trenului, trupurile lor devin din ce în ce mai apropiate, topindu-se într-un sărut ce le încântă simţurile şi făcându-i să descopere cele mai ascunse taine ale iubirii supreme.

Au avut de parcurs un drum lung până la găsirea cabanei unde locuia mătuşa lui Andrei, sora mai mare a tatălui lui. O femeie în vârstă de 58 de ani cărunta la par dar netrecută de vreme, la fel de ageră şi sprintenă ca în primii ani ai tinereţii. Din păcate locuia singură şi nu avea copii de la niciunul din cei 3 răposaţi cu care şi-a împărtăşit zilele de-a lungul anilor. În întunericul nopţii, drumul care ducea

către cabana din lemn de brad era de-a dreptul pustiit, chiar înspăimântător pentru tânăra fată care nu părăsise niciodată oraşul, în schimb simţea cum plămânii îi sunt pătrunşi de un aer puternic, curat şi parfumat, un miros de iarbă proaspătă, pini de brad şi apa limpede, ce curgea în pârâul de pe marginea şoselei, îi încântau simţurile.

— Ei bine cred că am ajuns.

Ridicând privirea în sus Minoua rămase fascinată de măreţia munţilor ce se înălţau până la stele şi chiar dincolo de ele.

— Uite! Este a treia casa sus. Se pare că avem ceva de urcat.

Nici bine nu au apucat să intre pe poartă ca cei 3 câini ai mătuşii le făcură simţită prezenţa. Uşa căsuţei din lemn cu un singur etaj se deschise şi din ea se auzi un glas dulce şi nerăbdător.

— Aţi ajuns! Doamne ce mare te-ai făcut băiete!

Adevărat fiind că Andrei nu îşi mai văzuse mătuşa de la vârsta de 10 ani. Acum era bărbat în toată firea, înalt cam de 1 metru 75, brunet cu ochi căprui dar cam slăbuţ. Luase trăsăturile mamei, o femeie la fel de frumoasă şi curtata de bărbaţi la 40 de ani ca şi la 20, însă nu şi sufletul viclean al acesteia. Frumosul băiat era bun ca mierea, duios, şi cuminte. Student în anul 2 la teologie, visul vieţii lui era să îmbătrânească alături de mireasă să minoua.

— Trezirea îngeraşule! Este o zi superbă şi muntele abia aşteaptă să fie explorat de picioruşele tale fine şi subţiri. În plus mătuşa ne-a pregătit o masă pe cinste, cum numai aici se serveşte.

— Nici nu am simţit cum a trecut noaptea iubitule. Voi fi gata în 10 minute. Între timp o poţi ajuta pe mătuşa ta să

pună masa.

Sărutanduse pătimaş şi şoptindusi iubirea unul celuilalt, şi-au luat rămas bun de parcă în loc de 10 minute i-ar fi despărţit 10 ani.

Coborând jos în livingul cabanei, Minoua, abia acum şi-a dat seama de frumuseţea căsuţei şi de căldură cu care era învăluită. Interiorul ca şi exteriorul era acoperit cu şipci de lemn, ceea ce îi dădea căminului un miros frumos, aparte. La stânga dădeau spre curte două ferste mari despărţite de un perete ingus, acoperite cu perdele albe brodate cu flori. Pereţi erau îmbrăcaţi cu coverturi ţesute la război de către sătenii locului sau poate chiar de însuşi mătuşa Mioara, completate cu vase de lut pictate şi atârnate pe suporţi de lemn. În mijloc se afla o masă mare din lemn de culoare închisă acoperită cu o broderie cusută de mână, după cum însuşi Mioara le povestea. În jurul ei se aflau 12 scaune toate la dispoziţia vizitatorilor care adesea veneau în gazda mătuşii. Pe masă îi aşteptau 3 farfurii de lut colorate în diferite modele, căni groase de pământ pline cu lapte şi un imens platou de lemn cu tot felul de brânzeturi, legume şi produse din carne, proaspete aduse direct din gospodărie.

— Ţin să te felicit Andrei, ai făcut o alegere minunată. Minoua este încântător de frumoasă, aşa fete mai rar vezi la noi în sătuc.

Intens ruşinată de primirea frumoaselor cuvinte Minoua roşii.

— Aş putea să jur că seamănă cu sirenele din poveştile pe care ţi le citeam când erai mic. Nu e de mirare că veniţi tocmai de la mare.

În urma comparaţiei făcute de mătuşa, izbucniră cu toţii în râsete, profitând astfel de un mic de jun veles şi

copios.

Complimentele aduse de Mioara către iubita nepotului aveau dreptate întru totul. Minoua era o fată cu adevărat frumoasă. Înaltă, slăbuţă dar cu forme bine definite, brunetă cu părul lung ce aproape îi atingea coapsele şi breton drept bine definit ce îi punea în evidenţă tasaturile şi liniile curbate ale chipului palid, cu ochii verzi că ai bunici sale, pe care o iubise atât de mult, cu buzele mari şi cărnoase şi pe lângă toate acestea de o inteligenţă rară. Păcat însă că nu şi-a putut continua studiile din cauza lipsei de bani şi a responsabilităţilor de acasă.

De cum ieşii pe uşă Minoua fu întâmpinată de un peisaj mirific pe care nici în vis nu şi-l închipuise. În faţa ochilor se regăsii înconjurată de munţii înalţi gata să străpungă cerul albastru, acoperit de nori albi şi pufoşi, cu vârfurile lor, şi stânci gri ce le defineau formă ca şi când doreau a se face remarcate.

Iarba ce îi acoperea era de un verde intens, semn că în zona ploase des în ultima vreme, pe ici pe colo erau răsfirate căsuţe, la distanţă una de cealaltă pe toată înălţimea muntelui iar în spatele lor pădurea de brazi învelea vârful stâncos că o pălărie.

— Hai iubito! Vom urca pe partea din spatele casei, vom merge către brazi, apoi vom cobora pe partea cealaltă, spre râu. Acolo mergeam când eram mic şi mă scăldam.

— Totul este atât de frumos Andrei, cum nu mi-aş fi imaginat niciodată. Nici nu ştiu cum să îţi mulţumesc.

— Spunându-mi că mă iubeşti, este suficient.

— Dar tu ştii asta deja, prostuţule.

Gâfâind, de parcă îşi dădea şi ultima suflare, Andrei se opreşte lângă trunchiul unui brad ce le umbrea fetzele.

— Uită-te în jos Minoua, de aici se vede tot satul.

— Este cu adevărat mirific.

— Şi asta nu e tot. Aici sus lângă bradul ăsta, făcu o pauză trăgând aer în piept parcă mai adânc, apoi continuă, aici voi construii căsuţa noastră Minoua. A mea, a ta şi a copiilor noştri.

— Doamne Andrei!

Profund afectată, îi sări în braţe lipindusi buzele de ale lui, înconjurându-l cu braţele ei firave şi oferindu-i toată dragostea ei, unindu-şi trupurile într-un joc al sentimentelor, purtaţi într-o lume a viselor devenite realitate şi a unei iubiri ce nu are sfârşit.

Apoi totul devenii întuneric!

Cu o zi înainte.

25.07.2005. Minoua marchează dată în calendar, dată care îi va schimba viaţa cu adevărat. La 20 de ani în sfârşit are puterea de a fugii şi a se trezii din coşmarul care i-a distrus copilăria. O mamă beţivă, datoriile, cei 4 fraţi mai mici pe care trebuie să îi hrănească şi un iubit a cărui mama o dispreţuieşte pentru un păcat ce aparţine trecutului şi a cărui vină o poartă doar pentru că s-a născut. Problemele vieţii şi societatea meschină trimit un copil inocent, nevinovat în chinurile unei vieţi în care responsabilităţile nu sunt pentru cei mari ci pentru cei mici.

Grăbită, printre miile de gânduri şi sentimente ce o seacă de puteri atât fizic cât şi psihic, desface bagajul şi arunca acolo câteva haine, unele lucruri folositoare şi personale, buletinul certificatul de naştere şi nu în ultimul rând banii. În acelaşi moment îşi aduce aminte că magazinul unde lucra s-a deschis şi cel mai probabil colega a observat deja lipsa banilor din casă de marcat, anunţându-l pe patron

şi acesta la rândul său sunând la poliţie, pentru a pune pe urmele hoţului o întreagă elită. Înainte de a ieşi pe uşă, îşi aduce aminte şi schimbă cartela din telefonul ei punanad-o în altul, conform planului bine pus la punct de luni de zile.

Iese din cameră şi observă aceeaşi imagine, ruptă parcă dintr-un coşmar nesfârşit, cu mama beată care doarme pe jos şi fraţii care se joacă în dezordine vrând parcă să distrugă şi ultimele lucruri rămase întregi ale familiei. Cu inima îngheţată şi sufletul chinuit îşi sărută mama pe obraz uşor pentru a nu o trezii, nevrând un alt scandal din partea unei femei înnebunite şi căzute în patima alcoolului, apoi pe rând pe cei 4 fraţi.

— Gabi, ascultama bine. Eu o să plec pentru un timp. Tu acum, acum eşti băiat mare şi trebuie să ai grijă de mama şi de frăţiorii noştri. O să mă întorc repede şi o să vă iau cu mine pe toţi.

— Dar Minoua cine va mai avea grijă de noi, cine ne va da de mâncare, nu vom avea bani iar mama este bolnavă!

— Stai liniştit Gabi. I-am dat vecinei Alina banii pentru a vă oferii mâncare zilnic şi a vă cumpăra cele necesare pe perioada în care voi lipsii. În plus uite telefonul ăsta, este numărul meu vechi, te voi suna în fiecare zi, aşa voi fi mai aproape de voi.

— Dar Minoua unde pleci? Şi cât de departe? Şi cât timp?

— Nu atât de mult timp, ai încredere în surioara ta, mă voi întoarce. Vă iubesc pe toţi, să nu uitaţi.

Iese pe poarta casei cu ochii înlăcrimaţi oprindu-se încă puţin pentru a admira din mijlocul străzii casă care altă dată era un cămin ce adăpostea o familie fericită şi împlinită. Încă îşi mai aduce aminte de mama, tata şi ea, cu toate că nu avea decât 5 ani când a rămas singură, doar cu mama, care

nu a resuit să treacă peste pierderea poziţiei sociale şi a renumelui de „mare doamnă” afundându-se în alcool.

— Bună Minoua!

Tresărind speriată din propriile gânduri la auzul salutului unei foste colege, Minoua încearcă să se transpună realităţii zâmbindu-i fetei din faţă.

— Bună! Scuze eram cu mintea în altă parte.

— Da. Am observat. Dar ce faci, pleci undeva?

Uitându-se la geamantanul care îl trage după ea, spune ezitând parcă în a oferii detalii.

— Da. Plec la Bucureşti. Am găsit un loc de muncă mai bun, ştii şi tu problemele care le am.

— Te înţeleg, şi chiar mă bucur pentru tine, sper să ai mult succes. Apropo să vezi ce s-a întâmplat. Vin de la magazinul situat la marginea cartierului, se pare că o angajată nouă a fugit cu toţi banii, hahahaaa, îţi vine să crezi? Ce oameni, în loc să muncească cinstit. Minoua simte cum un fulger îi trece prin tot corpul intrat din vârful capului şi ieşind prin călcâie, fata îi devine palidă, geamantanul din mâna dreaptă îl simte de parcă ar fi cât o staca, iar picioarele îi cedează încetul cu încetul.

— A sosit şi poliţia la locul faptei, cică fata a stat doar o zi cât pentru a da spargerea. Patronul nu are niciun act de-al ei şi nu e sigur de identitatea care şi-a prezentat-o, însă am auzit că v-a face un portret robot şi poliţişti vor începe căutările imediat.

Ameţită de toate sentimentele, presiunea şi remuşcările care se abat asupra ei Minoua reuşeşte printre dinţi să îşi ceară scuze colegei şi să plece în grabă, motiv că ar putea pierde trenul.

Se urcă în primul autobuz sosit în staţie, la fel de

frământată de gândurile care nu îi dădeau pace nici mai devreme.

Drumul până la gară îl parcursese de sute de ori poate în cei 20 de ani dar niciodată nu i s-a părut mai lung ca acum. Conştiinţa o macină.

Într-un moment de claritate a gândurilor îşi dădu seama că în grabă de a se urca în tren mai repede şi de a fugi de responsabilităţi a uitat să îşi cumpere biletul de autobuz. Nu ar fi fost prima dată când fuge de controlorii însărcinaţi cu verificarea pasagerilor, dar acum ar fi fost prea mult. Pe lângă asta chinuită de remuşcări şi speriată de gândul vinovăţiei care o inculpa, simţea privirile călătorilor asupra ei citindindu-le în ochi acuzarea şi dispreţul. Era deja prea mult, dacă nu avea să se liniştească putea să cadă lată în mai puţin de o secundă.

Autobuzul ajunge într-un târziu în dreptul staţiei din faţa gării. Grăbită să coboare mai repede şi să se îndrepte în direcţia potrivită o rotiţă a gamantanului se rupe, ceea ce face mai grea înaintarea. În repeziciunea cu care traversează strada o imagine îi străfulgeră privirea. Maşina de poliţie aflată în faţa gării

— Doamne mă caută!

Se urcă în primul taxi găsit şi pleacă într-o direcţie necunoscută încă. Mai palidă că niciodată, cu privirea pierdută şi ochii roşii de lacrimile ce îi innecau, nelăsându-i să mai desluşească imaginea clar, inima îi bătea cu putere aproape că voia să îi sară din piept iar pulsul îl simţea până în vârful degetelor.

Şoferul maşinii surprins de starea proastă în care fata se afla o mai întreabă o dată.

— Domnişoara către ce destinaţie mergem?

— Mergeţi, mergeţi repede, nu avem timp de pierdut.

— Da, dacă îmi spuneţi unde să vă duc?
— Departe cât mai departe de aici, vă rog!

Călătoreau de aproape jumătate de oră de când plecaseră din staţia de taxiuri iar şoferul devenea nervos şi iritat de plimbarea fără sens şi purtarea ciudată a clientei.

— Domnişoara v-aţi mai gândit, vreţi să mergeţi într-un loc anume? Eu pot să vă plimb aşa până mâine, dar asta vă costa.

La fel de speriată şi aflată într-o stare de şoc Minoua îi răspunde pe un glas superior şi ridicat.

— Nu contează domnule am bani, numai mergeţi odată! ţipă ea.

Doamne oare ce a fost în capul ei de a făcut o asemenea afirmaţie?! Oare mintea nu o mai lasa să judece limpede? Nu este nimeni vinovat de ceea ce ea a păţit aşa că cel mai bine ar fi să iasă aşa cum a intrat.

Într-un final mai calmă şi mai liniştită Minoua reuşeşte să îi dea indicaţii şoferului.

— Mergeţi spre cimitirul central vă rog. Eu, făcu o pauză apoi continuă, eu sunt puţin supărată, trec printr-o perioadă nu tocmai fi umoasa a vieţii mele.

Şoferul privea prin oglindă retrovizoare, cu puţină tristeţe parcă, la faţă de pe bancheta din spate. Ce probleme grave o fi avut o tânără atât de frumoasă, care să o aducă într-o stare atât de deplorabilă?!

Era deja amiază când au ajuns în faţa cimitirului unde şoferul parchează maşina pe bordura pentru a facilita traficul intens din timpul orei respective.

Minoua îi plăteşte taxa pentru cursa parcursă şi îi lasa 5 lei în plus pentru stresul la care a fost supus şi timpul pierdut din cauza ei.

După ce îşi primi geamantanul, mulţumii şoferului şi se întoarse cu spatele pentru a se indepta către poarta cimitirului.

— Domnişoară! Nu mai fiţi aşa de supărată şi tristă, nu este bine, sunteţi tânără şi asta face rău la sănătate.

— Mulţumesc domnule, o să ţin cont de sfatul dumneavoastră.

La intrarea pe poarta cimitirului realizează că este în pragul unei lumi pe care nu o cunoaşte. Din nou acele mii de gânduri care nu o lasa liniştită se abat asupra ei făcând-o să îşi piardă raţiunea. De data asta însă parcă mai intens şi cu o mai mare forţă de a o seca de puteri.

Oare de când nu a mai fost aici? De când a uitat oare unde este mormântul tatălui ei, de când nu şi-a mai adus aminte că aici o aşteaptă cineva căruia să îi vorbească? De când tatăl ei a decis să o părăsească şi să o lase singură pe lume? Ce fel de om este? Oare nu are suflet în ea deloc? Şi cum de a ajuns într-o asemenea situaţie?

Înaintă încet pe poteca principală a cimitirului uitându-se atent la toate datele de pe cruci, sperând că într-un final să găsească mormântul tatălui ei. Cu inima strânsă şi cu sufletul chinuit de durere de parcă cineva încerca să îl sece, după jumătate de oră se hotărăşte să renunţe.

Mai distrusă ca niciodată şi mai dezamăgită decât de soarta propriei vieţi, ajunge să se dispreţuiască într-un moment care ar fi trebuit să îi aline durerea şi să îi redea pofta de viaţă.

Neştiind încotro s-o mai apuce, se aşază încet pe marginea unui mormânt de marmură

Îşi pune faţa în palme şi începe să plângă, alungându-şi suferinţa şi amarul din suflet. Suspinele ei se

auzeau de la depărtare, de parcă sufletul ei chinuit de mi şi mi de spirite rele cere îndurare.

Nu peste puţin timp se trezeşte din propria irealitate de o umbră de om ce se lasa deasupra capului său.

— Aţi păţit ceva domnişoară? Vă este rău?

— Nu, Mulţumesc!

— Eu sunt paznicul de aici, dacă aveţi nevoie de ceva să mă chemaţi. Apoi bătrânul se întoarce şi pleacă.

— Staţi! Aş avea nevoie de ceva totuşi.

— Caut mormântul lui Florescu Ion, şi nu îl găsesc, aici sunt atât de multe. A murit în anul

1990, atât îmi aduc aminte.

— A domnişoară, colonelul Florescu este înmormântat în partea de est alături de ceilalţi militari, nu aici. Veniţi cu mine, e ceva de mers până acolo.

— Domnul colonel a fost un om respectat aici în oraş. Îmi aduc minte că şi azi ziua aceea nenorocită. Au venit aici maşini de militari pline ochi, şi mai că era tot oraşul prezent la înmormântare. Mare păcat, bărbat aşa tânăr, frumos şi cu familie să îşi ia viaţa. Urmă un moment de linişte, timp în care înaintau printre crucile tăcute ce dormeau liniştite departe de agitaţia oraşului

— Aici este.

În faţa fetei se înalţa o cruce mare albă, situată cu faţa spre răsărit, învelită în coroane de flori uscate aproape că putrezite de trecerea timpului.

Ar fi vrut să vorbească cu cel de acolo dar parcă nu ştia ce să îi spună. Tatăl ei era un străin pentru ea.

— Îmi pare rău că nu am mai venit la tine „tată”. Izbucnii într-un râs ironic.

— Ce fel sună „tată” din gura ei. Privirea i se

întristează. Nu ştia când a mai pronunţat cuvântul acesta. Poate doar atunci când avea 5 ani, oricum nu îşi mai aducea aminte.

— Ştiu că nu sunt demnă de tine şi de admiraţia ta. Mi-a fost greu, adică ne-a fost greu mie şi mamei. Eu vreau să mă îndrept către o viaţă mai bună chiar dacă acum am greşit şi ştiu, dar îmi pare rău şi o să răzbat şi o să ies la suprafaţă. Marea aruncă la mal tot ce înghite. Iar eu eu nu mă las furată de val.

— Mi-ai lipsit mult tata. Te voi iubi mereu şi ştiu că eşti alături de mine în toţi paşii mei. Neavând lumânări, Maria se închină în faţa crucii şi sărută poză, nu înainte de a şterge praful adunat pe aceasta şi care nu lasa să se vadă acel tânăr bărbat, frumos, şi îmbrăcat în militar.

Momentele de linişte alături de sprintul tatălui ei o făcură să se calmeze şi să poată gândii raţional. Acum era momentul să găsească o soluţie pentru problema ei şi o actuală salvare.

Îşi aduce aminte că are telefonul mobil în geantă, şi scoţându-l formează un număr necunoscut.

— Alo, Shark?

— Sunt Minoua.

— Bombonico!!!

— Mă suni, tu, pe mine?

— Am nevoie de ajutorul tău. Acum!

— Da, da, am bani. Dar e urgent!

— Unde eşti, bombonico?

— La cimitir.

— Ce dracu'???

— Vin imediat, stai acolo.

Shark era genul de golănaş şmecher de cartier, care nu putea fi învins niciodată de niciun alt şmecher pentru că el

avea relaţii bine puse sus şi prin lumea celor nedrepţi fără de lege.

Încă din copilărie a avut o atracţie deosebită faţă de Minoua, atracţie care pe măsură ce creşteau devenea o obsesie. Fiind cea mai frumoasă fată din cartierul aflat aproape de plajă, ea stârnea adesea invidia fetelor cât şi a băieţilor care nu se puteau bucura de frumuseţea ei, sau nu se puteau lăuda măcar că au ieşit cu ea o dată la un suc. Shark nu era unu din ei. El era cel care voia totul sau nimic. Şi în plus bombonică asta dulce avea să vină singură la el odată şi odată. Ca în cazul de faţă.

Bmw-ul negru, model vechi din 93, rula cu viteză pe bulevardele oraşului sfidând radarele şi maşinile de poliţie.

— Ce a fost în capul tău fato?

— Ai înnebunit. Te-ai apucat tu de şmecherii fără să ştii cum stă treaba?

Vezi aşa păţeşti dacă nu ai acceptat protecţia mea. Tu NU! L-ai preferat pe mister popica în devenire cu care te ţineai de mână şi te plimbai prin parc că ăia de clasa a 8-a.

— Nu îţi permit să vorbeşti aşa. Andrei este iubitul meu şi ne iubim, indiferent de ce zice lumea. Mie nu îmi pasă.

— Păi atunci spune-i lui să te ajute bombo.

— Taci!

— Andrei nu trebuie să afle niciodată, înţelegi.

— Da, sigur.

— Uite cum o să facem. Ascultama bine că nu repet de două ori. La 21 am un transport către Bucureşti, înţelegi? Tu o să aştepţi trenul acolo la periferie, o să frecă personalul de 9, un băiat de-al meu o să te aştepte la ultima uşă, să fi pe fază ca să te urci. Stai liniştită că nu păţeşti nimic. Din cauza caselor acolo merge încet şi o să ai timp să faci manevra.

Ajunşi într-un cartier mărginaş, Minoua coboară la cerinţele lui Shark şi se ascunde în spatele unui deposit părăsit, în aşteptarea trenului care avea să o salveze.

Se retrage încet spre partea opusă străzii a depozitului, speriată de întunericul pătrunzător la care nu ajungea lumina şi de liniştea nopţii pustiite în care nu se auzeau decât nişte lătraturi de câini în depărtare. Clădirea aproape în paragină cu ziduri crăpate şi cojite îi dădeau senzaţia de sinistru făcându-i inima să bată mai repede. Era înspăimântător într-adevăr dar oboseala acumulată peste zi îşi spunea cuvântul, văzându-se astfel nevoită să se mulţumească doar cu o bucată de bordura mai lăsată şi cu geamantanul pentru a-şi sporii puţin confortul. În scurt timp un somn greu îi intetosează privirea.

Dincolo de raţiunea visului scurt, zgomote reale i se sparg în timpane şi se trezeşte buimacă şi speriată că în mijlocul unui război. Bubuiturile se auzeau de pe partea cealaltă a clădirii. Minoua se îndreaptă curioasă spre colţul depozitului şi secvenţă din faţa ochilor îi îngheaţă sufletul. O maşină pleacă în viteză de pe loc lăsând în urma să nu mai un nor greu de parf, iar în cealaltă parte, o scenă ruptă parcă dintr-un film horror.

Se apropie uşor de maşina albă a cărui uşă din spate era deschisă. O doamne, pe pragul maşinii se prelingeau şiruri de sânge! Şoferul era căzut cu pieptul pe volan, se pare că nu mai avea puls iar bărbatul de pe bancheta din spate, acel bărbat brunet, puţin creol, cu trăsături rotunjite şi buze cărnoase, cu obraji palizi acoperiţi de o barbă deasă şi scurtă

acel bărbat încerca să îşi umple plămânii cu aer pentru ultima dată.

Tremurând de frică, scoate telefonul şi formează numărul apelului de urgenţă. În mai puţin de 5 minute la faţa

locului a ajuns un echipaj de poliţie însoţit de ambulanţă.

— Trebuie să ne însoţiţi la secţie, sunteţi singurul martor care îl avem în acest caz, şi este unul cu adevărat grav. Veţi da o declaraţie despre cum s-au petrecut faptele. Este important şi aveţi datoria să cooperaţi cu echipa de investigaţie a cazului.

— Dar eu, nu pot să vin, trebuie să plec.

— Nu se poate, vă rog să urcaţi în maşină şi să aşteptaţi.

— Îmi pare rău eu, chiar nu pot să vă ajut, am…

— Nu mă forţaţi să apelez la tehnici strict profesionale. Nu aş vrea să vă rănesc, dar domnul acesta este un om foarte important şi e posibil să o încurcăm cu toţii dacă nu îi găsim pe vinovaţi.

— Dar nu am văzut nimic!… Uşa maşinii de poliţie se închide în urma ei, Minoua rămâne cu privirea pierdută, acum ce v-a face? O vor descoperi, pe ea, pe delincventa care a fugit cu banii magazinului la care lucra.

— Off doamne! Când se va termina totul!!!

Câteva ore mai târziu la secţia de poliţie atmosfera era încărcată. Cu toţii erau agitaţi, iar mintea Minoei era departe. A spus tot ce ştia, de ce nu o lasa să plece oare? Cine o fi omul pe care l-a găsit în maşină? Poate un preşedinte, un om de faceri sau un parlamentar?? Tot ce îşi dorea, era să plece acasă, să uite de acest coşmar. Dar nu avea voie. Poate şi-au dat seama că este o hoaţă, şi aşteaptă să îi vină rândul la pedeapsă?

— Domnişoara Florescu poftiţi în biroul meu vă rog.

— Luaţi loc vă rog. O să vină imediat după dumneavoastră.

— După mine?

Uşa biroului se deschide încet şi în camera îşi face apariţia un bărbat înalt, brunet, cu o construcţie fizică de invidiat. Privirea pătrunzătoare îi săgeta ochii Minoei încât o făcu să lase capul plecat ruşinoasă şi intimidată de forţă pe care bărbatul o emana. Era îmbrăcat în costum negru cu cămaşa albă şi purta ochelari de soare chiar dacă era noapte.

— Domnul Aris, omul pe care victima noastră îl are aici în ţară, vrea să vă vorbească apoi vă va conduce chiar el acasă, având în vederea oră târzie. Eu o să vă las singuri, noaptea este cel mai greu de stăpânit oraşul ăsta.

Comisarul se retrase din birou, cerandusi scuze şi trăgând uşa puternic după el. Mai stânjenită că oricând Minoua nu ştia ce să facă. Cine e omul acesta şi ce vrea de la mine? se gândea ea. În ce încurcături mari o fi intrat?

— Boss trăieşte!

Minoua tresării la auzul acelei voci groase, masculine. Încet îşi îndreptă privirea către bărbatul cu aer misterios dar şi galant în acelaşi timp.

— Mă bucur foarte mult.

— Este destul de grav dar medicii care vor veni din Germania îi vor salva viaţa. Încă o dată

după tine. Din păcate în situaţia lui este mult prea riscant transportul cu avionul. Îţi mulţumesc în numele lui.

— Nu trebuie, domnule. Îi doresc şefului dumneavoastră numai bine şi putere să treacă peste această nenorocire. Acum, aş vrea să plec acasă… spuse Minoua cu o voce nesigură.

— Nu pleci!

— Speriată fata căzu înapoi pe scaunul biroului, cu vocea secată de parcă cuvintele nu mai doreau să iasă.

— Te voi conduce acasă. Asta ar fi ordinul lui Boss dacă ar putea vorbii. Nu îmi permit nicio greşeală.

— Dar, dar, nu este nevoie. Vă rog lăsaţi-mă să plec. Promit că nu voi spune nimănui ce am văzut. Mă voi preface că a fost un vis. Vă rog.

Bărbatul o împinse uşor de la spate până la ieşirea din clădirea poliţiei, apoi o conduse spre maşină.

Ajunsă în faţa unei maşini mari negre, cu geamuri închise la culoare, Minoua se sperie.

— Nu merg cu tine, nu te cunosc, lasă-mă în pace. Încerca să fugă dar nu reuşii să facă nici doi paşi, bărbatul misterios era înarmat.

— Înţelege, nu vreau să îţi fac rău nici ţie nici mie. Urcă dracului odată în maşină. Te duc acasă pentru că aşa sunt ordinele apoi îţi vezi de păpuşile tale. OK?

Vocea răguşită şi înţepată a bărbatului o făcură să plângă. Speriată şi chinuită se urcă pe bancheta din spate a maşinii luxoase. Nu mai spera la nimic bun de acum înainte. Se hotărî să îşi lase viaţa pe mâna lui Dumnezeu. Plânse în tăcere o perioadă de timp până când fu întreruptă de vocea bărbatului.

— Te mai întreb odată? Unde stai fato? Unde te duc? Nu mă face să îmi pierd răbdarea, mai am multe probleme de rezolvat.

Printre suspine Minoua reuşii să scoată două vorbe.

— În centru la case.

— Aici, opreşte aici.

— Coboară, şi aşteaptă să te contactez. Poate venii după tine oricine. Să nu te mai porţi ca o sălbatică. Hai pleacă!

Doamne oare chiar era în curtea casei ei? Oare încă este în viaţă sau doar visează? Atâtea sentimente o încercau.

Se simţea atât de debusolata, tremura.

În casă era linişte, se pare că toţi dormeau, Minoua se repezii la baie unde făcu un dush fierbinte, îşi schimbă hainele murdare, apoi se întinse în pat. Nici nu îşi dădu seama când fu furată de somn.

— Minoua, Minoua, Minoua trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te!!!

Buimăcită, deschise ochii şi îl văzu pe frăţiorul cel mic trăgând de pernă ei în disperare.

— Ce se întâmplă? Unde arde?

— Un domn cu o maşină mare e afară, mi-a zis să te chem…

Minoua sări ca arsă din pat şi fugi spre fereastră. Trase un pic colţul draperiei şi văzu aceeaşi maşină de aseară. Trase aer în piept şi se îndrepta către uşa de la intrare. Acelaşi bărbat, aceeaşi voce dură şi aceeaşi privire ascunsă după ochelari.

— Îmbrăcate! Mergem la spital. Acum!

Gipul de ultima generaţie rula cu viteza sfidând regulile de circulaţie. În interior atmosfera era ciudată, şi încărcată de mister. Telefonul sună mereu. Bărbatul vorbea când în romană, când în engleză. Tonul era destul de ţipător şi parcă mereu cineva iicerea explicaţii. Nervos până peste puteri înjura puternic şi vulgar, apoi aruncă telefonul pe bancheta goală din dreapta.

Mai relaxată acum, Minoua îndrăznisa vorbească cu bărbatul dur şi pretenţios.

— Cum se simte şeful tău? întrebă ea încet, abia făcându-se remarcată.

— Azi o să se trezească. Pentru asta mergi acolo, va vrea să te vadă. Probabil te vă răsplătii generos, drăguţo!

Minoua îi observă, reacţia perversă şi zâmbetul ironic

de pe buze în oglindă retrovizoare. Inhibata renunţa să îşi mai schimbe privirea din dreptul geamului.

La clinica particulară aştepta cam 3 ore pe scaunul din hol. Lucrurile acolo păreau că decurg normal, asistente care roiau dintr-o partea în alta, medici care intrau în Săli de operaţie. Oameni care aşteptau la programări. Minoua, însă, citise cam toate revistele de pe măsuţa de lângă canapea în orele ce treceau, iar tânăra începea să se plictisească. Se hotăra să plece. În momentul în care se ridică îşi auzi numele şi acea voce cunoscută de acum.

— Minoua!

— Se întoarse şi îl recunoscu pe bărbatul care o însoţise.

— Intră. Ai grijă, e conştient, dar are dureri.

Rezervă spitalului era mai mare decât propria ei camera. Dotată cu aer condiţionat, dulapuri mari cu uşi glisante cu oglinzi. Jaluzelele verticale lăsau razele soarelui să încălzească încăperea. Iar pe perete era un televizor cu plasmă modern, dat pe canalul de ştiri unde se anunţă despre incidentul din ziua anterioară.

Bărbatul din maşină era palid, dar la fel de frumos şi plăcut la vedere. Imbacat doar cu cămaşa din spital corpul bine format lasa să li se vadă proeminentele. Avea ochii negri

pătrunzători, iar buzele, în ciuda culorii pale erau la fel de cărnoase şi senzuale. Barba I se îndesise puţin mai mult, dar părea că a fost aranjat ca pentru o întâlnire. Imaginea nu era tocmai plăcută, pieptul era bandajat, iar mâna dreaptă era în gips. Minoua înainta încet până în dreptul patului unde se aşează pe scaun, alături de cel pe care îl salvase de la moarte cu o zi înainte.

— Mă bucur să te văd. Trebuie să îţi mulţumesc… Eu, ahhhhhh!!!

— Liniştitiva vă rog, nu v-aţi vindecat încă.

Bărbatul de pe pat zâmbi frumos, şi o privi în ochi.

— Mulţumesc! Mi-ai redat viaţa. Voi adormi curând de la perfuzie… Aris o să aibă grijă de tine… când o să fiu mai bine o să te chem…

În camera sa lăsă tăcere. Bărbatul îi cauta mana şi o strânse puternic, apoi o trase către buzele sale cu ultimul efort înainte ca medicamentele să îşi facă efectul. Sărută mâna celei care îi salva viaţa, apoi închise ochii. Uimită de întâmplare, şi practic şocată Minoua se simţii deodată reînsufleţita. Făcu o faptă bună. Salva viaţa unui om, ce poate fi mai minunat decât să ţi se mulţumească din suflet. Privirea acelui bărbat şi gestul de mulţumire îi umplu inima de o fericire pe care nu o putea recunoaşte. Se simţea bine, voia să zâmbească, să cânte, să danseze. Drumul până acasă a fost mai scurt ca niciodată. În camera ei se trânti pe pat şi cu ochii în tavan începu să viseze.

— Camera este pregătită puteţi merge să staţi în pat.

— Nu înainte, să îmi spui ce ai aflat Aris. De zile întregi tot mă amâni, şi vreau să aflu cât mai curând. Ai promis că după ce mă voi vindeca o să îmi spui adevărul complet. Fucking s-a Aris îţi ordon să îmi zici odată. Numai rezist înţelegi! Vreau să aflu unde e, ce face

Îngerul ăla cu ochi verzi, vreau să o văd.

— Boss lucrurile nu sunt chiar simple. Puştoaica e vai de ea, în ziua în care s-a întâmplat răfuială cu banda rusească, fugea din oraş, furase bani dintr-un magazin unde muncise să îşi întreţină familia, mama ei e alcoolică, mai are 4 fraţi mici, şi asta nu e tot. Tatăl ei a fost colonel în armată,

dar a murit. Omu şi-a tras un glonţ în cap, şi încă nu se ştie de ce, asta când avea ea 5 ani. Şi mai rău de atât faţă avea iubit, căruia îi lăsase un bilet de adio şi care…

— Care ce? Zi mă odată? I-a făcut ceva? Dacă s-a atins de ea îl omori ai înţeles?

— Poate într-o altă viaţă.

— What?

— Omu e mort Boss, a murit cu biletul de la ea în mână.

Trabucul pe care Boss îl ţinea în mâna căzu pe jos. Rămase fără cuvinte câteva secunde.

— Ai avut grijă de ea? Sper că i-ai oferit tot ce şi-a dorit.

— Nu a primit nimic. E orgolioasă. A spus că e fericită că trăieşti şi nu îşi doreşte nimic.

— Aranjează-mi o întâlnire cu ea. În seara asta la 21: 00.

— Da Boss.

— Să îi trimiţi cea mai frumoasă şi cea mai scumpă rochie. Şi pantofi, şi bijuterii. Vreau să arate ca o zână doar pentru mine. S-a înţeles?

— Yes şir!

— Acum mă duc să mă odihnesc, vreau să fiu în formă, o voi revedea în sfârşit după atât de mult timp.

Uşa de la camera de hotel se închise în urma lui, iar în camera rămase doar mâna dreaptă a miliardarului venit tocmai din America, pentru a-şi vizita locurile natale.

— Alex tu o să fii şofer în seara asta, Marco, Bruce, Dog, Jack şi Niro o să fie garda de corp, restul o să vină cu mine în port. În seara asta avem o livrare şi am nevoie de oameni. Să îi anunţi şi pe ceilalţi.

— Boss pare mai îndrăgostit că niciodată Aris. Hahahaaa o să mă distrez în seara asta. Am plecat frăţioare, mă duc să îmi pregătesc mănuşile albe, sigur o s-o scoată cu limuzina pe prinţesă.

În casa Minoei atmosfera era extrem de tensionată. Mamă ce suferă de alcoolism se pare că trecea printr-o altă criză din cauza lipsei alcoolului. Ţipetele se auzeau de afară, de parcă un monstru năpustise în casă.

— Ţi-am zis că vreau sticlă Minoua. De ce îi faci mamei tale asta, printre hohote de plâns

femeia abia că mai putea răcni. Dă-mi sticla Minoua. Ştiu că eşti în camera ta, deschide uşa. Numai pot, mor Minoua!!!

Telefonul primit de la mâna dreaptă a americanului, sună neîncetat. Într-un sfârşit Minoua reuşeşte să răspundă.

— Alo!

— Ţi-am trimis ceva printr-un băiat. Să respecţi regulile. La 21: 00 vin după tine. Boss vrea să te vadă.

La auzirea acestei veşti, inima ei începu să bată şi parcă tresărea din când în când. Un sentiment plăcut o încerca. De ce se simţea bine? Cu siguranţă îi va mulţumii iar şi îi va săruta mâna ca şi prima dată. Minoua chicotea de fericire, dar când deschise uşa camerei, o găsi pe mama sa întinsă pe jos epuizată de la ţipete şi crizele lipsei consumului de alcool.

— Aris, Aris, unde îmi este parfumul, Aris te rog papionul, mai repet? Aris, am zis o cămaşă albă impecabilă. O să întârzii la dracu' Aris.

— Boss sunteţi cam agitat, şi asta nu e bine pentru sănătatea dumneavoastră. Azi aţi ieşit din spital vă rog.

— Aris, o să fie cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

— Cu puştoaica? Boss are abia 20 de ani. Şi în plus nu e că fetele care le cunoaştem noi. Sincer nu ştiu ce succes o să ai în noaptea asta. Fată pare destul de sălbatică. Bărbaţii începură să râdă pervers, continuând să se aranjeze pentru întâlnirea de gradul zero care urmă.

În faţa casei se opri o maşină luxoasă, elegantă, exact cum Minoua vedea în unele filme americane şi foarte rar prin oraş atunci când pe timpul verii se înghesuiau să vină turişti din toată lumea în staţiunea luxoasă de la marginea oraşului. Lângă maşina o aştepta la uşa din spate un tip destul de arătos, îmbrăcat în costum negru şi cu mănuşi albe pentru condus. Minoua era atât de frumoasă, că şoferul rămase uimit de atitudinea sexy pe care o emana şi de eleganta cu care se apropia de maşină. Rochia albă lipită de corp îi punea în evidenţă formele frumoase, rotunjite, iar decolteul de la spate adâncit spre coapse, o făcea să fie mai senzuala că niciodată. Părul brunet îl avea prins într-un coc lejer iar machiajul îi dădea o aură de diva. Bijuteriile din perle scumpe o împodobeau că pe o adevărată prinţesă. Uşa maşinii se deschide şi Minoua se urcă. În interior era destul de întuneric, dar după câteva secunde se auziră şi primele cuvinte.

— Arăţi extraordinar Minoua. Cu un gest firav bărbatul din dreapta îi cuprinse mana şi i-o sărută suav. Un tremur îi cuprinse tot corpul, sentimente de frică, teamă şi encant în acelaşi timp. Bărbatul pe care îl văzuse pe patul de spital arata acum atât de masculin şi chiar periculos. Atitudinea lui severă parcă o atrăgea şi nu îşi putea explica de ce. Îmbrăcat total într-un costum negru cu o cămaşă albă

şi papion, savura din plin un trabuc ce scotea îndeajuns de mult fum cât pentru a inneca o armată întreagă, şi cu acelaşi tip de ochelari negri purtaţi noaptea cu care Minoua deja se obişnuise de la întâlnirile cu angajaţii bărbatului. Parfumul lui o îmbata, mirosul fin dar în acelaşi timp înţepător şi senzual, o atrăgea, emana un aer atât de masculin.

— Mă bucur să văd că sunteţi bine.

— Iar tu eşti superbă.

Minoua ruşinată de pe urmă complimentelor, întoarse faţa către gemul maşinii. Nu avu prea mult timp de respire pentru că aceeaşi mână masculină şi feroce, puternică dar fină şi moale, o prinse iar de braţ.

— Spune-mi pe nume, mă numesc John. Cred că e bine să facem încă o dată prezentările, nu am avut o oportunitate prea bună până acum.

— Minoua Florescu mă numesc.

— Îmi pare bine Minoua. Ai un nume cu adevărat special

— Mulţumesc

— Spune-mi acum dacă ai o preferinţă anume unde ai vrea să mergem să discutăm. Singurul restaurant care se ridică la un nivel înalt este cel de la hotelul unde stau în această perioadă dar sincer m-am plictisit de acelaşi meniu. Alege tu un loc.

Vocea rece a bărbatului, însoţită de privirea ascunsă, misterioasă din spatele ochelarilor îi dădeau fiori Minoei. Îşi păstră cumpătul însă şi gândi la rece.

— Mi-aş dori să facem o plimbare pe faleză, acolo la casino, de ceva vreme nu am mai fost.

— Atunshi, acolo mergem. Scuză-mi greşelile te rog, uneori mă ia valul şi mă pierd. De 20 de ani trăiesc în America. Încă mă străduiesc să nu uit limba. Urma apoi un

moment de tăcere până ce maşina se opri în parcare. Şoferul îi deschise mai întâi uşa şefului său, ajutându-l să coboare apoi se îndrepta pe cealaltă parte pentru a deschide uşa domnişoarei.

La ieşirea din maşină John îi oferi mâna lui pentru a o ajuta să coboare. Apoi se oferi să îi dea braţului lui pentru că plimbarea să fie mai degajată, putând astfel să se apropie unul de altul fără prea multe indiscreţii.

— Vorbeşte-mi puţin despre tine Minoua. Am auzit că ai abia 20 de ani, că ai grijă de familia ta, eşti omul de bază în casă.

— Da, aşa este. Din păcate situaţia mea nu este prea bună. Am avut destul de multe probleme şi a trebuit să mă descurc singură, aşa cum am putut.

— Nu îţi mai face griji, eu te voi ajuta de acum înainte.

Se opriră pentru un moment faţă în faţă pierduţi şi învăluiţi în misterul nopţii şi al falezei pustii, unde nu se auzeau decât valurile mării care se spărgeau cu putere de diguri. Atmosfera era încărcată de un iz romantic, periculos, pentru Minoua. Bărbatul acesta atât de serios, misterios, masculin, puternic, ce emană putere, ferocitate, dar calm, frumos, romantic. Doamne ce era în mintea şi în sufletul ei. Îşi pierduse capul cu siguranţă. Omul ăsta o vrăjea şi încercă să o cumpere cu puterea sa, iar ea în loc să se opună, ceda, se topea în prezenţa lui, iar vocea aceea groasă, îi mângâia sufletul.

Continuară apoi plimbarea încet, urmărind fiecare paşii şi mişcările unul altuia.

— Vreau să îţi mai mulţumesc încă o dată că mi-ai salvat viaţa puştoaico. Sper că nu te super că îţi zic aşa. Eu sunt puţin mai bătrân ca tine, cu 18 ani, dar sper că nu te deranjnează că te-ai întâlnit cu un moş.

Începu să râdă la glumă făcută, făcând-o pe Minoua să zâmbească la fel.

— Eşti atât de frumoasă când zâmbeşti. Cred că vă trebuii să o ţin din glumă în glume. Minoua îşi întoarse privirea veselă spre el.

— Am comiso iar, voi avea nevoie de nişte lecţii de limba română de la dumneavoastră domnişoară.

— De ce ai plecat aşa departe? Tocmai în America.

— Domnişoara mea din seara aceasta este curioasă. Hmmm. Chiar vrei să afli? Plină de entuziasm Minoua răspunse.

— Desigur.

— Atunci să facem un pact. În afaceri nimic nu se face degeaba fără să obţii un profit. Curioasă tânăra îşi aştepta provocarea.

— Dacă ne aşezăm pe o bancă, şi promiţi că ai 5 ore libere, îţi voi povesti istoria vieţii mele. Şi crede-mă e mai ceva ca o telenovelă.

Începură amândoi să râdă, el ţinând-o de braţ şi conducând-o către banca liberă ce îi aştepta tăcută cu faţa spre mare. Luna era fixată în faţa lor de parcă privea curioasă la întâlnirea celor doi. Marea se agită de parcă dorea să se asigure că totul va ieşi bine, iar vântul le oferea confort în acea noapte caldă de vară.

— Ok. John acum poţi să începi. Dar am o rugăminte mai întâi. Aş vrea să îţi mai cer ceva, şi nu uita că îmi eşti dator. Acum faţă se simţea mai destinsă şi mai bine în compania bărbatului pe care îl întâlnise acum o oră.

— Scoate-ţi ochelarii.

— Orice doreşte prinţesa inimii mele este ordin pentru mine. John execută ordinul şi îşi dădu ochelarii. În urma lor răsăriră doi ochi negrii atât de pătrunzători încât

Minoua simţii cum se scufundă în abisul lor. Doi ochi care o atrăgeau şi o chemau să îi exploreze oglinda sufletului ascunsa în tot ceea ce ei văzuseră până atunci.

Acesta fusese picătură care umplu paharul. Amuţita Minoua rămase hiprinotizata parcă de cei mai frumoşi ochi văzuţi vreodată.

— Hey wake up! Ce s-a întâmplat? Nu mai doreşti să auzi povestea vieţii mele?

— Îmi cer scuze, sunt puţin ameţită, de la parfum cred, m-am dat cam mult.

— Uite cum începe povestea vieţii mele. Străbunicul meu era canadian. El a străbătut mările şi oceanele până a ajuns în România. A oprit aici în port unde a cunoscut-o pe cea care avea să îi fie soţie. Din ziua aceea nu a mai plecat niciodată din România. Părinţii mei au murit într-un accident când eram foarte mic, şi m-au crescut bunicii. Numai că eu nu m, am mulţumit cu viaţa de aici. Aşa că am plecat am vrut să mă întorc în Canada la rudele de acolo dar a trebuit să supravieţuiesc şi aşa am ajuns în Los Angeles până la urmă şi sunt ceea ce sunt azi. Am un casino mare, cum nu există aici, şi afaceri cu oamenii care conduc lumea asta din umbră fără ca cineva să bănuie măcar cu ce se ocupă ei.

— Adică afaceri ceva mai complicate?

— Da Minoua, se pare că eşti o fată destul de deşteaptă.

— Mi-am dat seama din noaptea accidentului. Maşinile americane şi împuşcăturile, nu sunt tipice pe aici.

— Hai să vorbim şi de lucruri mai frumoase, iubito!

John se apropie de ea, îi prinse mâna şi o trase spre el. O îmbrăţişă puternic, mângâindu-i spatele gol, apoi obrajii,

trecându-şi degetul mare peste buzele ei, şi absorbind-o cu privirea. Minoua simţea cum inima îi iese din piept, pulsul se accentua, fiori îi treceau prin tot corpul ieşind prin vârful degetelor şi intrând înapoi. Îi simţea respiraţia atât de aproape, parfumul, mirosul pielii lui atât de dulce, buzele cărnoase se apropiau de ea încet şi lin, simţea cum o căldură o cuprinde de parcă ar sta lângă un foc aprins instantaneu. Emoţiile erau de nestăpânit şi nu ştia cum avea să reacţioneze. În ultimul moment îşi dădu seama că vrea să cedeze, să cadă în plasa acelui bărbat ce o înşfăcă precum o fiară cu prada sa.

Pentru el era cea mai minunată seară din toată viaţa lui. Întors în oraşul unde se născuse şi unde copilărise simplu, fără un trai decent, zbătându-se pentru supravieţuire. Şi acum era din nou aici, pe banca cea veche unde adesea venea, lângă cea mai frumoasă femeie din viaţa sa, cea mai simplă, cel mai neşlefuit diamant se afla acum în mâna lui şi avea să îl modeleze după bunul său plac, să îl transforme în cel mai scump obiect, în prinţesa visurilor lui, pe acea fată fără viitor şi fără vise. Femeia care îi redase viaţa pentru a doua oară. Mama sufletului său. Cum de avea emoţii el, bărbatul puternic, neînfricat, atotputernic, şi de neînvins, se simţea ca un adolescent la prima iubire, prima dragoste, la prima femeie. Ce sentimente trezea în el puştoaica asta, de ce îşi dorea atât de mult să o aibă lângă el, de parcă ar fi ultima femeie de pe terra, ce o făcea atât de specială. Era specială, era diferită, era simplă, pură, curată, bună, era totul.

Luna de pe cer le era martoră, marea le ţinea cununa, noaptea îi învelea şi îi proteja, scoţându-l din peisaj, lăsându-l singuri îmbrăţişaţi pe banca umăr lângă umăr, braţ lângă braţ. John îi cuprinse faţa cu palma, îi mângâie buzele,

obrajii, nasul, ochii, atât de perfecte toate. Se apropie încet spre buzele ei roşii, parfumate, şi dulci. O sărută cu pasiune, o pasiune adâncă simţită în întreg corpul. Se lăsară pierduţi în dulcele gust al frumosului sărut şi stătură nemişcaţi o clipă de eternitate.

— Te vreau doar pentru mine Minoua! Te vreau doar a mea!

Fata se sperie de afirmaţiile făcute şi ridicându-se brusc de pe bancă o luă la fugă.

— Minoua stai! Ce s-a întâmplat?

Cu ochii în lacrimi şi confuză, pierdută într-o stare de neliniște interioară, fugi către strada aproape pierzându-şi pantofii din picioare.

— Prindeţi-o idioţilor, la ea vă uitaţi! Le ordonă Boss bodyguarzilor să-i Musculoşii fioroşi fugiră după ea şi o luară practic pe sus.

— Lasă-mă, lăsaţi-mă, dă-mi drumul. Încercă din răsputeri să îi lovească, cu mâinile şi picioarele, dar în zadar, forţa celor 3 era cât un munte în faţa ei.

— Vreau să plec. Dă-mi drumu', prostule.

Cei trei o duseră pe faţă la maşină, unde o băgară cu forţa înăuntru. Răvăşită, cu pulsul ridicat, puţin speriată, Minoua se trezi în aceeaşi maşină lângă acelaşi bărbat de care fugise mai devreme. Uşile maşinii se blocară automat. Încerca să deschidă uşa dar nu reuşii.

— Vreau să plec, deschide uşa! Lacrimile începură să îi cadă pe faţă.

— Minoua, calmeazate, ce ai păţit?

Fata se ghemuii lângă uşa maşinii parcă vrând să iasă prin ea. Îşi puse mainle la faţă şi începu să plângă.

John încerca să o mângâie pe păr, dar ea se retrase.

Reuşii în cele din urmă să îi ia mâna în mâna lui, şi să o ţină strâns, de parcă toată puterea I se adună în palmă.

— Nu plânge te rog, mă faci să cred că te-am rănit cu ceva. Îmi cer iertare dacă te-a deranjat sărutul meu. Poate m-am grăbit. Dar… mi-ai răspuns, şi am crezut, că îţi doreşti şi tu. Dacă m-am înşelat îţi cer iertare, şi promit că mă voi revanşa pentru asta.

Tonul calm al bărbatului, o linişti şi o surprinse în acelaşi timp. Cum putea un bărbat ca el, să fie atât de balnd, când toţi ştiu că cei de teapa lui nu au suflet şi sunt adevărate maşini de eliminat oameni. Poate se înşală, poate credea ce e mai rău despre el. A văzut şi ea câteva filme poliţiste şi acum îşi permite să judece, un om pe care nu îl cunoaşte şi care s-a purtat cu ea regeşte.

Minoua îşi trase sufletul apoi afirmă.

— Te rog să îmi scuzi ieşirea. Eu nu sunt obişnuită, nu te cunosc, nu ştiu care îţi sunt intenţiile. În plus trebuie să ştii că am iubit. Acum e supărat pe mine şi nu îmi răspunde la telefon, dar curând ne vom împăca.

Cu o privire aproape întunecată, John îşi puse ochelarii la ochi şi întoarse capul spre geamul maşinii. Renunţă să mai vorbească minute în şir, până ajunseră în faţa casei ei. Maşina se opri în faţa porţi. În interior domnea o tăcere, aproape enervantă pentru Minoua. În ciuda faptului că era destul de inhibata lua cuvântul şi mulţumii pentru acea seară.

— Îţi mulţumesc pentru plimbare John. Acum trebuie să plec.

— Minoua, vocea lui era mai serioasă ca oricând, şi asta nu era o glumă, eu îţi mulţumesc din suflet. Să aştepţi telefonul meu, te voi căuta cât de curând.

Fumul de la trabucul pe care îl avea aprins îi dădea o

alură misterioasă provocatoare, vocea aceea serioasă, acea atitudine pe care o găseşti la un adevărat domn, îi trezeau sentimente ascunse tinerei. Sentimente pe care nu le explorase încă.

— Îţi doresc o noapte bună, frumoaso. Îi ura noapte bună apoi îi atinse mâna firavă, uşor şi o ridică, către buzele sale cărnoase pe care Minoua I le urmărea atentă. Îi sărută mâna delicat, aproape fără să o atingă, apoi îi zâmbi suav. Uşa maşinii se deschise iar şoferul o ajută să coboare.

Se mai întoarse către el o clipă, şi îi răspunse cu un zâmbet induiesator, apoi fugi pe poarta casei. Când fata intra pe uşă, şoferul primi ordin să plece.

John îşi scoase telefonul şi formă numărul omului care îi stă în dreapta şi în care are încredere deplină că în propria viaţă.

— Aris!

— Yes Boss.

Cu o vocea serioasă îi povesti angajatului ce s-a întâmplat în timpul plimbării apoi rămase tăcut.

— Boss? Mai sunteţi la telefon?

— Uite ce e Aris. Gravitatea celor ce avea să urmeze se simţea în tonul vocii şefului său. Acesta din urmă deja ştia că ceva avea să se întâmple sau s-a întâmplat deja. Şi era ceva de rău.

— Vă ascult.

— Fata nu ştie că iubitul e mort!

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi pentru câteva momente.

— Aris, discutăm acasă, aşteaptă mai am puţin şi ajung la hotel.

Minoua închise uşa în urma ei apoi se lipi cu spatele de

aceasta. Doamne visa cu ochii deschişi. Acum scăpase de tensiunea din sufletul ei şi se simţea parcă în al noua-lea cer. Se gândea că poate nimic din ce a trăit până acum nu e adevărat dar totuşi satisfacţia era atât de mare. A avut prima aventură din viaţa ei, şi în ce fel, în stil mare, luxos, cu un om important, un magnat în adevăratul sens al cuvântului, un om periculos chiar. Un bărbat puternic, ce emană multă masculinitate, severitate, inteligenta. În stomacul ei începeau să îşi facă apariţia fluturi că la prima dragoste. Şi-ar fi dorit atât de mult să vorbească cu cineva despre întâmplarea ei, despre norocul ei, despre minunea din viaţa ei. Râse, apoi se gândi, cine s-ar fi uitat la o urâtă ca mine, fără bani şi fără poziţie socială. Chiar dacă avea să nu fie nimic serios, şi povestea să se termine la 12 noaptea, că în cenuşăreasa, avea să ducă această amintire cu ea până în mormânt. Sărutul lui, plin de pasiune, virilitate, masculinitate, puterea cu care o strângea la pieptul lui, şi felul în care mâna îi mângâia părul. Privirea lui ce o făcea să se topească la întâlnirea cu a ei. Buzele moi şi calde pe care le-a simţit atât de aproape şi pe carele, a gustat că pe o foiţă de miere. Degetul mare de la picior ce îi zvâcnea din cauza pantofilor prea strâmţi o trezi la realitate. Atunci îşi dădu seama că se afla încă la uşă, şi că toţi dormeau. În linişte scapa de încălţămintea incomodă şi păşi spre camera ei pe întuneric pentru a nu deranja pe nimeni. Se schimbă în pijamale, rochia şi bijuteriile de la el le aranja frumos în şifonier, trecând cu mâna încă o dată peste ele, că pentru a-l simţii pe el mai aproape, apoi se aruncă fericită în pat că o adolescentă şi strânse perna puternic în braţe. Adormi apoi cu zâmbetul pe buze.

În camera de hotel de la cel mai luxos complex din

oraş tensiunea era la cote maxime şi nimeni nu dormea, deşi era trecut de miezul nopţii. Bodyguarzii împreună cu şoferul stăteau aliniaţi în dreptul peretelui de lângă uşă livingului din apartamentul de lux, iar în mijlocul camerei John cu un pahar de whisky în mâna stângă şi cu trabucul în dreapta se plimba nervos dintr, o parte în alta, urmărit cu privirea de omul lui, Aris.

— Nu înţeleg, imaginează-ţi cum am rămas când mi-a vorbit de el de parcă încă ar mai trăii. Mi-a zis aşa" acum e supărat pe mine şi nu îmi răspunde la telefon, dar când îi va trece mă va căuta". Man sunt şocat, nu am ştiut cum să reacţionez în faţa ei, îmi veneau atâtea gânduri în minte în momentul ăla. Aş fi dat orice să nu fie adevărat. Imaginează-ţi numai, cum va fi când va afla.

— Da, asta e un detaliu de care am uitat să îţi spun Boss.

— Ce dracu' zici acolo, tâmpitule?

John se naspusti asupra lui aruncând nervos din mână paharul şi trabucul, şi îl prinse de gât de gulerul cămăşii Tantindul de perete şi arătându-l furia prin ochi şi expresia feţei. Stans ţinut Aris încerca să scoată două vorbe dar nu îi reuşiră. Stăpânul său era cu mult mai puternic decât el. Ceilalţi bărbaţi nu interveniră în luptă, rămânând ferm pe poziţii fără a-şi mică nici privirea.

— Am aflat asta Boss, când eraţi în spital, sufocat de mâinile groase şi tari, Aris abia putea vorbii. Vă rog domnule, vă spun tot, vă jur.

La rugile omului sau John îi dădu drumul, aşteptând în cele din urmă explicaţiile cerute, la fel de nervos că înainte şi gata să explodeze din nou.

Înecându-se cu aerul ce îi intră în plămâni după strânsoarea şefului, Aris, abia reuşea să vorbească,

enervându-l parcă mai rău pe John care era nerăbdător să ştie de ce s-a comis greşeala de a nu-l fi transmisă o informaţie atât de importantă pentru el acum, încât nu ştia dacă suferă pentru ce avea să se întâmple cu iubita lui la aflarea veştii sau de faptul că nu putea schumba situaţia.

— Mama băiatului, a ascuns tot, se pare că plănuieşte ceva împotriva ei, a păstrat biletul pe care Minoua…

— Domnişoara Minoua cretinule!

— Domnişoara Minoua… îl trimisese prin poştă cu o zi înainte ca tipu' să dea colţu', şefu'. Asta e tot, ce ştiu jur.

Uşa de la camera lui John se trânteşte puternic mişcând tablourile valoroase ce se aflau pe peretele camerei, iar în living se aşterne o tăcere înmormântală. Băieţii îşi ocupă fiecare câte un loc, unde apucă, şi presimt că vor avea să îşi petreacă noaptea acolo.

— Ce facem acum Aris? Plecăm sau?

— Stăm aici, atât timp cât Boss nu ne-a anunţat nimic, stăm aici!

În camera cealaltă atmosfera era de-a dreptul una crudă. Bărbatul puternic la care Minoua visa mai devreme, acum era confuz, trist, pus pe gânduri, ca şi cum nu ar şti cum să iasă la capăt dintr-o situaţie destul de gravă. Îşi mai turnă un pahar de whisky, apoi îşi mai aprinse o ţigară în foi de trabuc şi se aşeză pe marginea patului. Privind către o direcţie vagă şi gândindu-se la cum avea să treacă de zidul găsit în faţa uşii sale. Cum putea oare să i se întâmple lui aşa ceva, omul care era în stare să cumpere vieţi, să mute munţi, să fie invizibil pentru justiţia omenească, el atotputernicul avea să fie învins. Măcinat de gânduri, şi meditând asupra situaţiei, ajunse la concluzia că Minoua trebuia să afle. Ce ironică e viaţa, se gândi apoi, îmi redădu mie viaţa în schimbul vieţii iubitului ei. Se ridică în picioare, lovi cu

pumnul peretele, apoi pronunţă printre dinţi.

— Îţi jur că te voi transforma într-o zeiţă a lumii, Jur pe sângele meu!

Bătăile puternice din uşă o treziră brusc. Strigătele insistente o făcură să îşi uite visul frumos pe care îl savura.

— Minoua! Minoua! Deschide Minoua! Vai doamne ce nenorocire, vai doamne o să mor, copilul meu! Minoua.

Sări din pat şi apucă să deschidă uşa pentru a o vedea pe mama sa agonizând din lipsa băuturii şi a banilor. Acesta căzu lată la picioarele sale şi începu să plângă isteric.

— Mamă ce ai păţit, ce te doare, ridicate!

— Copilul meu a murit, a murit!

Speriată din cauza şocului minoua fugi spre fereastra ce dădea în curte. Cei 4 fraţi se jucau liniştiţi. Se calmă apoi se întoarse la mama sa întinsă de durere pe jos.

— Mama nu a murit nimeni.

— Ba da Minoua, a murit, ajută-mă ajută-mă, dami bani Minoua, trebuie să îi fac înmormântarea.

— Mama ridicate, te rog, hai să dormi, ai nevoie, nu eşti bine deloc.

Reuşi în cele din urmă să o pună pe pat pe sărmana femeie, demnă de toată milă, se asigura că a adormit apoi ieşi din camera încet, plină de tristeţe şi de amărăciune.

Se duse la baie apoi la bucătărie pentru a le pregăti celor mici micul dejun.

— Gabi, Alin, Victor, Mircea haideţi la masa acum!

Cei patru băieţei se aşezară fiecare pe scaunul lui şi începură să mănânce din senvisuri cu lăcomie. Minoua zâmbi la vederea acestui fapt apoi plecă în camera ei. Se apropie de birou şi văzu că are un apel nerecepţionat pe

telefon. Inima îi tresări. Era el. A căutat-o!

În sala de mese a hotelului John îşi luă micul dejun. Acelaşi obicei vechi de ani de zile, de când plecase în America, la prima oră nu servea decât o cafea amară cu două felii de toast prăjite, unse cu puţină miere de albine peste care era presărată scorţişoară.

La masa îl însoţea că de obicei, când venea în România, omul care se ocupă de toate treburile din ţară, Aris. După masa întotdeauna dimineaţa servea un pahar mare de apă cu două feliuţe de lămâie şi multă gheaţă, apoi îi dădea ultimele indicaţii şefului adjunct. Aris era un bărbat înalt, bine făcut, cu un corp lucrat intens, ce emană nu numai forţa ci şi severitate sporită în faţa celor care se etala. Purta mereu costum negru şi cămaşa, aşa cum I se cerea, şi nu vorbea decât când era întrebat sau I se cereau explicaţii. Era o combinaţie reuşită între un rrom şi o romăncă. Avea trăsături fine, ochi bine conturaţi cu sprâncene ce îi defineau frumuseţea masculină, şi purta mereu o barbă tunsă scurt aproape de piele asemenea lui John, de la cel care în 5 ani de zile petrecuţi în America, învăţase tot ce ştia acum. Purta însă tradiţiile tatălui, şi avea acasă o nevastă cu care se căsătorise la 19 ani

Din nefericire aceasta îi dăruise numai fete, iar iubirea pentru ea nu fusese mai mare decât responsabilitatea ce o avea pentru familie, fiind cel care o întreţinea.

John îşi savura apă cu lămâie şi gheaţă pus pe gânduri cu privirea pierdută, chiar dacă aceasta nu se vedea de sub ochelarii de soare negrii.

— Aris!

— Spuneţi Boss.

— Ascultă-mă bine. Azi eşti liber toată ziua pentru că

vreau să faci ceva special pentru mine.

— Da domnule!

— Vreau un apartament luxos cu vedere spre mare, undeva mai sus de etajul 5. Mobilat complet după ultima modă. Vreau să angajezi experţi din străinătate.

— Vreţi să vă mutaţi înapoi domnule?

— Apartamentul, îl treci pe numele, făcu o pauză scurtă timp în care îi zâmbi uşor pervers angajatului apoi continuă, Minoua Florescu.

Se ridică brusc de la masă cu un zâmbet fericit, odată cu el şi şoferul maşinii şi cei 4 bodyguari de la masa de lângă şi porniră spre maşină Americană 4X4.

În urma să aris plăti notă pentru consumaţie îşi chema 2 băieţi în ajutor şi pleca pe drumul care avea să îi aducă o casă nouă Minoei.

— Urmaţi-mă vă rog. Apartamentul este într-un complex de blocuri noi. Şi aş vrea să îl vedeţi pe cel de la etajul 7, este mult mai mare decât cel pe care îl avem disponibil la 5. Doamnă de la agenţia imobiliară, era o tipă înfiptă, o femeie care ştia ce vrea, iar potenţialul client, îi dădea de înţeles că avea să se aleagă cu un commission generos de pe urmă semnării contractului.

— Mai spuneţi-mi odată în ce zonă se afla şi dacă se vede marea de acolo.

— Domnule, aveţi încredere! Apartamentul are două vederi superbe pe est şi vest spre mare

puteţi să vedeţi astfel şi răsăritul şi apusul din casa dumneavoastră.

— Vreau să mergem să îl vedem. Apoi vă spun la care rămân. Încă o dată vă reamintesc, în cazul acesta banii nu

contează, vreau să fie cel mai luxos apartament din oraş.

— Cu siguranţă nu veţi fi dezamăgit. Să mergem!

Părăsiră biroul agenţiei şi se îndreptară cu maşină către ieşirea din oraş aproape de staţiunea binecunoscută Mamaia. În acea zonă nivelul solului era mai ridicat iar construcţiile aveau în felul aceasta un avantaj pentru cei care doreau ca de la fereastra casei să vadă tot oraşul.

— Apartamentul este aproape de lift, are 3 holuri şi 4 dormitoare mari dotate cu dressing, iar două din ele şi bai proprii. 3 terase deschise una pe vest, una pe est şi una la dormitorul matrimonial. Livingul acoperă aproximativ 40 % din suprafaţa întregului apartament deci este destul de mare după cum se şi observă. Are încălzire în pardoseală, precum şi calorifere proprii. Băile sunt utilate cu absolute ce este necesar. Mai rămâne să alegeţi mobile, şi dacă doriţi să schimbaţi culoarea încăperilor.

— Rămâne acesta.

— Bun atunci. Ne întoarcem la birou pentru semararea actelor şi a cecului cu care achitaţi.

— Cash!

Femeia se întoarse brusc cu faţa spre Aris, punând parcă mii de semne de întrebare.

În ultima vreme în faţa casei Florescu, mereu stătea câte o maşină de marcă, în care erau câte 4 bărbaţi, că cei care îl însoţesc însuşi pe preşedinte, şi care o însoţeau pe Minoua şi până la magazin. Lumea începuse să vorbească, şi măi, parcă o întrebau de vorbă din interes, poate, poate aflau ceva. Ea însă era rezervată în discuţii şi le răspundea doar cu un salut scut.

În urma ei vocile rele şi invidioase o etichetaseră drept o femeie uşoară, cu o mamă alcoolica, ce făcea tot posibilul

să îşi recapete poziţia socială în oraş.

Când ajunse acasă o găsi pe mama ei într, o criză de nervi pentru că în ultima vreme nu mai avea bani pentru alcool, Minoua îi ţinea mereu la ea pentru a nu fi găsiţi.

Femeia era în curte şi o aştepta nervoasă.

— Intră mai repede în casa netrebnico, ţipă ea.

— Ce’s, a întâmplat mama?

Din senin la intrarea în casa Minoua primi o palmă de la mama ei.

Din instinct fata duse mâna la fată pentru a se apăra. Lacrimile începură să îi şiroiască pe fata iar ochii vedeau intetosat. Printre suspinde îi ceru mamei parcă înnebunita de nervi explicaţii.

— De ce mă loveşti, mama?

— Curvo ce eşti, ţipă femeia isterizată, ne faci de râs numele şi familia. Neruşinato. Începu apoi să o lovească mai tare şi în orice direcţie.

Fraţii ei cei mici care observară lupta fugiră repede la maşină ce îi apăra acum pe ei de băieţii mai mari din cartier şi pe sora lor.

Bărbaţii năvăliră în casa peste cele două femei şi practic le luară pe sus pentru a le desparte. Minoua speriată pentru mama ei riposta şi încercă să iasă din mâinile bodyguarzilor.

— Lăsaţi-o pe mama, e bolnavă. Dă-mi drumul idiotule!

Speriată mamei I se făcu rău şi leşină. Unul din bărbaţi sună la salvare, apoi îl anunţa pe

Aris ce’s, a întâmplat. Acesta ajunse imediat la locul faptei.

Minoua era speriată, nu o putea face pe mama sa să îşi

revină iar băieţii erau speriaţi şi plângeau.

Aris încerca să o calmeze iar când venii ambulanta se ocupă că femeia să fie transportată la cea mai bună clinică din oraş.

— Liniştestete Minoua, nu mai plânge, e bine. Se vor ocupa de ea şi o vor face bine. Minoua încă plângea şi îşi strângea fraţii în braţe.

— Minoua Boss este la Bucureşti, şi vrea să vorbească cu tine la telefon. Luă mobilul în mână şi răspunse.

— John! apoi începu să plângă iar.

— Minoua iubito, vin acum. Am plecat imediat ce am aflat că ai probleme. Stai liniştită, Aris are ordin să îţi pună la dispoziţie tot ce ai nevoie. Încearcă să te calmezi, nu vreau să te ştiu supărată.

— Mulţumesc John îţi rămân datoare, încă o dată.

— Pentru tine orice, prinţesa mea.

Se îndreptă apoi către Aris şi îi oferii înapoi telefonul.

— Să mergem la spital.

— Şi noi Minoua? strigă Gabi fratele cel mare.

— Off doamne. Minoua îşi duse mâna la cap gânditoare, de parcă uitase de ei. Aris luă apoi cuvântul.

— Vor sta cu băieţii. Şi ei îi vor duce la mall.

— Nu-i aşa că vreţi la mall?

— Yeee!! strigară copii în cor şi fugiră către maşină în care bodyguarzi stăteau toată ziua.

Minoua se urcă şi ea în dreapta maşinii lui Aris şi porniră spre clinică. Ca de obicei aceasta conducea gipul cu viteză ne ţinând cont de poliţie sau alte indicaţii rutiere.

— Eşti lovită pe faţă. Voi vorbii cu doctorul să te panseze puţin. Rănile se văd urât pe chipul tău frumos.

— Sunt doar nişte vânătăi. Important e că mama să fie bine. Eu nu am nimic.

La intrarea în spital recepţionera îl recunoscu imediat pe Aris şi îl rugă să ia loc. Apoi venii doctorul.

— Bună ziua!

Dădu mâna cu Aris, apoi aşteptă să îi fie prezentată domnişoară.

— Ea este fiica doamnei Florescu.

— Încântat domnişoară. Dar nu arăţi prea bine.

Minoua dădu mâna sfioasă şi stânjenită din cauza urmelor.

— Poftiţi în biroul meu domnule Aris, acolo putem discuta mai comod, în timp ce mă ocup şi de această domniţă frumoasă.

— Ia loc aici, te rog frumos. O să usture puţin, eşti de acord?

— Da, domnule.

— Pregătită?

— AU!

— Uite cum stă treaba cu doamna Florescu. Este puţin cam bolnavă, şi în sânge are o cantitate mare de alcool, pe care de obicei îl găsim la cei care se ocupă de mult timp cu meseria asta.

— Da, mama bea de mai mult de 10 ani.

— Exact domnişoară, fapt pentru care vă trebuii să o ajute un specialist. Asta dacă vrei să o vindecăm şi să evităm posibilele complicaţii care apar din cauza consumului excesiv de alcool.

— Unde trebuie să mergem? întrebă Aris.

— Aici, doctorul îi întinse Minoei o carte de vizită.

— Bucureşti???!!!

Restaurantul la care John o aştepta pentru a lua

prânzul împreună, se afla în centrul oraşului. Ca de obicei acesta alegea atent locaţiile în care urma să o răsfeţe pe frumoasa lui şi categoric niciun prêt nu era prea mare pentru femeia care îi salvase viaţa. Fiind amic cu cel care deţinea restaurantul cu specific străin, îi fu oferită cea mai bună masă de pe terasă şi chiar 3 ospătari. John comanda ca pentru 4 persoane, cele mai alese specialităţi culinare, gătite de bucătari profesionişti. Masa era aranjata mult mai deosebit având în vedere relaţiile dinte director şi John. Tacâmuri de argint, farfurii de porţelan, pahare de cristal, două lumânări parfumate, albe, şi un buchet de trandafiri roz ce decorau masa aranjată că pentru un festin regal. Nu lipsi apoi din comandă, paharul sau de whisky cu gheaţă, pe care îl savura în timp ce îşi aştepta iubita să sosească.

La ora 14 Minoua era în faţa intrării în restaurant. Un chelner o însoţii spre masa la care John o aştepta. Era prima dată când pasă într-un astfel de local scump. Incaparea ce găzduia restaurantul era de fapt un salon de lux, cu marmură albă, pereţi laminaţi în bambus. Pereţii găzduiau tablouri valoroase ale unor cunoscuţi pictori contemporani. Salonul era semiintunecat, luminat de candelabre cu o lumină slabă portocalie, plăcută privirii şi ambientului luxos. Pe fundal se auzea o melodie lentă ce dădea un aer relaxant la intrarea în restaurant. Mesele erau rotunde, acoperite cu veşminte de culoarea untului iar decoraţiunile de pe masă erau aurii. În jurul ei totul vorba a lux şi clasă. Minoua se simţi stânjenită, nu purta o garderobă potrivită locului. Plecase de acasă îmbrăcată în haine simple, chiar sport. Purta blugi închişi şi un tricou alb puţin decoltat, iar părul îl avea cam răvăşit. Era nemechiata şi nu purta accesorii că celelalte doamne din încăpere. Obrajii îi roşiră dar trase aer în piept şi înaintă în urma chelnerului până la masa lui John

care era în spatele salonului lângă geam. De acolo, Minoua observă primul lucru care îi aduse zâmbetul pe faţă. Se vedea marea, largul mării şi orizontul.

Imediat cum john o observă, se ridică în picioare, o apucă de braţ şi îi sărută mâna.

— Iubito, mi-am făcut atâtea griji!

— Bună, John.

— Ia loc te rog.

Îi trase scaunul, ca unei adevărate doamne, nevăzând parcă, cum fata se stânjenea din cauza ţinutei nepotrivite. Era total absorbit de ea şi atât. Emoţiile la vederea fetei angelice, îl făcură să transpire, brobonele mici făcându-şi apariţia pe fruntea lui lată.

— Credeam că nu voi mai ajunge odată. Drumul până în Constantă mi s-a părut mai lung ca niciodată.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te grăbeşti. Aris a fost cu mine şi s-a ocupat de tot. Îţi mulţumesc enorm.

— Stai liniştită, important este că mama ta este bine acum, şi tu la fel.

— Da, medicii au avut grijă de ea. Este bine acum, numai că…

— Numai că trebuie să meargă la clinica din Bucureşti pentru a se face bine.

— Ştiu, dar eu nu pot să o duc acolo.

— Te rog, spune-mi ce vrei să bei?

— O apă, mulţumesc.

— Minoua, ascultama. Vreau să ai încredere în mine, vreau să îi mai altfel. Eu ştiu situaţia ta. Şi tocmai din acest motive te-am chemat aici. Mama ta va merge la clinica din Bucureşti şi se va vindeca. Aris deja se ocupă ce aceste formalităţi. Nu vreau să aud nicio scuză din partea ta. Vreau

doar să înţelegi şi să îmi respecţi decizia. Ştiu cât de mult ţi la mama ta, şi voi toţi aveţi nevoie de o mamă sănătoasă.

Minoua rămase tăcută şi plecă privirea în pământ. Ochii îşi pierdeau claritatea şi lacrimile începură să se scurgă pe obraji fini.

— Doamne, de ce plângi?

Chinerul le serviră băuturile. Minoua reuşii să ia paharul de apă pentru a savura o gură. Se linişti un pic, strânse şerveţelul cu care îşi şterse lacrimile, în mâna dreaptă mai puternic, apoi îl privii pe John.

— Îmi cer scuze. Cred că ar fi mai bine să plec.

— Minoua, te rog, vorbeşte cu mine. Spune-mi ce te supăra. Nu vreau să te văd cum suferi. Se fâstâci pe scaun, apoi îndrăzni să vorbească.

— Faci mult prea multe pentru mine, iar eu nu am cum să te răsplătesc. Mă simt vinovată

John!

— Minoua! Uitate la mine te rog, priveşte-mă în ochi iubito, tonul vocii lui John nu mai avea acelaşi duioşie cu care îi vorbea de obicei, se simţea o tensiune în gesturile şi vocea sa. Tiam mai spus. Tot ce fac pentru tine, o fac pentru că îmi doresc să fac asta. O fac pentru că vei rămâne veşnic pentru mine fiinţa cea mai sfântă care mi-a salvat viaţa. O fac pentru tine, pentru ceea ce simt pentru tine. Şi vreau să cred că nu o fac în zadar.

— Accepţi darurile mele, iubito?

John o privea fix în ochi, cu o expresie dură care îşi cerea un drept şi care nu era dornică de niciun eşec. Ştia ce vrea, ştia ce făcea şi era bine. Avea nevoie doar de un simplu răspuns. Un răspuns care le putea schimba vieţile amândurora, definitiv.

Acum ori niciodată. Gândurile fetei erau încă tulburi,

ştia ce înseamnă asta, ştia că avea să îşi vândă sufletul. Simţea că vrea totuşi să fie aproape de acest bărbat mai mult ca oricând. Ştia că este şi va fi un joc periculos, probabil. Putea alege viaţa crudă, sau putea alege totul. Dar cum să facă asta fără să nu îl piardă pe el. O viaţă crudă şi un bărbat puternic de nivelul lui nu se îmbinau. Nu există o cale de mijloc. Viaţa o punea iar la încercare. O încercare dureroasă sau frumoasă?

Îl privii iar pe John şi sufletul îi se umplu de bucurie. Îl plăcea cu adevărat, şi prezenţa lui îi dădea mereu fiori. Se simţea protejată, răsfăţată, că o prinţesă, tratată ca o doamnă, şi pe lângă toate acestea se simţea sigură pe ea şi puternică.

Faţa ei se lumina iar în ochi îi apăru o sclipire că de cristal.

— Da, accept.

După timpul în care John fu ţinut în suspans, bucuria răspunsului ei îl făcură să ţipe de fericire. Sari de pe scaun şi o luă în braţe, o ridică, şi o strânse puternic cu ambele mâini, o învârtii şi o sărută pe obraz. În salon lumea zâmbea şi şuşotea.

Plin de fericire John îi spuse unia din băieţii care îl însoţeau să comande şampanie şi câteva platouri cu fineturi culinare.

Prânzul continua într-un stil aristrocat, cu băuturi fine şi mâncăruri deosebite. Toate la preţuri speciale. John ceru încă un pahar de whisky şi un trabuc aromat, pe care îl aprinse ajutat de chelnerul care îi servea. Stătură la masă şi vorbiră de planurile pe care aveau să le rezolve pe cât se poate de curând. Începură să pună la punct lucrurile aşa cum aveau să fie. Plecarea către clinica din Bucureşti avea să fie a doua ziua la prânz. Copii şi Minoua aveau să se mute apoi

imediat în noul apartament. Apoi planificarea studiilor celor mici, pentru care John hotăra să îi înscrie la un colegiu din Anglia pentru că băieţii să aibă parte de instrucţie la nivel înalt şi unde aveau să dobândească cunoştiinţe ce îi putea ajuta pe viitor în cariere desăvârşite. Minoua urma să se ocupe de localul care John încă îl mai deţinea în oraş. Un club de noapte închiriat unui interlop local, dar care acum înfunda puşcăria din cauza traficului de droguri şi promovarea prostituţiei. Trebuia mai întâi că în toamna să îşi înceapă studiile la una din cele mai bune facultăţi din oraş, apoi să facă meditaţii pentru limba engleză, lecţiile de pictură, pentru că avea un talent deosebit în arte. La sfârşit John îi promise că îi va arăta toată lumea. Îşi dorea să vadă cele mai exotice insule pe care le vedea deseori în pozele de pe internet, apoi Mexicul, a cărui cultura o fascina, apoi îşi dorea să descopere misterele Egiptului. De la masa de lângă fereastră se auzeau râsete, şi voci vesele. Colţişorul în care îşi serveau prânzul emana fericire, pace, căldura şi nu în ultimul rând iubire. Nici nu au observat îndrăgostiţii cum zbura timpul, soarele aproape că asfinţea, când nota de plată venii la masă. John se ridică şi se îndrepta către scaunul Minoei pentru a o ajuta să se ridice. Îi luă mâna şi o sărută suav, apoi ţinând-o de mijloc o îndrepta spre ieşirea din salon. Şoferul le deschise uşile din spate şi după ce se urcă domnişoara prima, urmă şi domnul. Veselia continuă şi în maşină pe tot parcursul drumului până ce ajunseră în faţa casei din cartierul vechi.

— Am ajuns, râse Minoua.

— Ce rău îmi pare că trebuie să ne despărţim, iubito. Aş vrea să rămâi veşnic cu mine. Tu îmi însufleţeşti zilele, şi mă faci să uit de tot rău din viaţa mea. Eşti unică Minoua, am mai spuse şi o voi repeta.

Îi sărută mâinile cu toată fiinţa sa, o îmbrăţişă cu toată puterea sa, apoi îi sărută fruntea pentru a-i oferii protecţia sa. Uşa maşinii se deschise şi Minoua cobora. Rămase pe marginea străzii şi privii maşină care se pierdea în zare. Se simţea atât de bine, atât de fericită. Întoarse capul apoi şi îi văzu pe cei 4 frăţiori. Vai doamne copilaşii ei, pe care îi crescu de mici. Faţa I se întristă. Îi curseră lacrimi din ochi. Cum putea să se despartă de ei. Erau sufletul ei, pentru ei muncea, pentru ei îşi dădea sufletul. Cum avea să trăiască departe de ei. Oare va rezista? Dar John ia promis că îi va vedea în fiecare weekend. Vor avea un avion cu care vor zbura spre ei de câte ori îi va veni dorul. Aşa era cel mai bine pentru ei, vor ajunge oameni de viitor, oameni respectabili, oameni mari. Şi îi vor mulţumii mai târziu pentru efortul ei. Când intră pe poarta băieţii îi săriră în braţe. Aruncară jucăriile şi îi săriră în braţe.

— Minoua, Minoua, Minoua!

— Ai venit? replică Gabi băiatul cel mare.

— Da, ce credeaţi că nu mă mai întorc? Minoua îi sărută pe toţi şi îi strânse în braţe.

— Mamă ce face? Ea nu mai vine?

— Gabi, tu eşti mai mare şi o să înţelegi. Mama e bolnavă şi o vom duce la Bucureşti. Acolo o să se facă bine. Dar va lipsi un timp.

— Mergem şi noi la Bucureşti, Minoua?

— Acum, nu, dar vă promit că vă voi duce peste tot pe unde vreţi voi, chiar şi la Disney

Land.

— Wow, ce tare eşti Mâna. Băieţii ţopăiau de fericire.

— Acum staţi jos şi ascultaţi-mă bine.

Cei 4 băieţi se aliniară pe o bancă din lemn vechi din

curte şi se uitau întrebători către sora mai mare.

— Mama va lipsi mai mult timp de acasă. Eu nu voi putea avea grijă de voi mereu. Dar am o surpriză pentru voi. Veţi merge în Anglia, la o şcoală mare cât un castel, numai pentru copii. Ne vor despărţii doar 2 ore şi vom merge cu avionul. Să vedeţi câte parcuri de distracţii au acolo şi câte jucării…

Zilele au trecut ca vântul şi toamna îşi începea proiectul ce aducea cu el vânt, aer rece, ploi, o vreme nu tocmai plăcută pentru doi îndrăgostiţi. Minoua se acomodase în noul apartament. Acum era înscrisă la o facultate şi mergea regulat la cursuri. Băieţii erau fericiţi, în fiecare zi învăţau lucruri noi şi erau fascinaţi de nouă lume în care se aflau. Minoua mergea în weekenduri să îi vadă aşa cum John îi promisese. Începuse între timp renovarea clubului de noapte. Acolo întâlni fetele a căror viaţă era distrusă din cauza cursei în care bărbaţii le prinseră cu mult timp înainte. Le opri pe fete în continuare, numai că le schimba serviciul, le mări salariul, şi le făcu carte de muncă aşa cum este normal. Acum erau femei normale, muncitoare, scăpate din ghearele monştrilor umani. Toate au îndrăgit-o din prima clipă şi i-au oferit respectul bine meritat. Minoua era fericită. Ştia că încă o dată a făcut ceva bun şi va fi răsplătită pentru faptele sale. Într-o lună, două maxim avea să deschidă clubul „Senzual Passion”, ce avea să devină mai mult decât un bar frecventat de bărbaţii care nu au ce admira acasă.

Conducea o maşină sport 4 x4, învăţase să se descurce cu actele şi alte formalităţi, Aris îi era mereu aproape în locul lui John, care pleca pentru 3 săptămâni în America. Ea rămase aici, îndurerată şi plină de dor, dar îl aştepta ce

braţele deschise şi plină de dragoste mai mult ca oricând. Acum că iisimtea lipsa, avea nevoie de el, îi dorea prezenta, voia să îl vadă şi să îl sărute, aşa cum făcuse el cu ea, la prima întâlnire, pe banca de pe faleză. Simţea nevoia să îi atingă buzele moi, să îi simtă respiraţia şi să îi audă pulsul, atunci când stă cu capul pe pieptul lui.

De cealaltă parte a pământului, gândul lui John era doar la frumoasa lui prinţesă. O sună zilnic, şi zilnic dădea ordin ca numărul bodyguarzilor care o însoţesc pe Minoua, să fie mărit. Pentru că nu putea rezista fără ea decise să se întoarcă în Europa pentru un timp şi să conducă afacerile din estul continentului. Organizaţia îi oferii acceptul şi imediat ce rezolvă ultimele probleme din America avea să se întoarcă alături de iubirea vieţii sale. Pe zi ce trece îi oferea mai mulţi bani şi îi trimitea mai multe cadouri. Minoua era extaziată şi epuizată în acelaşi timp. Nu era învăţată cu un asemenea stil de viaţă. Putea cheltuii câţi bani îşi dorea, putea merge unde vrea, se putea distra, îşi putea cumpăra orice, şi mai nou avea la dispoziţie 3 maşini, un asistent personal, câţiva bodyguarzi, un apartament de lux, şi o afacere. Toate numai ale ei. Uneori credea că visează şi încercă din răsputeri să se trezească şi să se întoarcă la vechea ei viaţă defectă. Însă totul era cât se poate de real.

Prin intermediul lui John şi al lui Aris uşile începuseră să îi fie deschise în toate direcţiile pe care dorea să le parcurgă. Cunoştea oameni noi, oameni importanţi, oameni ai legii, oameni care conduceau lumea prin puterea lor şi a banilor.

John nu reuşii să se întoarcă însă în trei săptămâni aşa cum promisese, însă fugea cu avionul particular, de multe ori, câte 2 ore până în România, apoi se întorcea grăbit. Luna sărbătorilor sosi cu rapiditate. În sfârşit John se întoarse

definitiv în ţară. Înainte de

Crăciun, Minoua stabilise dată pentru deschiderea oficială a clubului. De lista de invitaţi s-a ocupat asistentul ei Aris. Lista era una cu adevărat exclusivistă. Cei mai importanţi oameni ai ţării, politicieni, primari, oameni de afaceri, bancheri, doctori, avocaţi şi mulţi alţi magnaţi mai mult sau mai puţin serioşi, oameni ce făceau parte din armata marină şi militară. Minoua fu surprinsă de lista controversată şi nu înţelesese exact de ce vin la lansarea clubului ei, astfel de oameni.

Era în biroul din apartament, transformat din unul din dormitoare care de la plecarea băieţilor erau libere. Îl amenajase pe gustul ei. Pereţii erau în alb total, mobilierul futuristic la fel de culoarea alb, precum şi calculatorul şi lampadarele. Singurele care dădeau puţină culoare încăperii erau decoraţiunile în culoare de violet, verde, albastru, roşu, galben, indigo şi portocaliu. În camera mirosea a esenţe de santal, deseori când lucra Minoua îşi aprindea lumânări cu uleiuri eterice. Se liniştea în felul acesta şi uită de stres. Ultimele luni până la deschidere au fost extreme de obositoare. Detalii întregi de pus la punct. Acte, şi formalităţi de încheiat. Angajarea personalului, de care s-a ocupat ea însăşi. Decorurile şi designul interior a fost desenat tot de ea, iar pentru punerea în aplicare a planului a ales o echipă de profesionişti olandezi. Stabilise că data deschiderii să fie 15 decembrie, cu doar 10 zile înaintea Sărbătorii Crăciunului.

Minoua stătea pe scaunul biroului, un scaun confortabil cu opţiuni de masaj încorporate şi la fel de alb ca şi canapeaua din faţa biroului, unde stătea confortabil Aris, savurând un pahar de whisky cu gheaţă şi trăgând nervos dintr-un trabuc.

— Nu, înţeleg Aris. Cine sunt toţi oamenii ăştia, şi de

ce sunt ei invitaţi? Sceptic în răspuns, Aris afirma:

— Sunt prieteni cu Boss, domnişoară.

— Toţi? Adică John îi cunoaşte personal pe toţi?

— În mare parte.

— Mi se pare incredibil. Singurul care mai lipseşte ar fi preşedintele ţării. Inauguram un cabaret modern, nu noul palat al parlamentului, la naiba!

Expresia de pe faţa lui Aris arata indiferenţa şi câteva riduri mici în colţul buzelor datorită rasului pe care nu dorea să îl afişeze în faţa noului său şef.

— O să înţelegi mai târziu, domnişoară!

Răspunsul asistentului lui nu o mulţumi pe Minoua, ce părea mai iritată decât când văzu prima dată lista invitaţilor.

— Bun. Multe mistere se învârt pe aici, Aris. Acum eşti liber. Să pregăteşti totul pentru că mâine să mergem la aeroport după John. Poţi să pleci.

— Noapte bună domnişoară.

Aris se aplecă puţin în faţa ei, apoi părăsi biroul. Ieşind pe hol făcu semne bodyguarzilor să vină mai aproape şi să mărească atenţia asupra fetei. Controlă încă o dată atent toate camerele apoi plecă spre casă unde familia lui locuia.

Minoua rămase singură în birou. Îşi mai aprinse un suport cu lumânare şi uleiuri eterice, apoi se servi singura de pe măsuţa de lângă canapea cu un pahar cu whisky şi gheaţă. Îşi aprinse şi o ţigară şi ieşi pe terasă ce era legată de birou. Priveliştea o însufleţea, cu toate că era noapte. Era luna plină. O lună galben-portocalie ce se oglindea în largul mării şi lumina valurile agitate. Se vedeau vapoarele radarelor din larg. Erau ca nişte stele căzute pe apă. Se simţea fericită. Tot efortul depus şi toată munca ei în curând îşi va primii răsplata. Mai erau doar 3 zile până la deschidere. John venea în sfârşit acasă. Îi era atât de dor de

el încât simţea că I se sfâşie inima. Dar era fericită. De dimineaţă sunase la clinica din Bucureşti unde se afla mama ei. Era prima dată după atâtea luni în care avură o conversaţie normală. Era un semn că se simţea bine şi se va vindeca curând.

Îşi termină ţigara, şi bău ultima gură de whisky din pahar. Mai trase aer în piept încă o dată pentru a simţit pentru ultima oară mirosul mării, apoi intră înapoi în birou. Stinse lumânarea şi calculatorul şi se îndrepta spre dormitorul ei. Camera în care se odihnea era cea mai mare din apartamentul de la etajul 7. Pereţii erau la fel de albi. Pe unul din pereţi era aşezat un pat mare conjugal din lemn alb acoperit cu lenjerie indigo cu ornamente florale lucrate de mână de culoare negru aduse din Egipt de către John special pentru iubita sa, alături avea două noptiere albe, pe partea stângă a patului o canapea albă cu o măsuţă mică din sticlă iar pe partea dreaptă lângă uşa de la terasa dormitorului se află intrarea în dressing. Parchetul din bambus era închis învelit din loc în loc de covoraşe pufoase şi moi tot de culoare alb. Draperiile de la ferestre erau acelaşi model că lenjeria de pat şi decoraţiunile din camera în aceleaşi culori de roşu, violet, galben, verde, albastru şi portocaliu. De asemenea Minoua era pasionată de artă feng shui şi decorase apartamentul cu multe astfel de simboluri şi talismane. Salonul principal era decorat în şti egiptean în care predomina culoarea auriu şi tablourile cu inscripţii autentice. Mici piramide şi statuete umpleau colţurile şi locurile rămase goale. Îmbracă în cele din urmă pijamaua primită de la John şi pe care o adoră pentru că o făcea să îl simtă mai aproape, că toate lucrurile primite de la el, şi se aşeză visătoare în pat. Închise ochii mulţumită de ziua care se sfârşise şi îndată fu pierdută în lumea viselor.

Dimineaţa când se trezi şi ieşi din dormitor găsi micul dejun pregătit ca şi în celelalte zile graţie asistentului său Aris. În fiecare dimineaţă servea o salată de fructe alături de un ceai răcoros sau o apă plată şi două feliuţe de panie prăjită cu gem de căpşuni.

— Neaţa!

— Bună dimineaţa! A-ţi dormit bine domnişoară?

— Sigur că da Aris. Azi e zi de sărbătoare, da? Adu ceva de băut la masa asta. John mai are puţin şi ajunge în ţara spuse ea entuziasmată.

Aris îi pregăti acelaşi pahar de whisky cu gheaţă şi îl servi la masă.

— Hai Aris ia loc şi mănâncă şi bea cu mine. Sau ce ţie nu îţi era dor de Boss? Recunoaşte acum că eşti la fel de nerăbdător. Eu ştiu că voi aţi fost nedespărţiţi. Şi eu am fost cea care te-a răpit din mâna tatălui.

— Eu mai am ceva de rezolvat, înainte să apară Boss şi în plus am de dat un telefon urgent în altă ţară. Savuraţi cu plăcere micul dejun, domnişoară. Voi reveni cât mai curând. Minoua rămase surprinsa un pic de atitudinea indiferenţa şi rece a asistentului. Dar era mult prea fericită, că ceva să îi strice bucuria zilei. Începu să se bucure de bucăţele alese de pe platouri şi să savureze whiskiul din pahar.

Aris se îndrepta repezit spre birou. Intră val vârtej şi trânti uşa în urma lui. Se mai uita încă o dată la ceas şi după 5 minute, timp în care se juca nervos cu telefonul în mână, apela numărul şefului său.

— Boss, sunt eu. Îmi cer scuze că vă deranjez. Situaţia asta nu suportă amânare.

— Ce dracu’ faci Aris. Sunt în avion idiotule, am plecat în mijlocul nopţii şi nici în aer nu am parte de linişte!!!

— Boss, ştiu… dar…

— Nu puteai să aştepţi, ce dracului a luat foc?

— Minoua, se răsti Aris. Este vorba de Minoua.

— Idiot împuţit acum spui. Ce a păţit Minoua? Spune cretinule?

— Nimic, este bine. Numai că lumea a început să o cunoască. În oraş se vorbeşte de ea. Şi mama tipului e pe cale să o acuze. Minoua poate afla în orice moment ca iubitul ei a murit Boss.

Din holul apartamentului se auzea glasul Minoei.

— Aris!! Aris!! Unde eşti omule??

Paşii fetei se auzeau din ce în ce mai aproape de birou. Aris devenii neliniştit.

— Trebuie să închid acum.

Când Minoua dădu buzna în birou, Aris era cu telefonul încă la ureche.

— Ce faci omule cu telefonu ăla atât? Nu am zis că azi e sărbătoare. M-ai lăsat să beau singură în cinstea lui John, hai în living.

Bărbatul o urmări până în salon unde se aşezară amândoi comozi pe una din canapele.

— Spune-mi, Aris cât mai are până ajunge? Sunt atât de nerăbdătoare.

— Cam 3 ore. La ora 12 vom pleca spre aeroport.

— Off doamne în sfârşit. Cheamă băieţii Aris, vreau ca toţi să se ocupe de primire. Totul trebuie să fie excepţional. Dă-le ordin chiar acum, te rog. Eu încă nu mă pot obişnuii cu atâţia bărbaţi în jurul meu.

— Staţi liniştită, m-am ocupat deja de tot. Limuzina este jos şi ne aşteaptă. Între timp trebuie să apară coafeza, un designer şi cineva care vă va face masaj. O să arătaţi ca o zeiţă. Aşa cum a cerut Boss.

— Îţi mulţumesc Aris. Ce mă făceam fără tine. Atât de ocupată am fost încât am şi uitat să merg la salon.

Minoua îi strânse bărbatului mana prietenește. Dar acesta şi-a retraso sfios. Fata se uită mirată la el, apoi se ridică în picioare.

— Bun, mă voi duce în camera mea să fac un dush.

Fata se retrase uşor către holul apartamentului, lăsându-l în urmă pe bărbatul ce avea să îi devină credincios ca un câine şi care îi studie mişcările şi formele pline, în timp se părăsea camera.

La ora 12 fix erau cu toţii în limuzina şi se îndreptau către aeroport. Minoua arata extraordinar. Avea părul ondulat în bucle mari brunete, ce străluceau în lumina soarelui puternic de iarnă. Trupul îi era acoperit de o rochie lungă, neagră de catifea încheiată pe gât şi cu decolteu adânc la spate. Purta pantofi închişi pe picior, negri simpli. În jurul gâtului îşi prinse un colier de perle primit cadou de la John în perioada în care a lipsit. Deasupra avea o haină de blană artificială albă, Minoua era o iubitoare a animalelor şi nu suporta ideea uciderii lor doar pentru satisfacerea dorinţelor doamnelor din înalta societate. Folosise un parfum scump ce conţinea aroma preferată. Ştia cât de mult adoră John acea mireasmă dulce a florilor de mai. Machiajul era destul de simplu şi natural că pentru zi, în schimb blush-ul pudrat pe obraji îi oferea o imagine glamour. Era atât de fericită că nici nu îşi putea controla emoţiile. Privea pe gemul maşinii cum drumul dinspre oraş rămânea în urmă şi cu fiecare clipă se apropia şi mai mult de iubitul ei. În mână ţinea un pahar cu şampanie fină, pe care o degusta ca şi când gura paharului era însăşi gura iubitului ei. În maşină pe fundal se auzea o muzică lentă romantică. Cu toţii erau tăcuţi, numai pe fata Minoei se observă fericirea, şi

zâmbetele produse de motive numai de ea ştiute.

În liniştea plăcută şi absorbită de pasageri, atmosfera este întreruptă de telefonul lui

Aris. Minoua tresării ca arsă.

— E John?

— Da domnişoară, mă scuzaţi.

— Spuneţi domnule, răspunse el.

— Aris, se pare că o să întârziem câteva ore. Suntem în Rotterdam. Vechitură asta de maşinărie are probleme. Am aterizat forţat. Suni la comisia centrală din L.A. acum şi îmi faci rost de un avion bun. La dracu' omule puteam să murim!!!

— Am înţeles Boss.

Aris închise telefonul, se uită către Minoua, care aştepta nerăbdătoare informaţii, apoi schimbă privirea către şoferul limuzinei.

— Ne întoarcem acum! îi ordonă el.

— Poftim? ţipă Minoua.

— Ce spui? Cum adică? Unde este John, ce ţi-a spus la telefon?

— Domnul a trebuit să facă o escală în Rotterdam. Avionul avea probleme. Imediat ce ne întoarcem în oraş, o să cer să îi fie trimis un altul. Staţi liniştită nimeni nu a păţit nimic. Defecţiunea a fost descoperită la timp.

— Of doamne ce nenorocire putea să se întâmple. Minoua se întristă şi se lasa cu capul pe marginea canapelei maşinii. Zâmbetul dispăru. Entuziasmul făcu loc unei tristeţi simple. Rămase tăcută până acasă.

Nervoasă trânti uşa de la dormitorul ei, lăsându-i pe bărbaţii care o însoţeau în salon. Nu dură mult şi se întoarse la fel de nervoasă. Primul vizat fu Aris. Trecu pe lângă el în

grabă şi îşi servi un pahar cu whisky sec pe care îl bău dintr-o înghiţitură.

— Când vor primii avionul Aris? Tonul nervos o făcea să se bâlbâie.

Singurul care era calm era ca de obicei Aris, ceilalţi bărbaţi refuzau să stea în preajma ei când devenea nervoasă.

— În câteva ore, răspunse calm şi fără pasăre.

— Câteva ore? Asta înseamnă, dracu' ştie cât înseamnă!

La fel de agitată şi suspicioasă, crezând că ceva i se ascunde, Minoua îşi mai turnă whisky în pahar şi aprinse şi o ţigară. Se plimba dintr-o parte în alta a livingului, ieşea pe terasă, admira marea agitată şi neagră, apoi intră înapoi. Starea de nelinişte o înnebunea. Simţea că nu mai rezistă.

— Spune ceva idiotule! Ridică-te când vorbesc cu tine, prostule! se răsti la asistentul ei că niciodată, parcă nu mai era ea. Imediat cum îşi conştientiza faptele, rămase tăcută. Privirea o avea ţintita spre bărbatul din faţa ei, ce stătea ferm pe poziţie ca şi când îşi aştepta pedeapsa. Ce o apucase, o luase razna cu totul? Reuşi să se întoarcă, cu spatele şi să îşi ascundă ruşinea. O fi fost de la alcool şi de la emoţii. Ahh, gândurile astea o chinuiau. Nu se mai recunoştea. Cine este ea de fapt şi cum îşi permite. Stinse în grabă ţigara şi fugi în camera ei. Aprinse o lampă cu uleiuri aromatice, şi bagă un cd cu muzica vocală liniştitoare. Se întinse în pat şi începu să mediteze asupra vieţii ei. Cum îşi schimbă modul de a trăi de când l-a cunoscut pe John, făcuse atâtea lucruri în ultima vreme, avea atâtea responsabilităţi, era îndrăgostită de un om minunat şi misterios. Aşteptase ziua aceea atâtea luni de zile şi totul se nărui într-un minut. Îşi pierdu elanul de a mai zâmbi. John era bine, în ciuda faptului că se putea întâmpla un dezastru şi mâine cel târziu va fi acasă, în braţele ei acolo

unde îi este locul.

O bătaie în uşa îi întrerupse liniştea şi gândurile. De după uşa se auzi o voce de bărbat. Era

Aris.

— Ce este?

— Domnişoară, Boss m-a anunţat că ajunge în noaptea asta. A zis să nu îl aşteptaţi, e posibil să ajungă târziu şi nu vrea să vă deranjeze.

Minoua se ridică din pat şi deschise uşa. În faţa ei se înalţa trupul solid al asistentului ei. Ridică privirea de jos până ajunse să îi vadă faţa. Înghiţi în sec la vederea acelei constituţii înalte şi a trupului puternic atât de aproape de ea. Se simţea mică şi firavă. Iar privirea rece a bărbatului îi dădea fiori. Greşise când a ţipat la el şi ştia asta.

— De ce John nu mă sunat pe mine?

— Pentru că întotdeauna mă sună pe mine primul, şi eu i-am spus că vă odihniţi. Atunci m-a pus să vă transmit acest mesaj.

— Bine Aris, îţi mulţumesc. Eşti liber acum şi te rog, ia gorilele astea de aici, holul casei mele nu este o cuşcă de la zoo. Se întoarse şi trânti uşa în urma ei. Se simţea epuizată şi nu îşi dorea decât să doarmă.

Respectând ordinele şefei lui, Aris îi scoase pe bodyguarzi afară şi îi trimise în diverse misiuni. Rămase cu şoferul şi încă doi băieţi voluptuoşi de parcă ar dormi numai în sălile de fitness. Se urcară cu toţii în bolidul 4X4 şi plecare spre biroul unui şef de la paza portuară. Intră în clădirea unde vameşul îşi primea oaspeţii, statura acolo 2 ore timp în care în faţa porţii rămaseră cei doi băieţi cu aspect agresiv. Se uitau neîncrezător la toţi cei care treceau pe stradă de parcă urmăreau ceva anume. În vizită era ceva cu totul

misterios şi foarte multă linişte şi discreţie. Aris ieşi de acolo însoţit de încă un bărbat îmbrăcat la 4 ace cu ochelari negri. Bărbaţii îşi strânseră mâna prietenește, zâmbind unul către celălalt. Maşina părăsi stradă în viteză, intrând pe bulevard apoi luând direcţia primăriei. Acolo Aris cobora din maşină cu câteva dosare şi intră singur în clădirea primăriei. Afară îl aşteptau cei doi bărbaţi care îl însoţeau, la fel de bănuitori şi atenţi la toţi cei care treceau pe lângă ei. După doar câteva minute Aris se întoarse la maşină grăbit. Se urcă în dreapta şi îi ordonă şoferului să îl ducă în vamă portuară. Înainte de asta opriră la sediul unei bănci din centrul oraşului de unde ieşi cu o valiză. Plecară apoi cu mare viteză spre port. În urma lor îi ajunse încă o maşină a angajaţilor în care se aflau patru bodyguarzi bine echipaţi cu ochelari, căşti de comunicare şi îmbrăcaţi în costume negre. Ajunşi în faţa clădirii de birouri din port, maşinile fură parcate în subsol, unde intrau doar cei care activau în respectiva locaţie. În lift urca Aris ţinând strâns în mâna valiza

Însoţit de cei patru bodyguarzi. Se opriră la primul nivel în dreptul recepţiei. Fata din spatele recepţiei dădu un telefon discret în urma căruia un însoţitor ia condus pe cei 5 către un birou de la etajul al doilea. Aris deschise uşa biroului şi înainte urmat de doi din bodyguarzi, ceilalţi doi rămânând proptiţi în faţa uşii ca doi stâlpi de beton.

Discuţia din birou dura cam o oră timp în care nicio persoană nu a intrat şi nu a ieşit din acea încăpere. Aris ieşi din birou însoţit de acelaşi domn, de data aceasta fără valiză, semn că ceea ce se ascundea în ea aparţinea altei persoane. Îi urmară apoi cei doi bodyguarzi din interior iar când uşa biroului se închise, plecară şi ceilalţi doi care stăteau în faţă. Coborâră în parcarea de la subsolul caldirii, se urcară în maşină şi părăsiră zona portului imediat, cele două maşini

despărţindu-se la ieşirea din port.

Între timp telefonul lui Aris sună din nou. Era John.

— Yes Sir.

— Cum a fost?

— Floare la ureche, Boss. Cei care stau prea mult la soare au nevoie de apă, de multă apă. Aris începu să râdă pervers, la fel şi bărbaţii care îl însoţeau.

— E ok atunci. Bravo man. Ai o recompensă din partea mea. Voi ajunge în noaptea asta cu siguranţă, să-mi trimiţi o maşină la aeroport care să mă aştepte.

— Desigur domnule.

— Ok, now bye!

Era puţin trecut de ora prânzului. Minoua se ridică din pat, ieşi în salon îşi aprinse o ţigară şi merse pe terasă. Era frig şi îşi uită halatul. Se întoarse impoi în dormitor afumând toată casa din cauza ţigării apoi se întoarse pe terasă. Privea marea, o iubea atât de mult. Se simţea că o sirenă văzând-o atât de aproape. Ar fi dar orice să intre măcar cu picioarele în apă, să o simtă, să o învăluie. Trase aer în piept, oh, adoră mirosul acesta. Îi era dor de zilele însorite pe care şi le petrecea pe plajă, stând ore întregi în apa mării, înotând înspre larg şi venind înapoi la mal. Valurile mari şi învolburate ce se spărgeau la mal îi dădeau fiori de plăcere. Vedea atâta putere în ea şi atâta siguranţă, se vedea pe ea cum se topeşte în spumă valurilor de la mal care mai apoi se retrag în larg. Se simţea furioasă când valurile se ridicau şi nimiceau tot ce găseau în cale. Se simţea liniştită când marea era calmă aşteptând ca răsăritul să îi coloreze onduleurile, şi luna să îi vegheze somnul. Minoua oftă împăcată. Ţigara i se termină în mână, arzând până aproape de degete. Căldura

scrumului de ţigară o făcu să se trezească din meditaţia ei alături de cea pe care o vedea că pe o mamă. Se întoarse în cameră, se îmbraca îşi luă poşeta şi cheile maşinii şi cobora în grabă scările. Blocul cu 9 etaje avea lift însă ea niciodată nu îl folosea. Deseori râdea şi glumea pe seama faptului că şi la 70 de ani tot pe scări va urca, şi va fi în formă extraordinară.

Se urcă în gipul oferit de John, de care se îndrăgostise, nu credea vreodată că va conduce o maşină atât de mare, Americană. Acum o adora şi îi făcea plăcere să o conducă zilnic, indiferent dacă avea ceva de rezolvat sau nu. Nu ştia încotro s-o apuce, la semafor profita de culoarea roşie şi scoase telefonul din geantă. Pe cine să sune? Doamne nu avea nicio prietenă cu care să îşi petreacă timpul. Se simţi tristă. Culoarea semaforului se schimbă şi fu nevoită să înainteze. Îi veni în gând să treacă pe la club să mai verifice încă o dată tot. Mai erau doar două zile şi emoţiile îşi făceau simţite prezenta. Era o fire perfecţionista şi dorea ca şi cel mai mic detaliu să fie perfect. Era punctuală, promptă, serioasă, dar şi sensibilă, dulce, puţin naivă. Dar John o adoră aşa cum era ea, John dragul de el, faţa I se lumină numai cum se gândi la el.

— Te aştept să vi iubitule! Te aştept, rosti ea în gând.

Ajunse pe strada unde se află noul club care va fi deschis sub patronarea ei numit Senzual Passion. Parcă în faţa clubului pe unul din locurile rezervate şefilor. Îşi luă poşeta şi se îndrepta spre uşă. Încerca să o deschidă dar era închisă. Dădu un telefon şi imediat un băiat îi deschise uşa de la intrare. Urcă mai întâi la etaj unde erau birourile şi fetele. Intră mai întâi în camera lor şi le salută.

— Bună fetelor!

— Hello Minoua.

— Ce faceţi? V-aţi pregătit? Ştiţi bine că vreau să fie totul perfect.

— Am făcut şi azi repetiţii, răspunse una din fete. Tocmai ce a plecat Tony.

Tony era coregraful fetelor. Minoua ceruse că în fiecare noapte din weekend fetele să aibă câte un dans cu o tematică diferită. Nu dorea ca în clubul ei să se danseze pur şi simplu la bară. Una din fete o servi cu o cafea dulce cu lapte şi puţină scorţişoară, o reţetă proprie care o încânta pe Minoua. Se aşeză apoi comod pe una din canapelele din cameră.

— Au sosit şi costumele pentru seara de lansare Minoua. Sunt superbe.

— Da, am fost anunţată. Te rog să mi le şi arăţi. Ba nu. Mai bine să le probaţi vreau să văd cum va sta. Fetele se ridicară şi începură să se îmbrace. Toate arătau atât de bine. Erau înalte, cu forme bine conturate, senzuale şi cât se poate de feminine. Din păcate aveau o reputaţie greşită. În momentul în care Minoua a preluat conducerea clubului, ele încă practicau meseria de damă de companie. Acum erau fericite că au scăpat de compania neplăcută a diverşilor domni nefericiţi în dragoste, şi îi erau datoare Minoei.

— Bun fetelor, sunteţi superbe! Acum o să cobor puţin jos să verific câte ceva. Merçi frumos pentru cafea, şi aveţi grijă, fără emoţii, vreau să văd profesionalismul din voi. V-am pupat

pa pa!

— Pa Minoua, fetele îşi luară rămas bun în cor.

Coborî scările şi se uită atentă începând de la trepte, la balustradă, la covorul roşu cu imprimeu ce acoperea treptele, la perete şi la candelabrele ce se observau de sus. Aprinse apoi toate luminile, şi inspectă fiecare măsuţă,

fiecare canapea, fiecare pahar şi sticlă din bar, fiecare scaun, scenă, decoraţiunile, picturile de pe pereţi. Îi ceru unui angajat să mai facă o probă de sunet şi de lumini. Îl sus-puse unei demonstraţii pe barmanul care era prezent. Îi chemă pe bodyguarzi pentru a le da ultimele instrucţii şi a le reaminti vechile reguli. Îl verifica pe băiatul de la intrarea pe bază de cartela, şi îl supuse unui test pentru a fi sigură de seriozitatea lui. Dădu o fugă mai apoi în biroul ei de sus. Acolo împreună cu un angajat special trimis de John verificară sistemul video de înregistrare şi audio. Putea vedea din biroul ei tot ce se întâmplă jos, şi chiar asculta ce se vorbea. Fiecare canapea era dotată cu un microfon încorporat ce îi permitea să asculte conversaţiile celor care se aşezau. De altfel mesele erau supravegheate atent de câte o cameră video fiecare. În felul acesta securitatea era maximă. Nimeni nu putea să mişte o mâna fără ca ea să ştie. O inovaţie a tehnologiei pe care John io puse la dispoziţie.

Ultimele pe care le verifică fură separeurile de la etaj. Aici totul era în ordine. Mulţumită de ultimul diagnostic al lucrurilor bine puse la punct, părăsi clubul se urcă în maşină şi se îndrepta către un mall. Făcu câteva cumpărături, apoi plecă spre casă. Era deja întuneric şi sărise peste cina. Îşi aduse minte de doamna cu care locuia şi care avea grijă de casă. O sună şi îi ceru să îi pregătească ceva uşor de mâncare. Pe drum îl sună pe Aris pentru a vedea unde este şi a-l chema la cină. Nu îi plăcea să mănânce singură. Cei doi ajunseră în acelaşi timp şi parcară maşinile una lângă alta.

Aris coborî frurios din maşină şi se îndrepta spre ea cu repeziciune. Minoua rămase surprinsă.

— De ce aţi plecat fără să anunţaţi domnişoară? De ce aţi ieşit singura fără garda de corp. Ştiţi în ce belele mă băgaţi?

Tonul răstit al asistentului o înfuriară pe Minoua.

— Poftim? Cum îţi permiţi să îmi faci mie program? Eu ies când vreau şi cu cine vreau. Şi nu sunt obligată să târâi după mine gorilele astea înfuriate, care stau gata să muşte pe oricine se uită la mine.

— Înţelegeţi Boss se va enerva pentru că aţi ieşit singură. Şi eu sunt responsabil pentru siguranţa ta Minoua.

— Boss al tău, nu mă poate obliga să merg agăţată de gâtul ăstora. OK? Minoua se ridică pe vârfuri şi îşi lipi faţa de al lui pentru a se face înţeleasă şi respectată.

— Ordinele nu se discută, doar se respectă, domnişoara Minoua.

Aris se întoarse şi deschise uşa blocului. Minoua rămase înţepenită de afirmaţia auzită. Ce o fi vrând oare să zică, uneori oamenii ăştia vorbeau o altă limbă pe care nu o înţelegea. Din cauza asta i se făcea teamă.

Intrară şi merseră cu toţii în living unde cina era deja servită. La masă se aşeză doar Aris şi Minoua. Era puţin iritată. Se ridică şi se uită fix la bărbaţii care îi păzeau chiar şi în casa unde se aflau în siguranţă. Se fâstâcii puţin apoi pe un ton aspru al vocii le replică.

— Aveţi de gând să vă uitaţi la noi şi în timp ce ducem mâncarea la gură?

Bărbaţii nu schiţară niciun gest, se uitau totuşi spre cel care le dădea deseori ordine şi se afla la masă.

— Mergeţi în bucătărie, şi mâncaţi. Eu nu am nevoie de spectatori în timpul mesei.

Încă odată ei se uitară către Aris. Acesta dădu din cap afirmativ, în semn să respecte ceea ce domnişoarea le-a zis. Se întoarseră cu toţii şi plecară spre bucătărie. Minoua se aşeză astfel liniştită la masă. Ca de obicei masa era atât de

încărcată încât nu ştia din ce să guste mai inati. Aşa cum ceruse mereu, pe masă se afla un buchet de flori proaspete. Mâncară liniştiţi fără ca măcar să se uite unul la celălalt. Imediat după ce savura bucăţele delicioase, Aris se ridică şi puse în două pahare whisky cu gheaţă. Unul îl servi Minoei iar celălalt îl păstră în mâna stângă cu care era obişnuit să ţină paharul. Se retraseră amândoi lângă canapeaua din apropierea barului. Minoua îşi aprinse o ţigară aromată iar Aris un trabuc. În cameră era o linişte deplină, se auzeau doar râsetele bărbaţilor din bucătărie. Minoua îşi bău whiskiul, îşi termină ţigara apoi se ridică.

— Nu vreau să mai fiu deranjată până mâine când te voi suna eu. În noaptea asta vreau să fiu singură, îţi iei gorilele şi pleci. Este un odrin domnule Aris.

— Am înţeles, domnişoară.

Se îndrepta spre dormitorul ei, închise uşa în urma ei şi apoi se lipi cu spatele de ea. Era o situaţie ciudată care nu îi dădea linişte. Dar ea era puternică şi avea să învingă teama, indiferent de cât de groaznic ar fi răspunsul în partea cealaltă. Se îndrepta către baie, se schimbă de hainele de peste zi îşi puse un halat alb şi începu să îşi pregătească o baie relaxantă. Lasă apă călduţă să curgă şi picură apoi dintr-o sticluţă două picături de ulei aromat de levănţică, şi un praf de 3 degete de săruri de baie. Lasă că apa care curgea să absoarbă aromele şi să le combine, pentru câteva minute. Se aşeză apoi comod şi închise ochii. Începeau să o cuprindă temeri şi senzaţii ciudate de frică. Ceva rău avea să se întâmple, în minte îi treceau gânduri urâte de moarte. Simţea că sufletul o doare. Deschise ochii larg, gândindu-se că poate John vă păţi ceva. Nu îşi dorea ca aceste gânduri negative să o domine, se relaxă iar şi începu să se gândească la o zi frumoasă de vară, la o zi pe plajă alături de mare şi de

cel pe care îl iubea. Ştia că dacă face asta e capabilă să îndepărteze răul ce o pândea. Începu să zâmbească, era un semn că, gândurile ei erau departe. Într-o lume de vis, o lume curată, bună şi preţioasă. Aproape că adormi în cadă, dar apa rece începu să îi dea fiori pe piele şi o trezi. Îşi dădu seama că trecu mai mult de o oră, aşa că părăsi baia pentru a se întinde în pat. Adoră patul acela mare şi moale. Înainte de a se afunda în somnul plăcut al nopţii, mai trase draperia încă o dată pentru a vedea marea, Era liniştită cu toate că era o noapte rece de iarnă. Zâmbi şi se gândi că totul va fi bine, o simţea acum. Se întinse în pat şi se lasa furată de lumea minunată a viselor.

Se trezi brusc în mijlocul nopţii, speriată la auzul unui zgomot destul de puternic, de parcă cineva lovise ceva. Imediat îşi aduse aminte că era singură în casă. Inima începu să îi bată rapid, pupilele se măriră de spaimă. Frica o cuprindea puţin câte puţin. Oare de unde s-a auzit acel zgomot ce părea să fi venit din partea cealaltă a uşi de la dormitorul ei. Cine o fi acolo şi ce avea să facă? îi era frică să coboare din pat şi mai ales să iasă din cameră. Întinse mâna pe dulăpiorul de lângă pat pentru a căuta telefonul. Atunci îşi dădu seama că îşi lasa poşeta în living. Un alt zgomot mai mic se auzi iar, de data aceasta parcă din living. Ceva ciudat se auzea ca un pahar lovit de un altul. Simţea cum frică o împietreşte. Doamne cineva a intrat în casa exact când ea a rămas singură. Probabil sunt hoţi care au văzut când băieţii au părăsit blocul şi acum au venit să fure. Trebuia să se gândească repede ce avea să facă. O idee bună trebuia să îi treacă prin cap şi nu avea prea mult timp la dispoziţie. Se ridică rapid din pat încuie uşa dormitorului şi fugi spre terasa camerei. Aceasta era unită cu terasa biroului, despărţite doar de un zid pe jumătate. Se gândi să sară zidul

pentru a intra în birou unde avea conectat un telefon fix, de acolo putea să sune repede la poliţie. Se chinuii să se mişte fără a face prea mult zgomot. Sări în partea cealaltă a terasei, deschise uşa biroului încet, şi înaintă pe întuneric cu paşi mici. Aproape de masă biroului, o umbră se ridică în urma ei şi îi puse mâna la gură, prinzând-o pe la spate şi ţinând-o strâns de mijloc. Minoua era gata să moară de spaimă. Încerca să ţipe şi să se zbată. Cel care o ţinea era un bărbat. Mâinile lui îşi etalau puterea asupra corpului ei firav. Se zbătu puternic pentru a scăpa din braţele umbrei ce intrase în casă, dar nu reuşii. Instinctul de apărare o făcu să muşte mâna ce îi acoperea gura. Bărbatul ţipă şi îi dădu drumul. Ea se repezi către uşa când, lumina în cameră fu aprinsă şi surpriză.

— John!!!

Minoua îi pansa mâna muşcată. Se pare că rana era destul de adâncă şi sângera mult. John stătea întins pe patul din camera ei şi râdea printre vaicaieli de durere provocate de soluţiile pe care Minoua i le punea pe rană.

— M-ai speriat de moarte John. Trebuia să mă anunţi.

— Îmi pare rău iubito. Nu am vrut să te trezesc, dar se pare că am dat greş. Şi tu m-ai speriat pe mine. Cum să sari de pe o terasă pe alta şi să intri aşa pe întuneric. Ştiam de la Aris să ai gonit toţi bodyguarzi şi am crezut că este un hoţ. Noroc că silueta ta de femeie m-a făcut să renunţ la pistol. Te puteam răni iubito şi asta nu mi-aş fi iertato… auuu… niciodată.

— Îmi cer scuze dacă te doare. Mai am puţin.

— Nici nu am apucat să îţi zic, cât eşti de frumoasă Minoua, şi ce dor mi-a fost de tine.

— Îmi pare atât de rău că nu m-ai anunţat când vi.

Te-aş fi primit altfel. Aş fi pregătit ceva.

— La 3 dimineaţa? Nu, thank you… but… everything I need îs în front of me. Minoua zâmbi.

— Este gata, sper să nu te mai doară.

Minoua vru să se ridice de pe marginea patului pentru a duce trusa de prim ajutor înapoi la baie, dar John o trase cu putere de mână şi ea căzu peste el. Se priveau în ochi, iar el o ţinea strâns de mijloc. Inima îi bătea atât de tare ştiind că îi este atât de apeoape, era gata să îi sară din piept. Respiraţia era neregulată, şi simţea cum tot corpul îi tremura. John îi mângâie fata cu mâna cea bandajata.

— Acum, va trece mai repede. Tu eşti un izvor ce face minuni. O dată mi-ai redat viaţă şi acum îmi vei vindeca sufletul, îi şopti el la ureche în timp ce îi absorbea mirosul parfumat al pielii îmbăiat cu uleiuri. Îi mângâia părul cel lung şi negru de la cap până la vârf. O

privea în ochi şi îi declară dragostea lui. Cu mâna care o ţinea de mijloc îi mângâia spatele. Minoua simţea cum valuri de căldură şi fiori îi neliniştesc sufletul.

— Ochi tăi superbi, mă acoperă ca valurile mării, îţi ador mirosul pielii, parfumul tău, vocea ta, buzele tale. Degetele lui trecură uşor şi mângâiară buzele fine şi roşiatice ale feţei, ce tremurau. O trase mai aproape de el şi o ţinea mai strâns. Îi simţea corpul puternic sub al ei. Îi simţea respiraţia şi forţa cu care o domina. Îi prinse capul în palmă şi o împinse către faţa lui. Buzele lui moi mureau de nerăbdare să le întâlnească pe ale ei. Şi în sfârşit se uniră într-un sărut tandru, romantic, plin de pasiune. Se topeau amândoi şi simţeau cum se unesc în aceeaşi fiinţă. Era atât de puternic sentimentul, că oftară din adâncul sufletului în momentul despărţirii lor. Un suspin de satisfacţie deplină, de

bucurie sublimă. Urma apoi un alt sărut la fel de incitant, la fel de senzual. Braţele lui ce o ţineau strâns de parcă nu ar mai fi vrut să îi dea drumul niciodată, mâna ei care îi mângâia spatele şi capul. Erau atât de lacomi unul după celălalt încât îi durea să se despartă şi pentru o secundă în care să îşi tragă aer.

— John, nu credeam vreodată, că o să simt aşa ceva. Vocea fetei tremura din cauza emoţiilor prin care trecu. Nu putea realiza nici acum că totul era real. Încă aştepta să se trezească pentru a-şi da seama că este singura în cameră.

— Shh, iubito! Just stay here and de not ever leţ me go!

Adormi în braţele lui, ţinută strâns, cu capul pe pieptul puternic al bărbatului, pentru a-i simţi inima cum bate. Fericirea enormă pe care o simţise o epuizase psihic, şi adormi imediat. A fost cel mai dulce somn din viaţa ei. Atât de liniştit şi de împăcat. Şi-ar fi dorit să dureze o veşnicie.

Pentru prima dată în viaţa lui, John se simţea împlinit. Acum avea tot ce îşi dorea. Ştia că este iubit cu adevărat. Şi viaţă îl binecuvântase pentru toată munca sa. Îi trimisese un înger care să aibă grijă de el şi în mâna căruia să îşi lase propriul destin. Avea ceva atât de deosebit faţă aceasta că nu îşi putea explica nici acum, după luni de zile de când o cunoscuse. Era mult prea puternic sentimentul care îl făcea să îşi piardă firea în prezenţa ei, şi asta nu putea fi decât un semn de la Dumnezeu. Ea era perechea lui, jumătatea sa, cea care venise să îi completeze viaţa pentru a fi în sfârşit un întreg. Ştia de acum încolo pentru cine muncea, pentru cine se zbătea să ajungă acasă şi cui să îi spună secretele sale, păstrate cu atâta sfinţenie de ani de zile. Se simţea ca un adolescent la prima iubire. Cu teamă în suflet că nu cumva cea pe care o iubea să nu fie mulţumită de el şi să îl refuze. Viaţa lui nu era una simplă, ci din contră era atât de

complicată că uneori nici el nu ştia cum să o descurce. Pentru un moment se simţi strivit de propriile fapte, şi se gândi că în zadar se va chinuii să o iubească pe Minoua. Ea era un înger, ce nu putea accepta un monstru lângă ea. O privea cum doarme. Arata mirific. Îi mai mângâie încă o dată obrazul şi o sărută încet pe buze fără să o trezească. O strânse mai tare în braţe şi îşi lăsă capul să cadă moale ce fruntea ei. Noaptea se lasa cu tăcerea ei peste chipurile celor doi şi îi înveliră în mister. Luna le veghe somnul dulce şi îi purta în lumea viselor şi a dorinţelor. Curând soarele răsării, iar razele lui intrară pe fereastra pentru a o mângâia pe fata ce dormea liniştită, pe păr, pe frunte, şi pentru a o săruta cu căldură lor. Minoua se trezi că de obicei la 9: 30. Buimăcită, deschise ochii şi privi spre tavan, apoi spre fereastră apoi prin cameră. Era singură. Oare visase. De ce nu este John lângă ea? Se uită pe locul din partea dreaptă a patului şi observă că lenjeria era aranjată ca şi când nu ar fi stat nimeni acolo.

O trecură sentimente ciudate, şi în acelaşi timp zâmbi. Se gândea la posibilitatea să fi avut un vis atât de real, încât să îl simtă în braţele ei, după ce trecură amândoi prin aventura nopţii şi a întunericului din casă. Spera totuşi că el să fie în cealaltă parte a uşi, iar când se va ridica din pat să îi sară în braţe. Să îl sărute şi să îi mulţumească lui Dumnezeu că nu a fost doar un vis frumos.

Se hotărî să se ridice din pat, se duse la baie, făcu un dush apoi se aranja ca pentru sărbătoare. Se îmbraca, cu o pereche de blugi albastru închis, strampţi pe coapse şi până jos la gleze, îşi pus un maiou alb decoltat şi foarte lipit de corp iar peste un plover cu nasturi închişi până sub bust. Părul îl lasa desprins, şi folosi un parfum fresh primit tot de la John. Arata extraordinar iar vestimentaţia o făcea să pară

şi mai senzuală. Formele ei rotunjite şi generoase marcau trecerea de la simplă fata care era la femeia puternică şi sigură de sine.

Trecu încet pe holul apartamentului inspectând celelalte camere, apoi intră în birou unde nu era nimeni. Se întoarse şi merse spre living. Acolo găsi masa frumos aşezată că în zilele când John era prezent şi dorea să o răsfeţe cum nu se poate mai bine. În casă era linişte, o linişte care pe Minoua o deranja. De ce nu era nimeni prezent când avea nevoie de cineva? Unde erau toate gorilele alea enervante care îi urmăreau mişcările fiecărui pas? Era nervoasă se duse la masă şi luă una din ceştile de cafea îşi aprinse o ţigară şi ieşi pe terasă. Era frig iar ea nu era îmbrăcată. Mâna îi tremura când trăgea din ţigară şi nu ştia dacă este de la frig sau de la stare ape care o avea. Unde era John? Dacă nu a fost un vis, atunci de ce nu era cu ea în casă? Stinse ţigara şi intră înapoi în living. Se trânti pe scaun la masă pentru a rupe o bucăţică de pâine prăjită. Când aplecă ochii pe farfuria din faţa ei era un bileţel. Îl luă în mână şi îl deschise. Pe buzele ei se citiră apoi două cuvinte.

— Te iubesc!

În apartamentul de la un luxos hotel din staţiunea Mamaia, staţiune situată în apropierea oraşului Constantă, John îşi chema oamenii în şedinţă. Primul care sosi a fost Aris urmat ceilalţi bărbaţi aflaţi în subordinea sa, apoi seria de bodyguarzi angajaţi.

John stătea pe scaunul din capul mesei de 12 persoane, iar în dreapta sa stătea Aris urmând apoi de la dreapta spre stânga sa se aşeze ceilalţi, singuri care rămâneau pe poziţii fiind bodyguarzi personali ai lui John în număr de 4. Doi cu care se întoarse din America şi doi care

se aflau deja în ţară.

— Ajung în mijlocul nopţii la casa iubitei mele, şi nu găsesc nimic Aris. În casă era întuneric beznă şi ea dormea singură în camera ei. Am intrat cu uşurinţă pe uşă, cu o mică şmecherie. Puteam să o omor şi să fur totul. Unde erau oamenii Aris, unde erai tu? Pentru faptul că nu îmi asculţi ordinele, şi şti cât de mult mă supără în momentul în care are ceva legătură cu Minoua pot să îmi schimb părerea despre tine şi să te devansez. Vreau să ştiu de ce dracului era singură!!!

— Boss îmi pare rău, că aţi găsit lucrurile în neregulă. Domnişoară s-a enervat în momentul în care a auzit că nu veniţi şi ne-a cerut să plecăm din casă cu toţii.

— Şi de ce dracu' ai permis lucrul ăsta men?

— Minoua s-a impus. Pentru prima dată domnişoara ne-a supus ordinelor ei. Am fost nevoit să îi respect dorinţa. Le-am cerut băieţilor să plece.

John începu să râdă dur.

— Prinţesa mea, începe să îşi intre în rol, continua să râdă şi să se fi privească pe ceilalţi participanţi la şedinţă, nervos.

— Domnule, vă rog, să înţelegeţi. Aris era de obicei o fire puternică, niciodată nu îi era îndeajuns de frică de John chiar de-ar fi fost să îl ciuruiască. John era tăticul lui, şi îl ridicase din noroiul în care se afla înainte să îl cunoască pe el. Îi era devotat pe viaţă şi îl cunoştea atât de bine, că pe propria palma.

— Ce mai este de înţeles, Aris?

— Nu am vrut să trec peste cuvântul dumneavoastră Boss.

— Acum înţeleg. E bine Aris, suntem pe drumul ce bun, nu e aşa?

Îşi privi asistentul cu o fată dubioasă, şi un zâmbet scurt în colţul gurii.

— Da domnule!

— Acum serveşte-mă cu ceva, nu mai sta!

Aris se întoarse către băiatul din stânga lui şi îi ordonă să îşi servească şeful cu un pahar de whisky cu gheaţă şi un trabuc.

John îşi primi paharul, apoi continua conversaţia.

— Vreau să ştiu cum stau lucrurile pentru deschiderea clubului, mâine.

— Totul este în ordine, domnişoară s-a ocupat de absolut tot. A muncit alături de ceilalţi şi ia pus la treabă pe toţi ca un adevărat şef. Cubul arata extraordinar, pe fetiţe le-a cizelat, nu ştiu însă cât de mult vor reuşi să o mulţumească. Genul ăsta de femei nu se pot schimba aşa de pe o zi pe alta, iar ea este foarte încântată de ele.

— Bun. Sistemul de supraveghere? Cum a fost cu el?

— Nu a înţeles prea multe, dar atât timp cât venea din partea dumneavoastră, ea nu comentă nimic. La fel şi cu intrarea securizată.

— Da, e bine. Dar ai grijă ca toţi cei chemaţi să se prezinte. Este important ca ei să fie prezenţi la prima întâlnire de aici.

— Nu vă faceţi probleme Boss, am primit deja confirmările. Aaa, încă ceva, presa ne vânează de ceva timp. Am mărit gărzile de la intrare, nu vor afla decât ceea ce vreţi să afle.

— Mulţumesc Aris. Rămâi în continuare, omul meu principal. Pregăteşte-mi maşina acum. Limuzina bogatului om se îndrepta agale către zona în care Minoua locuia. Şoferul parcă în parcarea subterană a blocului, iar cei 2 bărbaţi însoţiţi de gărzile de corp urcară cu liftul la etajul 7.

Aris avea o cheie de rezervă de la apartament, deschise uşa de la intrare şi păşiră înăuntru.

— Iubito?! Minoua!

Din casă nu se auzi niciun răspuns.

Bodyguarzi primiră ordin să o caute prin toate camerele.

John devenea din ce în ce mai impacientat şi mai iritat. Unde dracului este? Căutaţi-o idioţilor. Ieşiţi mai repede din casă. Aris vino aici!

— Da Boss.

— Uitate bine la mine, privirea o avea însângerată. Ai jumătate de oră să mi-o aduci teafără şi nevătămată, altfel muriţi cu toţii aţi auzit, mai ţipa odată apoi trânti uşa în urma bărbaţilor.

Aris scoase telefonul şi formă numărul Minoei. Acesta era închis. Înjura puternic, şi de nervi îşi aruncă telefonul cu putere, spărgându-se de asfalt. Din parcare ieşiră în trombă 5 maşini fiecare luând-o în direcţii diferite. Aris conducea ca un nebun şi se îndrepta spre club. Acolo maşina Minoei era parcată în faţa intrării. Răsuflă uşurat, parcă strâmb şi cobora val vârtej din gip lăsând uşa deschisă. Deschise uşa de la intrare şi începu să o strige.

— Minoua, domnişoara… dade idiotule, îl împinse pe unul din angajaţi ce îi stătea în cale. Minoua se afla în biroul de la etaj. Sari speriată de pe scaun când Aris intra brusc în camera lovind uşa de perete.

— Doamne, ce înseamnă asta?

— Vă rog să veniţi cu mine, şeful este foarte nervos.

— John?

— Da.

— John este aici? inima îi tresării de bucurie.

— Vă rog să mă însoţiţi, nu avem timp de pierdut.

Îşi apucă repede poşeta şi geaca şi plecă în fugă spre ieşire. Aris o proteja ţinând-o de mijloc. Îi deschise uşa din dreapta şi o ajută să urce.

— Ce s-a întâmplat, unde este John, de ce ne grăbim aşa.

— Domnişoară, vă rog, din suflet, eu am familie nu uitaţi. Nu mai plecaţi nicăieri fără să anunţaţi sau fără să fiţi însoţită de gărzi.

— Dar am venit la club, ce dumnezeu!

— Şeful este furios, dacă nu vă găseam nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

— Oh doamne, John exagerează.

Aris întoarse priverea către ea, acea privire care o intimida de multe ori şi o făcea să schimbe direcţia în care se uită.

Minoua alerga pe holul scării, intra în casă şi îi sări în braţe lui John. Acesta o strânse puternic la pieptul său încât aproape că o lăsa fără suflare. O sărută apăsat şi lung. Îi mângâie fata şi părul, îi sărută mâinile catifelate pe ambele părţi, apoi o luă în braţe şi o duse către camera ei. O aşeză pe marginea patului, îi aranjă perna la spate pentru a sta comod, o sărută pe frunte suav, apoi ocolii patul şi se puse lângă ea.

— M-ai speriat dragostea mea, credeam că te-am pierdut.

— John, iubitule, eram la club, şti foarte bine că vreau ca totul să fie perfect.

— Va fi! Aris se ocupă de tot, nu vreau să te oboseşti prea tare, frumoaso. Şi să nu mai pleci singură niciodată, mai ales fără să anunţi. Ne-am speriat de moarte cu toţii.

— Iubitule, nu mai vreau bodyguarzi, îmi displac, lumea se uită la mine pe stradă, te rog să le spui să nu mă mai urmărească.

— Asta niciodată, niciodată, ai înţeles?

— Dar de ce?

— Pentru că ai nevoie de protecţie, iubito.

— Protecţie faţă de cine? Nu înţeleg.

— Faţă de lume, Minoua vei înţelege mai târziu. Acum nu îmi cere ce nu îţi pot da. Te rog iubito.

Se aplecă asupra ei şi o sărută. Ea îl prinse de după gât cu ambele mâini şi se lasa sedusă. Puternicul sentiment de dragoste îi purta împreună, că pe o singură fiinţă, deasupra mării spre larg, ducându-l spre centrul universului şi al dragostei.

În living, Aris savura un paha de whisky şi trăgea puternic din nelipsitul trabuc. Dădu ordin prin telefon că cei patru bodyguarzi să se prezinte la apartament însoţiţi mâna lui dreaptă şi câţiva din băieţii care lucrau pentru el.

Stătea liniştit în unul din fotoliile alese special de Minoua la decorarea apartamentului, şi se gândea în timp ce admira decoraţiunile cu specific oriental din cameră. Îi atrăgeau în mod special atenţia piramidele egiptene şi imitaţiile statuilor unor faraoni cunoscuţi.

Uşa de la intrare se deschise şi rând pe rând intrară toţi soldaţii artileriei grea, în frunte cu Alex, mâna dreaptă a asistentului lui John şi al Minoei. Primi erau cei patru bodyguarzi, gorile cu priviri reci şi stranii cum îi numea Minoua, apoi patru bărbaţi tineri, puternici, cu un fizic ce îţi putea inspira teamă dar şi masculinitate în acelaşi timp, erau înalţi, peste 1,80 îmbrăcaţi în negru cu tricouri strâmte ce lăsau să se vadă tatuajele de pe braţele lucrate intems în sălile de fitness. Unul din el, cel mai înfiorător la aspectul

fizic, era chel şi cu doi cercei rotunzi în urechea stângă. Aris îi privi pe rând pe toţi, apoi dădu ordine ca doi din bodyguarzi să stea aproape de uşa dormitorului, iar ceilalţi doi la uşa de la intrare. Restul bărbaţilor rămaseră în living aliniaţi şi fără a şulfa o vorbă, Alex fu singurul care se aşeză aproape de Aris pentru a purta o conversaţie destul pe importantă pentru treabă ce urma făcută.

— Mâine este deschiderea, sper că salonul va fi plin de băieţi, avem nevoie de paza bună.

— Da, domnule.

— Pe lângă asta, tot de mâine va începe şi operaţiunea pe baza teritoriului din România, avem nevoie de oameni buni şi serioşi. Vreau să găseşti peste 20. Unii din ei vor lucra pe rând pentru alţi parteneri, pentru că informaţiile să fie transmise direct. Vreau să dai dovada de inteligenţă, ăştia vor fi oamenii care vor face toată treaba. Dacă ei dau greş, tu dai greş, eu dau greş… făcu o pauză, se uită la tânărul ce exprima furie prin privire apoi continuă… şi până aici ne-a fost. Ai înţeles!

— Da, domnule. Începând din seara asta mă voi ocupa de găsirea celor mai competenţi băieţi. Ştiu câţiva care au mai lucrat pentru interlopi, care au avut livrări în port. Ei ştiu cum stă treaba acolo.

— Bun! Ai grijă să nu ciripească niciunul. Şi niciunul să nu afle pentru cine lucrează. În momentul în care domnişoara Minoua preia afacerea, pot afla cine e şefa, până atunci fără detalii.

— Am înţeles domnule!

— Acum pleacă, lasă-mi doi băieţi, voi avea puţină treabă în seara asta. Înainte să pleci asigurate că şoferul meu e jos.

Bărbaţii părăsiră împreună partamentul, doi din ei

îndreptându-se spre maşina lui Aris unde şoferul oboist dormea cu capul pe volan, ceilalţi urcându-se în două maşini sport puternice şi demard în trombă.

Aris se ridică de pe fotoliu, se uită la ecranul telefonului, verificând ceasul era aproape unsprezece noaptea. Lasă paharul de whisky pe bar, poi stinse trabucul. Îşi lua haina cea lungă şi neagră o puse peste costum şi se îndrepta spre holul apartamentului. Se duse întâi la bodyguarzii care păzeau uşa de la dormitor.

— Să fiţi prompţi!

Se întoarse cu spatele şi merse spre ieşire. Deschise uşa şi înainte să iasă se opri încă o secundă pentru a le spune celor doi din faţa uşii, să îl anunţe orice ar fi.

Când ajunse la maşină din parcarea subterană îşi scoase din haina o pereche de ochelari negrii. Îi puse la ochi apoi se urcă pe locul din spate.

— Mergem la Vivi, ordona şoferului.

Traversară oraşul, mergând către un cartier nou de blocuri de fâţe şi intrară în parcarea subterană a unuia dintre ele. Primul care cobora din maşină fu şoferul care merse să îi deschidă uşa, apoi unul din băieţi ce ocupa locul din faţă şi mai apoi cel din spate. Cei trei se uitau dubios în jur de parcă, se aşteptau ca cineva să îi urmărească. În cele din urmă îi făcură semn şefului să coboare. Aceştia merseră în urma lui, cu mâna dreaptă în jurul curelei şi inspectând fiecare colţişor al clădirii. Sunară la una din uşile de etajul unu.

Uşa se deschise încet lăsând să se vadă interiorul modern al livingului. Primii intrară cei doi băieţi, urmându-i Aris. Cei doi intrară prin toate camerele apoi ieşiră, merseră către uşă şi părăsiră apartamentul, oprindu-se în faţa uşii

imediat ce aceasta se închise.

Aris intra în living, apartamentul era aranjat cu mult prost gust, umplut cu mobilă futuristica în mai multe nuanţe de roz, ce încărcau şi chinuiau privirea. Barul din apartament era negru ornamentat cu bucăţi mici de sticlă ce sclipeau şi refeltau imagini diforme. Aris îşi servi un pahar de whisky şi se aşeză confortabil pe canapeaua cu puf alb.

Din dormitor îşi făcu apariţia o siluetă de femeie, summar îmbrăcată şi foarte parfumată. Purta un furou de noapte cu bretele, scurt ce lasă să i se vadă posteriorul, şi cu un decolteu adânc de vulgar. Vivi era una din fetele de lux la care Aris de descarca deseori. Tânăra femeie nu avea mai mult de 25 de ani. Era blondă, înaltă, bronzată artificial, că sânii siliconati, cu buzele mărite rujate cu un lipglos roz bombon, machiată strident cu fard negru şi pudrata cu un blush roz sclipicios. Genele false abia îi permiteau pleoapelor să clipească, iar picioarele subţiri, date cu ulei pentru că pielea să lucească, se chinuiau să ridice sandalele cu tocuri de 15 cm.

— Tu erai? Se uită mirată la Aris.

Acesta nu îi răspunse, sfidând-o de parcă nici nu era prezentă.

— De ce ai venit? Ai înnebunit? Simbad o să mă omoare.

Aris, întoarse leneş capul spre ea şi îi răspunse aproape cu gura închisă.

— Este plecat.

— O să afle, tu ce crezi? Şi atunci iar o să mă bată. Am jurat că nu te mai primesc la mine. O

să mă vândă dacă află că ai fost aici.

— Te cumpăr eu, stai liniştită.

— Dacă nu o să te omoare mai întâi.

Afirmaţia fetei îl enervară atât de tare pe Aris încât acesta sari de pe canapea, se repezi spre ea şi o prinse puternic de păr, încât o făcu să cadă în genunchi în faţa lui.

Fata tipa de durere şi se zbătea să iasă din mâinile bărbatului.

— Pe mine nu mă omoară nimeni, târfă proastă! Simbad ar face bine să nu îmi stea în cale. Altfel termin cu el şi cu toţi ai lui, şi încep cu tine. Ai înţeles?!

— Da, te rog dă-mi drumul.

— Mişcate în cameră, acum!

O ridică de jos trăgând-o de păr apoi o împinse cu putere de la spate, din cauza tocurilor fata se dezechilibră şi căzu. Se chinuii să ajungă în dormitor, mergând în genunchi. Aris rămase în spatele ei, uitându-se cu dispreţ la scena din faţa ochilor lui.

Lasă paharul pe bar şi plecă spre dormitor. Acolo Vivi îl aştepta în pat, că de obicei. Se duse la marginea patului şi îşi dădu sacoul jos, aruncându-l pe unul din scaunele din cameră, îşi scoase apoi de la brâul pantalonilor, pistolul care îl purta mereu asupra sa, şi îl puse pe măsuţa de la capătul patului. Începu să îşi descheie cămaşa, uitându-se la Vivi şi studiind-o de sus până jos.

— De ce nu te-ai dezbrăcat, ce mai aştepţi? Banii la sfârşit, nu acum!

Vivi era una din fetiţele lui Simbad, un proxenet şi traficant de droguri vestit în oraş. Era de altfel şi răsfăţata lui de când i se pusese pata pe ea, îi oferea protecţia lui atât timp cât îşi făcea treaba conştiincioasă şi nu greşea cu nimic. Aris o cunoscuse pe vremea când încă o cumpăra direct de la unul din peştii care lucrau pentru Simbad. De atunci venea mereu la ea, indiferent de institentele fetei care susţinea că îi face probleme. În pat Vivi era foarte senzuala şi foarte

atentă. Era ceea ce fiecare bărbat îşi dorea în fiecare noapte în patul lui. După două ore, Aris se ridică şi se îmbraca, îşi puse cămaşa apoi îşi ridică pistolul şi îl înfipse în brâul pantalonilor. Îşi puse sacoul şi se îndrepta către living. Fata îl urmă tăcută.

— Cât vrei?

— Ca de obicei.

Aris îşi scoase portofelul şi aruncă pe măsuţa din living 100 de euro. Apoi întinse mâna cu o bancnota de 100 de lei către faţă.

— Ăştia sunt pentru tine. În seara asta ai fost groaznică. Vivi se enerva şi încercă să arunce bancnota pe jos.

— Ce dracu' crezi că sunt eu? Una de pe centura?

Aris o prinse pe faţă de gât, strângând-o cu putere până ce nu mai putu să respire.

— Uite ce e curvo, cu mine nu faci talente, eu nu sunt Simbad. O elibera apoi şi se îndrepta spre uşă. Înainte să iasă se întoarse şi spuse.

— O să vin săptămâna viitoare, anunţă-l pe Simbad, şi trânti uşa în urma lui.

Ziua deschiderii clubului în sfârşit venii. În apartamentul Minoei era zarvă mare. Pregătirea patroanei se ştie că dura mai mult de jumătate de zi, iar a şefului poate încă atât. În casa veniseră desgneri, hair-stile-isti, make up-artişti, consilieri de imagine, maseoze, şi chiar cosmeticiane. Minoua începu pregătirea imediat după ce se trezii. În timp ce John era la masaj ea îşi făcea un tratament facial, apoi schimbau rolurile. Amândoi râdeau şi se simţeau că în vacanţă. Aris studia toată scena din culise, inspectând fiecare persoană ce intră în contact cu şefii săi. Până seara la

ora 9 cei doi erau gata, Aris dădea ultimele telefoane la club, pe zi făcuse deja două inspecţii şi totul era în perfectă ordine, de la sunet la ultimul om ce păzea intrarea. Vestimentaţia celor doi era că cea a unui prinţ şi a unei prinţese moderne, nu că cei din basme. John purta un costum cu frac negru, adus de la o casă de modă din L.A. acolo unde avea una din locuinţele sale permanente. Pantofi lăcuiţi negrii cu puţin toc în stilul cowboy-lor dar total eleganţi şi vârful ascuţit. Cămaşa era de la acelaşi designer vestimentar, de culoare albă, simplă iar la gât un papion negru. Părul îl avea dat cu gel pe spate pentru că în lunile în care lipsise îi crescuse destul de mult. Folosise un parfum masculin scump, iar degetul inelar de la mâna dreaptă purta un inel cu inscripţia unui cunoscut designer de bijuterii, cumpărat din Dubai.

Minoua arata extraordinar. Era şi mai frumoasă decât de obicei. Purta o rochie primită de la John, ultimul cadou oferit când se întoarse în ţară. O rochie din mătase naturală de culoare albastru indigo simplă, cu bretele şi care se mula pe corp de sus până jos. Rochia avea un decolteu adânc în formă de V, dar care îi punea în evidenţă discret frumuseţea mărimii sânilor, ce nu erau acopetiti de bra şi lăsau să li se observe forma rotunjită perfect. Sub bust o centură din acelaşi material îi contura mijlocul subţire şi formele senzuale ale şoldurilor. La spate avea o trenă scurtă ce o făcea să pară o adevărată celebritate. Părul brunet îl avea prins într-un superb coc simplu şi elegant. Machiajul era aproape natural dar eyelinerul negru şi mascara aplicată pe gene îi puneau în valoare ochii verzi ce luceau că două diamante. La gât purta un şirag de perle albe, iar la urechi cercei formaţi din câte o perlă fixate pe lobul urechii. La mâna avea o brăţară din acelaşi set iar pe deget un inel din

platină împodobit cu o bilă perlată mai mare decât cele de la cercei. Folosi apoi un parfum dulce de seară. Se mai uita încă o dată în oglindă apoi se hotăra să iasă.

La uşa John o aşteptă nerăbdător.

— Iubito, eşti gata? Vom întârzia, te.ro…

Nu apucă să îşi termină vorbele că uşa se deschise şi în faţa lui apăru o zeiţă. Zeiţa inimii sale. Surprins de frumuseţea fetei amuţii. Pentru câteva secunde nu ştiu ce să zică apoi îşi reveni din şoc şi după ce se bâlbâii de câteva ori, nemaireusit să îşi găsească cuvintele nici în engleză cât nici în romană, reuşii să îşi declare admiraţia faţa ceea ce vedea în faţa ochilor.

— Frumuseţea ta nu are limite, my love. Sunt mai mult decât încântat, nu îmi imaginam vreodată că există femei atât de frumoase.

Minoua zâmbi fericită. Îl privi din cap până în picioare.

— Şi tu arăţi extraordinar, John.

Bărbatul îi întinse mâna, o prinse uşor de mâna sa delicată, se aplecă spre ea ca un adevat gentleman şi io săruta, apoi îi oferii braţul sau pentru a pleca spre limuzina care îi aştepta în parcarea blocului. Aris urmărea în continuare scena plină de senzualitate dintre cei doi, apoi fugi înaintea celor doi îndrăgostiţi pentru a le deschide uşa limuzinii. Aşa cum stau propus au ajuns înaintea invitaţiilor la club, unde totul era pregătit până în cele mai mici detalii. Minoua fugi la etaj pentru a le verifica pe fete. Erau gata costumate şi machiate. Primul dans, din seara deschiderii era pe tema egipteană. Cu toate erau întruchiparea zeiţei Cleopatra, iar costumele erau extraordinare la fel ca şi accesoriile care le făceau să pară că pierdute dintr-o legendă. John discuta intens în biroul de la etaj cu

Aris, apoi coborâră împreună la parter. La ieşire se

întâlnire cu Minoua, îi oferi iar băţul şi se îndreptară toţi trei către o masă. Totul arata incredibil, clubul avea un iz aristocratic, statiule în mărime naturală, candelabrele, canapelele cu model din anii

1800, se îmbinau cu articolele moderne şi cu acvariul cu peşti de sub scenă transparentă unde fetele îşi vor face dansul.

Invitaţii începură să apară. Cu toţii erau înregistraţi la intrare apoi primeau câte o cartelă cu propriul număr. Bodyguarzii erau în alertă, afară presa îşi făcu apariţia şi insita să surprindă imagini din interiorul misteriosului club. John îşi asumă rolul de gazdă şi începu să le prezinte invitaţilor de onoare, frumoasă sa iubită, deţinătoare a celui mai tare club din ţară. Minoua începu pe rând să dea mâna cu deputaţi, senatori, primari avocaţi, doctori, importanţi oameni de afaceri, oameni cunoscuţi şi pe care nu îi mai văzuse decât la televizor. Ritualul prezentărilor o plictisii profund, mai ales că invitaţii continuau să apară. Cu toţii se strângeau şi începeau să discute diverse teme politice sau economice de care Minoua habar nu avea. Din când în când câte unul din ei mai îndrăzneţ, se apropia cu tupeu de ea şi îi sărută mâna, îi zâmbea prevers şi chiar o atingeau. Devenea stresată de prezenţa atâtor bărbaţi care o priveau ca pe un trofeu sau ca pe un obiect bun de studiat. Mulţi îi făceau avansuri ştiind chiar că John era la o depărtare de 1 metru sau 2 de ei, alţii o serveau cu băutura, fiecare dorea să schimbe câteva vorbe cu ea. Minoua era extenuată. Nu mai dorea să stea în preajma acelor bărbaţi perverşi şi dubioşi. În încercarea ei de a ajunge la John, fu prinsă de braţ de un comisar de la poliţie.

— Domnişoară, va mai amintiţi de mine?

Minoua imediat îşi aduse aminte de momentul nopţii

în care ajunse la poliţie şi fu chemată în biroul său.

— Da, sper că vă simţiţi bine aici.

— Felicitări, aţi făcut o treabă excelentă.

— Mulţumesc mult, pe mine mă scuzaţi.

Reuşii să scape de iniştentele comisarului, şi se îndrepta spre John, însă îi ieşi în faţa Aris.

— Aris, scoate-mă de aici, acum!

Asistentul imediat făcu semn bodyguarzilor. Aceştia o duseră în biroul de sus.

— Ce s-a întâmplat domnişoară? Vă este rău? Aveţi nevoie de ceva?

— Da, de băut, vreau ceva de băut, să fie whisky.

Un ospătar veni imediat în birou cu o sticlă de whisky şi o cupă de gheaţă şi două pahare. Minoua se servi prima, apoi luă şi Aris celălalt pahar.

— Oamenii ăştia sunt greu de suportat pentru mine. Au venit neînsoţiţi, fără soţii, fără iubite. De ce?

— Sunt oameni importanţi, merită să le daţi puţină atenţie.

— Ahh, au avut tupeul să se dea la mine, îţi dai seama? Aris începu să râdă.

— Sunteţi o femeie frumoasă, foarte frumoasă domnişoară. Bărbatul nu mai reuşea să îşi ridice ochii de pe faţă.

— Oh, te rog Aris… John a rămas singur. Du-te la el te rog, poate avea nevoie de tine. Eu o să rămân cu gorilele astea, dădu ea ochii peste cap, voi cobora şi eu imediat.

Minoua rămase singură în birou, savurând din sticlă de whisky până se plictisi şi se hotăra să coboare în căutarea lui John. În club bărbaţii stăteau acum la mese liniştiţi, urmărind showul prezentat de fete. Îl caută cu privirea pe

John, apoi pe Aris. Bărbaţii nu erau în niciun colţ al clubului. Văzându-se singură în salonul plin cu bărbaţi, se îndrepta spre ieşire pentru al cauta pe John. Se opri în a doua uşă ce făcea legătura între hol şi salonul cel mare, înseninându-se dintr-odată văzându-l pe cei doi bărbaţi pe care îi caută. În faţa John ciocnea un pahar de şampanie cu Aris.

Nevrând să îi întrerupă Minoua aştepta ca ei să îşi termine conversaţia.

— Aris, felicitări. Ai făcut o treabă bună.

— Mulţumesc Boss.

— Să ciocnim pentru noul centru al organizaţiei în România. Bărbaţii ciocniră paharele şi apoi începură să râdă pervers.

Minoua auzi, conversaţia rămase profund emoţionată şi raniţa în acelaşi timp, fugi înapoi spre birou, lovindu-l pe bodyguarzi care o păzeau pentru a putea înainta. Se aruncă pe canapeaua din birou şi începu să plângă. Gorilele o priveau fără ca măcar să îi ofere o batistă. Minoua se înfurie şi îi goni.

— Ce vă uitaţi la mine, idioţilor, ieşiţi afară mai repede, duceţi-vă la şeful vostru. Bărbaţii nici nu se clintiră din loc. Ahh, da, aşa e voi nu ascultaţi de ordinele mele. Se ridică şi îi privi pe toţi în faţă, pe rând. Îi atinse cu privirea ei adâncă şi le străpunse centrul irisului. O să vedeţi voi cine e şeful acum!

Se îndrepta spre birou şi începu să bea whisky direct din sticlă adusă de ospătar. Nefiind obişnuită să bea atât de mult, şi fiind enorm de supărată, alcoolul puternic o dobora. Camera se mişca în patru părţi odată, picioarele le simţea moi, privirea îi era neclară şi capul o durea. Anunţat de faptul ca stăpână a băut puţin cam mult Aris intra nervos în birou. Se repezi către fata şi o prinse în braţe pentru că

aceasta să nu cadă şi să se rănească. Minoua râdea inconştienta.

— Ce ai făcut Minoua? Încă mai este nevoie de tine acolo jos.

Se uită la unul din băieţii care îl însoţeau şi îi ceru o cafea tare şi lămâie. O întinse pe canapea însă faţa nu dorea să stea jos. Era într-o stare euforică ridicată, dorea să râdă, să cânte melodiile care se auzeau de jos, să danseze, era chiar drăgăstoasă cu toţi inclusiv cu gorilele ei.

— Ohh, ce bărbaţi frumoşi, îl mângâie pe unul din bodyguarzi pe faţă, şi ce musculoşi, ahh câtă masculinitate într-un pachet îmbrăcat în costum negru. Începu să râdă. Cu siguranţă nu ştia ce zice şi ce face.

Nimeni nu reuşii să o liniştească. În cele din urmă John îşi făcu apariţia şi se convinse de faptul că seara vă trebuii să continue fără ei.

— Aris ai grijă de tot până la final. Am încredere în tine. Alex pregăteşte o maşină la intrarea din spate iar limuzina să rămână în faţă. Mulţi nu îşi vor da seama că vom lipsii. Bodyguarzi mei şi ai Minoei ne vor însoţii acasă.

În secunda următoare toţi îşi respectau îndatoririle, şi John părăsi clubul prin spate ducând-o pe Minoua în braţe spre maşină. Urcară în apartament însoţiţi doar de bodyguarzi care au rămas să păzească intrarea pe partea cealaltă a uşii. În felul acesta John rămânea singur cu Minoua pentru a o face să îşi revină. O puse în pat, fata era la fel de ameţită şi euforică. Râdea, cânta, gesticula. John reuşii să o dezbrace de rochia superbă purtată la eveniment, şi o acoperi apoi cu o cămaşă de noapte scurtă din mătase albă, cu bretele subţiri şi decolteu adânc. Îi văzu atunci pentru prima dată sânii. Atât de frumoşi, atât de rotunjiţi şi

carnaosi. În sinea lui nu ştia dacă va putea rezista impusului bărbătesc de a nu o rănii. Încerca să îşi clatine capul ca pentru a şterge gândurile negre care le avea şi care nu îl lăsau să fie raţional. După ce îşi dădu costumul jos, rămase într-un sorţ negru ce i se mula pe coapse şi pe picioare, stinse lumina şi se puse în pat lângă ea.

— Minoua, shhh… linişteşte-te, îi vorbea în şoaptă pentru a o scoate din starea agitată în care se afla, încearcă să dormi iubito, te rog.

— Dar nu pot, se aude muzică, o auzi?

Încerca să coboare din pat dar fu prinsă de braţele puternice ale lui John.

— Iubito, stai aici, hai să încercăm să dormim.

— Dar eu nu vreau, nu îmi este somn, John hai să dansăm!

Minoua reuşii să sară din braţele lui şi se ridică în picioare. Începu să danseze şi să fredoneze o melodie dance. Era atât de fericită şi se simţea în al nouălea cer.

— Hai John, vino lângă mine!

Supărat şi deranjat de comportamentul fetei, John se ridică, cu greu din pat şi se îndrepta către ea. O luă în braţe, şi încercă să o liniştească însă fără rezultat. Minoua se smuci cu putere din braţele lui, se dezechilibră şi căzu.

— Fuc-ing sh-l. Iubito, eşti bine?

Se aplecă repede şi o cuprinse în braţe, o mângâia pe cap şi încercă să vadă dacă are lovituri.

— Da, sunt bine, m-am lovit puţin doar.

— Minoua, te rog, hai să stăm pe pat. Poţi să te răneşti şi nu vreau să păţeşti ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată.

Fata se linişti şi înţelese că este pentru binele ei. Îl lasa pe John să o ia în braţe şi să o pună pe pat. O aşeză încet pe locul ei de pe pat, îi aranjă pernă şi o înveli. Rămase pe

marginea patului ţinând-o de mână şi privind-o în ochi. Îi mângâia părul şi obrajii, pentru a o adormi frumos. Ea însă nu dormea. Îl privea, că pe un prinţ, simţea cum inima i se umple de dragoste numai când îi zărea privirea. În camera semiintunecata, şi din cauza alcoolului pe care nu reuşise să îl elimine în totalitate, începea să o cuprindă o teamă necunoscută. Se simţea singură şi pierdută în întuneric. Erau din nou acele presimţiri urâte pe care le avea uneori. Începu să plângă. Nu îşi putea exprima trăirile în cuvinte.

— John, ia-mă în braţe!

— Ce ai păţit iubito, ce te doare, ce s-a întâmplat? John intrase în panică, nu dorea ca femeia care o iubea să păţească ceva, nu atât timp cât el era încă în viaţă.

— Nimic, ţine-mă strâns, te rog, nu îmi dă drumul!

— Sunt aici, linişteşte-te!

Îi ridică cu mâna capul pentru a o privi în ochi, erau atât de sticloşi şi sclipeau în întunericul nopţii că două diamante. Îşi trecu mâna uşor peste fruntea ei, peste ochi, peste buze, coborând apoi pe gât. Prinzând-o de la spate şi mângâindu-i părul de sus până jos, îi împinse capul spre al lui. Îi mai atinse odată buzele şi apoi se lăsă încet către ele.

— Eşti atât de frumoasă, nu mă mai satur de tine iubito. Îi şopti John la ureche.

Îşi lipi buzele de ale ei şi o sărută încet şi dulce. Simţea că nu se mai poate despărţii de gustul ei dulce, o dorea atât de mult, încât îi era frică să nu îşi piardă firea. Minoua îşi înfăşură mâinile de gâtul lui şi îl trase spre ea, îl rugă cu privirea să o mai sărute măcar o dată. Îi atinse buzele cu mâna şi apoi îşi ridică faţa spre el pentru a-i primi sărutul plin de pasiune şi dorinţa. John reacţiona însăşi că un bărbat. Îşi lăsă mâna în jos spre mijlocul ei

o atingea şi o strângea în braţe, îi simţea pielea atât de

catifelată şi atât de moale. Cobora încet mai jos pe picior, urcând mâna înapoi spre coapse unde strânse delicat, continuând cu zona mijlocului şi mai sus spre sâni. O sărută pe gât, cu dorinţa puternică şi înflăcărată, apoi spre umeri, şi îi cobora breteluţă rochiţei de noapte. Îşi lasa delicat, capul să ajungă în zona sânilor, şi îi cuprinse cu mâna. Erau atât de perfecţi încât simţea că nu mai face faţă dorinţei. Îi sărută lacom, de parcă ar fi vrut să îi devoreze. Minoua, simţea în momentele acelea, ceva ce nu mai simţise de mult timp. Sentimentul îi aducea aminte de momentele petrecute împreună cu Andrei. Deschise ochii larg şi privii speriată în tavan. John continua să o sărute pătimaş pe sâni şi să îi mângâie trupul.

— Te doresc atât de mult iubito, acum, simt că nu mai rezist.

— Nu! Minoua ţipă şi îl împinse pentru a se elibera din braţele sale. Sări din pat şi se îndepărta de el.

— Lasă-mă, nu vreau! exclamă ea speriată!

John rămase surprins. Nu ştia cum să reacţioneze. Nu înţelegea ce s-a întâmplat. Se ridică din pat se îndrepta spre ea, şi îi prinse mâna. I-o ridică spre buze şi o sărută. Minoua se uită suspicioasă la el.

— Nimic nu se ve întâmpla fără voia ta. Pune-te pe pat te rog, voi sta cu tine până vei adormii. Apoi voi pleca să rezolv o problemă. Fata se aşează iar pe locul ei, John o ajută să se învelească şi o sărută pe frunte. O ţinu în braţe până adormi. O mai săruta încă o dată şi apoi îşi luă lucrurile şi se îndrepta către living.

Aprinse lumina, intra în spatele barului şi îşi umplu un pahar cu whisky şi gheaţă, îşi aprinse un trabuc şi se aşeză pe unul din scaunele de la bar. Se uită către ceasul de pe perete. Arata ora 04: 05. Scoase telefonul şi apela ultimul

număr.

— Unde eşti? Pregăteşte-mi o maşină şi vino imediat.

— Da domnule!

Se ridică de la bar şi deschise uşa de la intrare, toţi bodyguarzii erau acolo.

— Intraţi! Eu o să plec! Aveţi grijă de fată sau vă omor pe toţi.

Era vizibil nervos, astfel încât niciunul din cei 4 bărbaţi nu îndrăzniră să scoată o vorbă, dădură afirmativ din cap, apoi îşi preluară imediat poziţiile.

Aris sosi în faţa blocului în mai puţin de 10 minute cu unul din gipurile şefului său. Era însoţit de Alex, şoferul şi încă un bărbat. Cobora şi deschise uşa din spate pentru că John să urce apoi se urcă pe locul din dreapta în faţă.

— Ce s-a întâmplat Boss?

— Nimic! Mergem la hotel.

— Înţeleg. Îşi scoase telefonul şi vorbi cu cineva scurt apoi închise.

— În camera de hotel lucrurile vă vor aştepta aşa cum doriţi Boss.

John să uita cu o privire dispreţuitoare către asistentul său, apoi îşi scoase ochelarii îi fixă pe nas şi ceru să li se aprindă un trabuc.

Deschiderea oficială a clubului, fusese un adevărat succes. Presa devenise din ce în ce mai interesată de ce se petrecerea în interiorul acestuia, şi doreau să li se aducă explicaţii în legătură cu interzicerea pătrunderii presei în interiorul clubului. Poza Minoei şi a lui John deja se afla pe primele pagini ale unor reviste cunoscute în ţară. Telefoanele sunau continuu, Le erau cerute informaţii

despre diverse zvonuri apărute. Li se propuneau invitaţii la interviuri şi chiar diverse emisiuni. În apartamentul ei Minoua era disperată.

Fuma pe terasa livingului, subţire îmbrăcată şi cu nervii întinşi la maxim. John o găsi intro stare jalnică. O durea capul, nu putea mânca nimic şi telefonul ăla blestemat sună întruna.

— Uite ce e John, eu nu am de gând să vorbesc cu distrugătorii ăştia de vieţi. Sunt în stare să arunc telefonul ăsta în mare dacă mai sună o singură dată, înţelegi! Autoritară îşi îndreptă degetul către el, pentru a fi sigură că a dat de înţeles că vorbea serios. John începu să râdă

cu poftă. Adoră să o vadă aşa, puternică, sigură pe sine, de neînvins. O prinse în braţe şi o sărută cu foc.

— Iubita mea frumoasă! Cu un gest fin o lovi peste nas, pentru a o face să râdă. Nu reuşii însă pentru că pe ecranul telefonului apăru un nou apel. John îl luă de pe masă, ieşi pe terasă şi îl aruncă cu putere dincolo de plajă, direct în mare.

— John, ce faci? îl strigă Minoua.

— Promit că îţi cumpăr unul de o mie de ori mai frumos, acum vino aici fetiţo! O trase puternic spre pieptul lui şi începu să o sărute până rămase fără aer.

Uşa de la intrare se deschise. Aris îşi făcu intrarea în living, stricând momentul de tandreţe dinte cei doi îndrăgostiţi.

— Boss! Vă aştept în birou.

John îi dădu drumul Minoei şi se îndrepta cu repeziciune către birou.

— Ce dracu' s-a întâmplat omule?

— Cucoană, şi-a dat drumul la gură, de dimineaţă a depus plângere. Comisarul de la sediul central m-a sunat imediat ce a aflat.

— La dracu'! John lovi cu pumnul în birou atât de puternic încât inelul care îl purta lasa urmă pe suprafaţa albă.

— Ocupate că plângerea aia să dispară. Şi dacă poţi şi baba asta.

— Mai este ceva.

— Ce poate să facă ea împotriva mea, nu se gândeşte, e nebună?

— Ne-a transmis prin ofiţerii de la poliţie că dacă nu se ocupă de caz, va da biletul presei.

— Bun, gagica se ţine tare, las-o să îşi ducă planul la bun sfârşit. Eu voi vorbi cu Minoua şi îi voi spune adevărul.

— Sunteţi sigur Boss?

— Nu, dar sunt sigur de faptul că mă iubeşte, şi e de-ajuns.

Bărbaţii ieşiră împreună din birou. Aris părăsi apartamentul aşa cum venise, iar John se aşeză la masa din living unde Minoua îl aştepta.

— Nu ai mâncat nimic, iubito. Te rog, serveşte ceva. Azi vom avea o zi încărcată cu adevărat. Tonul serios, şi expresia îngrijorată pe care John o exprima, o puse pe gânduri. Din nou un sentiment ciudat îi stapungea sufletul. Probabil azi era clipa în care avea să se întâmple ceva, ceva rău, aşa cum sufletul şi mintea o anunţau de mult timp. Stătea tăcută la masă şi se gândea, oare cum va face faţă la ceva ce nici nu ştie că o aşteaptă. Continuară să ia micul dejun în perfectă linişte. John era cu adevărat îngrijorat şi chiar nervos. Bău două pahare de whisky că pe apă, trase din trabuc nebuneşte şi îşi învârtea în mâna telefonul. Minoua nu ştia cum să reacţioneze, era intimidată de starea lui de nervozitate şi îngrijorare. Se simţea vinovată având în

vedere că starea lui se datora unei întâmplări care avea legătură strictă cu ea. Era atât de chinuitor să nu poată zice nimic, să nu îl poată încuraja că va fi bine. Avea sufletul plin de teamă şi o stare de agitaţie pe care nu şi-o explica. Îi trecu o idee prin cap şi tresării.

— John, mama?

John se uită la ea blând.

— Este bine, şi ea şi băieţii sunt bine.

Se ridică de pe scaun şi îndreptă spre ea şi se aplecă pentru a fi la acelaşi nivel. Îi luă mâna dreaptă, i-o sărută şi apoi o lipi de obrazul lui cald. Se uită cu ochi trişti către ea, nu ştia nici el cum să îi zică, nu dorea să sufere nicio clipă. El ştia foarte bine cum este să ai pe conştiinţă viaţa unui om, dar el era puternic, însă ea, cum putea face ea faţa unui asemenea şoc, cum putea trece peste aşa ceva la cât de firavă era. Îşi dorea atât de mult să o întărească, să fie puternică, autoritară, dar mai era nevoie de timp.

— Ce s-a întâmplat iubitule, mă sperii? Am greşit cu ceva, spune-mi te rog.

— Uitate la mine, vreau să fi puternică înţelegi? îşi dorea să îi dea tăria lui în momentele alea, să o ştie tare. Există cineva care vrea să îţi facă rău. Mult rău. Vreau să fi puternică şi să treci peste tot indiferent cât de mult te va durea. Minoua devenea din ce în ce mai agitată. Pulsul inimii se ridică, obrajii se înroşeau şi simţea cum I se încălzeşte sângele în vene. Se ridică de pe scaun şi îl trase spre ea.

— Spune-mi John, ştiu că ceva rău s-a întâmplat. De mult timp, eu am vise, am premoniţii şi presentimente ce mă lăsa fără aer. Spune-mi ce s-a întâmplat şi cu cine.

O luă în braţe şi o strânse puternic, îi prinse capul cu mâna şi îi mângâie părul, o trase şi mai aproape astfel că fata îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Vreau să ştii că sunt aici cu tine, pentru a te proteja. Sunt aici să te ajut să treci peste orice indiferent de cât de greu îţi va fi. Priveşte-mă în ochi. Minoua se retrase şi se uită în privirea lui. Era o privire atât de sinceră încât I se făcea frică.

— Tu eşti femeia care mi-a salvat viaţa, pentru mine eşti totul, te rog să nu uiţi niciodată.

— John, te rog, şti cât de mult ţin la tine, dar îmi este teamă.

— Ştiu iubito, ştiu. O cuprinse iar cu braţele şi o ţinu aşa câteva minute. Când o simţii pregătită, îi şoptii la ureche cel mai greu lucru pe care putea să îl zică.

— Iubitul tău, Andrei, nu mai este. Minoua ridică privirea speriată.

— Cum adică? Corpul îi tremura, ochii I se înlăcrimau.

— S-a stins, Minoua, inima lui era bolnavă.

— Vai doamne!

Fata începu să plângă în hohote, ghemuindu-se pe covor. John o ţinea în braţe, şi încercă să o consoleze.

— De, ce doamne? De ce?

— Plângi iubito, sunt aici lângă tine, plângi!

— Era bolnav, eu ştiam asta John, ştiam de mult. Of doamne!

John strigă către unul din bodyguarzi să îi aducă un pahar cu apă. Încerca să o liniştească pe Minoua dar era imposibil. Fata era distrusă de suferinţă.

— Când s-a întâmplat John, cum, vreau să ştiu, zimi tot! ţipă ea.

Cel mai greu moment pentru John acum sosi. Îi simţea durerea iubitei până în centrul inimii. Suferea pentru durerea ei. Ar fi dorit să dea orice numai să o vadă bine, dar

nu putea, se simţea atât de inutil. Trase aer în piept şi îi zise.

— În ziua în care tu erai la secţia de poliţie, a găsit biletul de la tine şi nu a rezistat iubito. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

— Nu se poate, nu se poate. Minoua izbucnii într-o criză de nebunie. Şocul şi durerea o trântiră la pământ. Îşi pierdu cunoştiinţa în braţele lui John.

Asistentele echipajului de la salvare părăsiră camera, lăsându-l pe doctor în compania lui John şi a lui Aris. Bărbaţii erau vizibil ingijorati, şi aşteptau nerăbdători informaţii despre Minoua.

Doctorul îşi termină treaba apoi se îndepărta de pat, către cei doi domni.

— Cine este soţul doamnei?

— Domnişoarei, îl corectă Aris.

— Eu, replică John.

— Domnule, puteţi să staţi liniştit, domnişoară este bine, va dormi câteva ore acum, i-am pus o perfuzie pentru că organismul era foarte slăbit, iar când se va trezi va fi perfect în formă. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Totuşi aş dori să ştiu cauza care i-a provocat leşinul. Dacă a fost spontan este bine să se prezinte la clinica pentru analize.

— Nu cred, că va fi nevoie. A suferit un şoc din cauza unei pierderi apropiate. Vă mulţumesc enorm domnule doctor. Asistentul meu vă va conduce şi v-a vă răsplătii pe măsură.

Dădu mâna cu doctorul apoi se repezii către patul Minoei. Arată atât de palidă şi firavă, dar frumuseţea ei era la fel ca înainte. Îi mângâie fruntea, o sărută încet pe buzele uscate datorită deshidratarii şi plecă din cameră.

Merse în salon şi îşi servi 100 de grame de whisky, noroc că barul era plin. Aris stătea pe unul din fotoliile din

piele şi admiră că de obicei statuile egiptene.

John se puse pe canapea îşi descheie sacoul, îşi scoase cravata de la gât şi o aruncă pe spătarul canapelei apoi îşi deschise primii nasturi de la cămaşă. Se dezbrăca şi de sacou îşi scoase pantofii şi se întinse comod pe canapea, savurându-şi paharul cu whisky.

— Mai doriţi ceva, Boss?

— Nu Aris, merçi, mă simt epuizat. Asta a fost una din cele mai grele zile ale mele. Se uită către el, cu admiraţie şi îi spuse. Şti ce Aris, tu mă cunoşti de mult. Nu-i aşa?

— Aşa este Boss.

— Păi şi ce vezi tu schimbat la mine?

— Vă aranjaţi părul altfel acum.

— No, you silly, something alse, come on tell me.

Aris începu să râdă.

— Sunteţi îndrăgostit lulea domnule.

— Şi asta, da, dar mai e ceva. Guess what man?

— Nu ştiu Boss. Nu îmi pot da seama.

— Ehhh. John făcu un gest din mână către asistentul său ca şi cum acesta nu ar fi ştiut nimic, niciodată.

— Sunt un om normal acum, băiatule. Am o viaţă alături de femeia care mi-a schimbat viaţa total. O iubesc, ea mă iubeşte, amândoi muncim şi suntem fericiţi.

— Mai lipseşte condimentul care dă gustul inegalabil domnule.

Indignat de afirmaţia asistentului, John se ridică şi se uită pieziş către Aris.

— Poftim? What the Fu-k de you mean?

— Căsătoria domnule, căsătoria!

Supărat John se întinse înapoi, nu înainte de a mai lua o gură din paharul de whisky.

— Mda, aş putea şi mâine să o iau de soţie aici, dar nu vreau asta. Vreau să ne căsătorim în America. Mai e puţin până vă împlinii 21 de ani, apoi putem să facem şi pasul acesta. În plus nu mă grăbesc, ştiu sigur că ea va fi a mea pentru totdeauna.

A doua zi era mai frig ca în orice altă zi de iarnă, noaptea se lăsase învăluită în delicateţea fulgilor de zăpadă, totul era pur, curat şi elegant ca voalul unei mirese. Norii negrii de pe cer făceau ca ziua să fie tristă însă. Drumurile oraşului erau greu de parcurs, iarna îşi făcea datoria de a curăţa pământul de păcate şi a îngheţa răutăţile oamenilor. Se circulă greu. În maşină era linişte. Gipul era condus de un şofer însoţit pe locul din dreapta de Aris. În spate stătea John pe partea stângă iar lângă el, pierdută în timp şi spaţiu Minoua. Arată atât de palid şi lipsită de puteri. Capul îi era rezemat de geamul maşinii, iar privirea fixă refuza să clipească. Mâinile firave îi căzeau pe lângă corp, de parcă nu mai avea simţuri, glasul îl pierduse în urma plânsului iar ochii erau încercuiţi de cearcăne adânci de suferinţă ce îi străbăteau corpul până ce ajungeau fix în inima ei blândă pentru a o sfâşia. Doctorul care o vizită înainte de plecare îi administra un calmant, acum era doar prezenta, căci mintea îi călătorea în alte lumi la care visa cu ochii deschişi. Îl vedea pe el, îi zâmbea, cum o ţinea în braţe şi cum o sărută. Îl auzea cum o liniştea şi îi spunea că el este bine şi va avea grijă de ea. O învăluia în căldură pentru a-i oferi dragostea lui şi ai mulţumii pentru clipele trăite unul lângă celălalt. El era aici cu ea, încă. Şi nu era supărat că tot ea îl omorâse. Cum putea să fie bun cu ea, după ce îl trădase, îi întoarse spatele şi îi furase zilele? Minoua nu putea realiza fizic nicio mişcare, niciun gest. În mintea ei se dădea un adevărat război cuprins de lupte înfricoşătoare şi necruţătoare. Ajunseră într-un

târziu la destinaţie. Bărbaţii coborâră primii din maşină, apoi pe Minoua o luă în braţe Aris. Fata se ţinea leşinată cu o mână de gâtul lui, făcând un efort pentru a nu se dezlipii de braţele bărbatului. Privea tabloul bine cunoscut care i se înfăţişa în faţa ochilor, culoarul cimitirului unde se ascunse că o hoaţă în ziua în care a vrut să fugă din oraş. Închise ochii şi îşi amintii că aici îşi odihnea somnul tăticul ei. O lacrimă îi curse pe obrazul drept.

— Uite-mă iar aici, tată, şi ţin capul plecat pentru că îmi este ruşine. Sunt eu fetiţa ta dragă, tăticule, acum sunt mare, am crescut. Şi… şi sunt o criminală. Am furat viaţa unui om, pentru că mie să îmi fie bine, nu am iertare pentru ăsta tata, nu am!

Crucea pe care se afla poza lui Andrei era îmbrăcată în veşmânt alb ca de mătase. Zăpada era atât de moale şi strălucea atât de tare, precum mi de cristale mărunţite s-ar fi adunat la loc de sărbătoare. Unul din băieţii care îi însoţeau, puse un scaun lângă mormântul băiatului, iar Aris o aşeză încet pe Minoua. John oferi în semn de respect o coroană de trandafiri albi, celui ce părăsise lumea prea devreme. Minoua avea aceeaşi privire pierdută. Buzele şi faţa îi erau îngheţate din cauza frigului, şi fată mult prea palidă. Îşi dorea să poată vorbii, să aibă puterea de a-şi cere scuze. Dar nu putea. Lacrimile îi îngheţau în colţurile ochilor. Lasă capul în jos şi plecă iar către lumea viselor ei.

— Minoua, tipa John.

Bărbaţii săriră asupra fetei.

Lumina era atât de puternică, era atât de cald, şi se simţea atât de uşoară. Ce bucurie îi inunda oare sufletul. Ah, aştepta pe cineva. Oare unde este, de ce nu se arată. Caută cu ochi o sclipire măcar pentru a şti că este acolo. Şi îl văzu, se

apropia încet de ea. Zâmbitor, cu braţele deschise, fericit că o poate strânge în braţe.

— Îţi mulţumesc, că ai venit să mă vezi. Atât aşteptăm pentru a mă simţii împlinit. Te iubesc, şi vreau să fi fericită. Ai grijă îngeraşule, nu îţi pierde inima şi sufletul.

O îmbrăţişă încă o dată pentru a-l încălzii trupul îngheţat. Trecu cu mâna lui deasupra capului ei şi apoi îi spuse.

— Deschide ochii şi priveşte-L pe Dumnezeu.

Minoua reacţiona, deschise ochii şi îi văzu pe bărbaţii înnebunuiţi strânşi în jurul ei, panicaţi şi speriaţi de parcă văzură o stafie.

— Ce este? îi întrebă ea. Cu toţii amuţiră.

John sări în braţe în o strânse puternic.

— Ne-ai speriat al dracului de tare. Ai leşinat. Pentru câteva clipe am crezut că te-am pierdut.

— Sunt bine. Ajută-mă să mă ridic te rog.

Minoua se ridică sprijinindu-se de John. Îşi retrase mâna de la braţului lui John şi se apropie de cruce. Trecu cu palma şi curata poza băiatului. Îşi făcu cruce şi o sărută. Se lăsă în jos şi aprinse o lumânare, pe care o adăposti de vânt, apoi se întoarse.

În spatele ei bărbaţii erau încremeniţi. Niciunul nu scotea o vorbă, o privireau dubios, că în prima clipă în care o auziră vorbind. Se mai uita la ei încă o dată şi le zâmbi. Un zâmbet atât de frumos şi de dulce, ce emană căldură şi iubire. Ochii îi sclipeau iar fata începea să prindă culoare.

— Să mergem acum.

Fata înainta spre aleea cimitirului în timp ce bărbaţii rămaseră în urma ei, fiindu-le greu să accepte un fapt care era pe cât se poate de misterios dar în acelaşi timp pe cât se

poate de real.

Zilele trecură rapid, şi sărbătorile le bătu la uşă. Împreună cu John împodobiră cel mai frumos brad din câţi făcuse până atunci. Băieţii trebuiau să aterizeze din minut în minu pe aeroport iar mama probabil era deja pe autostradă.

În casă era o atmosferă demnă de o sărbătoare atât de importanta precum Crăciunul. Minoua era mai fericită că oricând. John o supraveghea totuşi îndeaproape fără ca ea să îs îşi dea seama. Nu de multe ori o surprinse vorbind singură în timp ce privea marea, sau să zâmbească în timp ce medita cu ochii închişi. Din ziua vizitei la cimitir, era cu totul altă, vina îi fusese luată de pe suflet parcă printr-o minune. Se simţea atât de bine, muncea atât de tare şi avea atât de multă grijă ca nimănui să nu îi lipsească nimic. Pe

John îl adoră şi îi mărturisea dragostea ce i-o purta în fiecare oră petrecută alturi de el. Nu concepea viaţa altfel. Era doar ea şi el, sau mai bine zis erau doar unul.

— Minoua, eşti gata iubito?

— Vin acum, dragul meu.

Minoua îşi făcu apariţia în living îmbrăcată într-o rochiţă roşie scurtă, şi o căciuliţă de

Moş Crăciun pe cap.

John râse cu poftă şi o trase spre el. O ţinu de mână şi o ajută să facă o piruetă în faţa lui.

— Hey, dar unde îţi este moşul, Crăciunito?

— Hm, cred că a rămas la Polul Nord, spuse ea dezamăgită. În schimb mi-a trimis un asistent de-al lui. Îl ciupi pe John de obraji cu ambele mâini şi îl sărută apăsat pe buze.

— Au! Nu e drept, iar foloseşti violentă împotriva obrăjorilor mei. Minoua râse. Apoi îl strânse în braţe

lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, fetiţo.

Se sărutară pasional, pentru a-şi dovedi unul celuilalt dragostea care şi-o purtau, şi se ţinură stansi în braţe minute în şir.

— Ah, era să uit. Vreau să îţi ofer cadoul meu înainte ca ceilalţi să vină. Sunt atât de multe cadouri aici încât nu vreau să le încurc.

— Vom avea destul timp să le desfacem pe toate.

— Poftim, acesta este!

John îi întinse Minoei un dosar roşu cu fundiţa albă. Zâmbetul fetei dispăru şi deodată devenii serioasă.

— Ce este John?

— Deschide-l.

Găsi înăuntru un document. I-ar fi luat minute bune dacă l-ar fi citit în întregime. Se uită iar către el, cerându-l parcă o explicaţie numai din priviri.

John zâmbi.

— Este terenul pe care se va construi noua ta casă iubito. Nu va mai trebuii să te înghesui într-un apartament.

— John ai înnebunit?

— Da, am înnebunit după tine iubito, o luă în braţe şi o învârti în aer, o sărută, o prinse iar în braţe şi în paşi de dans o lăsă pe spate ca pe o adevărată balerină. Se uită apoi în ochi ei seducător şi îi şopti cuvinte dulci.

În tabloul din living plutea dragostea în aer, precum parfumul dulce al orhideelor tropicale. Totul se întâmplă într-un cadru intim că scena unui teatru a cărui cortina s-a ridicat. Romanţă îşi urma cursul, cu bune cu rele, cu dragoste şi trădare, cu vise şi decepţii, cu bucurii şi necazuri, cu sare şi zahăr, cu căpşuni şi lămâie.

Ce este mai frumos decât să priveşti o adevărată poveste de dragoste, cum să nu tânjeşti după dulcele amor al unui cuplu, ce îşi împart sufletul îmbibat în iubiri curgătoare către eternitate. Acelaşi vis, aceeaşi viaţa, aceleaşi trăiri şi aceleaşi simţiri într-o singură fiinţă, formată din doi oameni atât de diferiţi, dar uniţi prin destin.

La uşa cântau colindători, Minoua se repezii să le deschidă pentru a-l auzi mai bine. Le oferii la toţi câte o recompense generoasă şi le transmise sărbători fericite lor şi familiilor lor.

Într-un final Aris sosi cu invitaţii de onoare. Toţi cei patru băieţi frumoşi şi deştepţi şi mama Minoei intrară în livingul frumos decorat şi aranjat special pentru vizita lor.

Fata sări să îi îmbrăţişeze pe toţi odată, ar fi dat orice să aibă atunci mai multe braţe şi mai multe buze pentru sărutat. Emoţiile o cuprinseră şi lacrimile îi clătiră ochii. Îi luă pe rând şi îi studie din cap până în picioare. Crescuseră atât de mult. Iar mama, era parcă mai tânără şi mai frumoasă. Avusese parte de cele mai frumoase sărbători de iarnă, altele decât cele petrecute pe vremea când tatăl ei trăia. Stătea pe canapeaua din living şi savură o ţigară şi un pahar de whisky, obicei furat de la John şi de la asistentul ei fidel, Aris. Pe peretele din fata canapelei pusese un portret mare pictat după o poză mică de legitimaţie găsită în casa din cartierul vechi. Azi, chipul tatălui, stătea mândru pe peretele apartamentului ei, iar ea, îl putea privi ori de câte ori simţea nevoia. Tânăr, mândru şi vesel, aşa cum obişnuia să fie atunci când purta cu devoţiune uniforma militară. Privirea însă era sinceră şi corectă. O altă icoană nu îşi mai dorea în casa de la sosirea tabloului. Era fericită, îi vorbea, şi îl simţea mai aproape. El îi dădea putere, şi tot el o făcea să

ia deciziile corecte. Iarna trecuse, şi rămase iar singura în ţară. John se întoarse în L.A., mama îşi continuă tratamentul la clinica din capitala iar băieţii se întoarseră către internatul din Anglia imediat după revelion. Mai erau câteva zile până la ziua ei, şi era nerăbdătoare deja că John să se întoarcă. Îşi sărbătorea ziua de naştere în prima zi a fiecărei primăveri. Era un mărţişor aşa cum o alinta tăticul ei când era mică. Un ghiocel ce vestea primăvara. Era melancolică, iar prezenţa portretului celui mai important bărbat din viaţa ei, îi retrezea amintiri de mult pierdute, care încă o mai dureau. Aris intra încet în living, oprindu-se în spatele ei. Era uimit, stătea aşa ore întregi, privind acel chip, pe care îl venera că pe un sfânt. Istoria acestei fete se repetă astfel în fiecare zi. Se îndreptă apoi încet către bar şi îşi puse un pahar de whisky, savura o gură, ţinându-şi privirea fixă spre fata care era parcă hipnotizată. O privi aşa un timp, neobservând nicio schimbare. Pe faţa ei se citeau atâtea lucruri de neînţeles de parcă erau scrise în coduri numai de ea ştiute. Devenea dintr-odată atât de misterioasă, de frumoasă, doamne cât de frumoasă, cu cât creştea cu atât devenea mai feminină şi mai senzuală. Aris se încruntă. Ce gânduri îi puteau trece prin cap, îşi scutură capul ca pentru a şterge gândurile nedorite. Ocoli încet barul şi se aşeză pe canapea lângă Minoua.

— Domnişoară?!

Minoua tresării şi se uită către el cu ochii mari. Zâmbi, la vederea chipului cunoscut, şi se liniştii.

— M-ai speriat Aris. Îi zâmbi cald încă o dată apoi întoarse privirea către portret.

Aris se ridică în picioare şi o privi fix în ochi. Acei ochi cristalini, plini de seducţie, plini de iubire, plini de mister. Erau roşii şi tulburii. Se aplecă şi îi luă paharul cu alcool din mână. Fata nici nu observă. Îl puse pe bar apoi se întoarse

către ea.

— Vă pot însoţii către dormitor, dacă doriţi.

— E târziu, mai bine pleci acasă, sau în camera ta. Minoua zâmbea.

— Insist. Îi întinse mâna lui pentru că ea să se prindă de el. Încerca să se ridice dar nu reuşii. Ameţeala o cuprindea şi o lăsa fără puteri. Aris o apucă de braţe şi o ridică în picioare. Ea se prinse strâns de braţele lui puternice, în timp ce se lăsă purtată de forţă sa, ce îi oferea sprijin pentru a sta în picioare. O ţinu aşa câteva secunde, privind-o în ochi, admirându-i frumuseţea. Minoua îi observă privirea fixă, apoi lăsă capul în jos, intimidată. O purta în braţe până în dormitor. O aşeză blând pe pat, şi o înveli.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, voi fi în camera alăturată. Se întoarse cu spatele, dar nu apucă să facă doi paşi pentru că Minoua îi strigă numele.

— Aris! Rămâi aici.

Bărbatul o privea, neştiind ce să facă.

— Vino, stai aici pe pat, lângă mine. Hai!

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu pot. Eu nu am acest drept.

— Tu ai toate drepturile, care ţi le dau eu Aris. Hai te rog.

Ascultând ordinele primite de la şefa sa, bărbatul se îndrepta către pat, dar nu pe partea rămasă liberă ci pe partea ei. Se aşeză uşor jos lângă pat, pe covor, şi îşi lipi spatele de marginea patului.

— Acum e bine, domnişoară?

— Eşti amuzant Aris. Ţi-am zis să te pui pe pat aici lângă mine, nu pe jos.

— Acela este locul domnului John, Minoua să nu uiţi niciodată! El te iubeşte mai mult decât propria sa viaţă.

— Ştiu asta, numai că poate nu sunt încă pregătită pentru modul acesta de a trăii.

Se aşează comod pe spate, cu privirea în tavan.

— Au fost prea multe lucruri care au venit toate odată, şi m-au schimbat radical şi mult prea repede. Uneori sunt confuză, nu mă recunosc, nu ştiu cum să acţionez, nu ştiu dacă e bine sau rău. Şi mai rău este că nu ştiu ce îmi doresc de fapt. Pe zi ce trece, descopăr lucruri noi despre John, lucruri care poate le-am bănuit încă de la început, dar este mult mai uşor să ai o îndoială decât să fii cu adevărat sigur de ceea ce se întâmplă. În plus tot ce mi s-a întâmplat până acum, este încă greu de acceptat pentru mine. Spune-mi Aris, tu cum ai făcut să accepţi toate astea? Cum ai reuşit să treci peste tot şi cum ai făcut să îţi doreşti să fi cine eşti azi?

Aris, tăcu câteva clipe, căutând cu privirea un răspuns.

— Boss, e cu adevărat un înger, e îngerul meu şi al familiei mele. El m-a luat din închisoare, şi tot el mi-a hrănit familia.

În cameră era linişte totală, atât de linişte încât atunci când niciunul din ei nu vorbea, auzeau cum le ţiuie urechile.

— De ce ai fost în închisoare Aris?

Bărbatul nu răspunse. Minoua îi privea spatele lat şi conturat de muşchii proeminenţi. Aştepta un răspuns, dar nu îl primii.

— Aris?

— Am omorât un om, domnişoară.

Bărbatul îşi puse capul în palme şi rămase aşa pentru o clipă. Minoua îl privea cu tristeţe. Ridică mâna dreaptă pentru al mângâia pe cap, dar se răzgândi şi îl prinse încet de umăr. Îşi dădu seama că faptul petrecut în trecut nu avea

nimic de a face cu ceea ce azi se întâmplă între el şi John. Era ceva ce îl afectă, îl durea. Muntele de piatră devenea slab ca o frunză purtată de vânt. Minoua îi simţi durerea imediat ce îi atinse corpul. Se ridică din pat şi cobora pe covor, alturi de el. Se ghemuii alături de bărbatul care o înspăimânta de moarte prima dată când îl văzu. Era uimită, pentru prima dată îl simţi că pe un suflet cald, că pe o fiinţă umană. Îşi demonstra ei înşişi ca oricât de puternic ai părea, interiorul întotdeauna va avea un punct moale. Era emoţionată din cauza scenei pe care o viziona. Îşi dorea, totuşi, că el să fie cel puternic care o sprijină pe ea şi care se ocupă de toate grijile ei. Îl simţea atât de neputincios, că pe un copil, I se făcu milă. Îi dezlipi uşor mâinile de pe faţa, ochi bărbatului erau înlăcrimaţi şi roşii.

— Oh doamne Aris, îl trase puternic spre ea şi îl îmbrăţişă puternic. Îi venea să plângă, la auzul suspinelor lui, dar se ţinu tare. Braţele lui puternice aproape că o striviră, iar greutatea trupului său puternic o făceau să se simtă ca şi când o stâncă se rostogoli asupra ei. Îl ţinu aşa şi îl mângâie pe cap până se liniştii. Se ridică şi îi puse un pahar cu apă, pe care îl obliga să îl bea, apoi se aşează înapoi pe covorul de lângă pat, unde Aris stătea trist.

— Eu sunt aici să te ascult, şi sunt numai pentru tine.

— Vă rog să mă iertaţi domnişoară, cred că ar fi mai bine să plec în camera mea. Minoua îl prinse rapid de mână pentru a nu îl lasa să părăsească dormitorul.

Îl rugă cu privirea să nu plece, iar el înţelese că în ea poate avea încredere, la fel cum a avut în John din prima clipă în care îl văzu…

— Eu, mi-am omorât tatăl domnişoară.

Minoua, îl lasa să continue, în ciuda faptului că el aşteptă ca ea să îl critice, sau să-l condamne. Dar nu o făcu. Îi

strânse mâna în a ei mai puternic ca înainte.

— Eram, săraci, aveam mulţi fraţi, nici nu mai ştiu câţi. Trăiam în apropierea unei gropi de gunoi. Un gunoi era el de fapt!

În ochii lui se citea ură la fiecare cuvânt pe care îl rostea şi care îi aducea atâta durere în suflet.

— Era un alcoolic nenorocit, ne bătea şi ne trimitea la cerşit pentru că el să aibă bani de băutură.

Minoua se simţii afectată de vorbele lui, închise ochii cu tristeţe şi se gândi la mama ei.

— Pur şi simplu riscăm să murim de foame, pentru că banii cerşiţi se duceau pe băutura lui. Ne bătea înainte, pentru a merge la cerşit, ne bătea apoi pentru că îi aduceam prea puţini bani, ne bătea şi mai târziu când se întorcea beat pentru că el credea că avem bani şi îi ascundem de el. Pe mama o bătea pentru că nu îl servea cu muncare cu toate că nu aveam bani nici de o pâine. Mâncăm doar ce găseam la gunoi. La 12 ani am fugit. Am trăit pe străzi o vreme. Ţineam legătura cu unul din fraţii mai mari şi îi mai dădeam bani pentru a le cumpăra celorlalţi ceva de mâncare. Furăm ca să pot supravieţui, apoi am reuşit să intru într-o bandă de spargeri, aşa câştigăm mai bine. În una din zile m-am întâlnit cu fratele meu şi mi-a zis că nenorocitul a omorât-o pe mama. Atunci nu am mai rezistat, m-am dus şi l-am înţepat de atât de multe ori încât i-am găurit tot abdomenul. Nu mai avea nicio scăpare, chiar dacă ar fi venit salvarea la timp. Împlinisem 18 ani cu o zi în urmă. Poliţia m-a găsit lângă groapa mamei mele.

Aris o strânse de ambele mâini şi se uită în ochii ei.

— Să nu vă fie frică de mine domnişoară, îi sărută ambele mâini, să nu vă fie frică!

— Aris.

— Sunteţi singura persoană care ştie povestea mea, bineînţeles după domnul John. Dar vă jur că pe dumneavoastră o să vă apăr cu preţul vieţii mele, nu o să las pe nimeni să vă facă niciun rău. Jur, pe memoria mamei mele!

Minoua îl cuprinse cu braţele ei firave, încă o dată, pentru a-l face să se calmeze.

— Eu ştiu, eu ştiu. Uitate la mine, eşti un om deosebit, eu simt asta. Şi nu am nevoie de niciun jurământ. Eu vreau să îţi mulţumesc ţie că ai încredere în mine, pentru că dacă tu ai încredere în mine şi eu voi avea. Şi încă ceva, zâmbi din tot sufletul, apoi îndrăzni să îl anunţe. În noaptea aceasta dormi, aici, chiar dacă vei vrea să rămâi pe covor. Şi uitate bine la mine Aris, când şefa ordona ceva, nu se fac mofturi ne-am înţeles?!

Râseră amândoi, acum că şi-au deschis sufletul unul altuia, se simţeau mai apropiaţi ca niciodată.

— Dar nu înţeleg, de ce a plecat coregraful fără să mă anunţe Aris? Fetele nu au pregătit nimic pentru show-ul din seara asta, înţelegi? Unde dracu' găsim alt coregraf în doar câteva ore şi de unde mai facem rost de timp? La dracu'!!! Las-o baltă ok? Mă voi ocupa eu personal de chestia asta. Şi data viitoare ai grijă cum îţi împarţi timpul altfel te concediez, ai înţeles?

Minoua aruncă telefonul mobil pe scaunul liber din dreapta maşinii, şi începu să claxoneze disperată.

— Sunteţi prosti, nu vedeţi că e verde? Dă-te mă ţăranule, nu vezi că mă grăbesc. Ha! mă înjurat!!! Nu pot să cred!

Minoua deschide geamul maşinii şi tipa spre maşina din dreptul ei.

— Ce e fraiere, eşti şmecher? Proastă e mă-ta!! Oh doamne!!!

Parchează nervos maşina în faţa clubului, ba mai mult o lasă mai mult decât strâmb, coboară lăsând cheile în contact şi uşa maşinii deschisă. Încercând să intre furtunos pe uşă îşi dă seama că este încuiată. Deschide tâmpitule sunt Minoua. Bodyguardul din spatele uşii se dădu imediat doi paşi în spate pentru a nu fi lovit cu geanta, iar Minoua urca nervoasă la etaj, ţipând de pe scări.

— Unde sunt fetele? Vreau să se strângă toate fetele acum, s-a înţeles?

Unul din angajaţii clubului iese din una din camerele private cu una din fete, tocmai în momentul în care Minoua era în dreptul uşii.

— Ce dracu'?!!! Să veniţi toate la mine în birou acum, iar cu voi doi o să discut mai târziu. Să nu credeţi că scăpaţi.

Intră în biroul ei şi trânteşte uşa atât de tare încât, cei de la parter au crezut că le va cădea tavanul în cap. Îşi aruncă poşeta pe canapea, şi se îndrepta către bar. Se servi cu un pahar de whisky şi o ţigară. Îşi cauta telefonul mobil în geanta dar nu îl găsi, atunci îşi aduse aminte că îl aruncă pe undeva prin maşină. Deschise din nou uşa de la birou şi tipa de sus atât de tare încât să fie sigură că o aude cineva de jos.

— Să îmi aducă şi mie cineva mobilul din maşină!! Acum dacă se poate, altfel dispăreţi cu toţii de aici!!!

Trânti uşa la fel de tare că prima dată.

În birou îşi făcu apariţia imediat, Alex, mâna dreaptă a lui Aris.

— Poftiţi telefonul domnişoară.

— Ce faci aici Alex?

— Domnul Aris este ocupat. Sunt aici pentru a fi la dispoziţia dumneavoastră.

— Da, da, da ştiu asta.

— Eu merg să văd ce se întâmplă cu fetele, apoi voi merge jos să mă ocup de stocul de băuturi şi restul.

— Mersi Alex, mă bucur că ai venit cu lecţiile învăţate.

Fetele intrară una câte una în şir indian, cu capete plecate, ştiind că şefă este nervoasă. Se aliniară toată în faţa biroului, aşteptând un semnal din partea Minoei.

Tânăra lor şefa trăgea dintr-o ţigară că o nebună, şi gusta din paharul de whisky în timp ce se gândea la o soluţie. Într-un final se hotăra şi se ridică de pe scaun, se uită la fete, inspectându-le înfăţişarea fiecăreia, apoi le anunţă schimbarea care avea să înceapă încă din acel moment.

— După cum cred că aţi aflat, instructorul vostru de dans şi-a cam luat zborul. Nu am aflat încă din ce motiv şi sincer nu asta contează acum. Ideea este că nu avem timp de pierdut până când clubul se va deschide aşa că vă trebuii să ne descurcăm singure. Vom pregătii ceva mai simplu pentru seara asta. Vom folosi o temă puţin sălbatică, bărbaţii sunt înnebuniti după feline şi dansuri senzuale de genul ăsta.

— Super Alice. Chiar mă bucur. Ai grijă însă la detalii. Ok?!

— Promit că totul o să iasă perfect.

— Bun acum hai la repetiţii. Voi venii mai târziu să văd cum vă descurcaţi.

Fetele ieşiră din cameră la fel cum au intrat, mai uşurate însă că nu au fost probleme prea mari, şi nu au avut de suferit de pe urmă nervilor şefei.

— Mai puţin tu Claudia. Ia loc pe canapea, te rog.

Minoua se aşează iar la biroul ei. Ridică receptorul şi sună la parter. Unul din bodyguarzi să vină în birou, stai puţin. Cum îl cheamă dragă?

— li se spune Bazatu.

— Ha? Deci să vină Bazatu la mine în birou acum.

Tânărul intră în birou, inspirând un aer superior, care Minoei nu îi plăcu de loc. Se îndrepta spre canapeaua unde Claudia stătea şi încercă să se aşeze.

— Tu stai în picioare. Bun acum să vedem, ce avem noi aici? Cine îmi spune şi mie?

— Nu se întâmplă nimic şefa. Ce să se întâmple?

— Tu mă crezi fraieră, Bazatule?! Minoua se ridică în picioare.

— Unde dracu' vă credeţi voi? Ce credeţi voi că este aici? Bordel ieftin, în care veniţi să vă faceţi voi de cap de câte ori aveţi chef?

Ţipetele ei se auzeau în camera unde fetele repetau paşii de dans, şi jos în bar.

— Ieşiţi afară imediat, în clipa asta. Voi nu mai aveţi că cauta aici, nici să nu îndrăzniţi să vă apropiaţi de club, că daţi de dracu'. S-a înţeles Bazatule?

Minoua închise uşa în urma lor pentru a se asigura că au ieşit definitiv. Luă telefonul şi îl sună pe Aris.

— Unde eşti? Sunt distrusă. În ziarul local se scrie că deţin un bordel în care se practică prostituţia iar când ajung la club dau nas în nas cu o dansatoare şi un bodyguard care profitau cu nesimţire de una din camerele private. Îţi vine să crezi? Oh Aris, numai rezist o să merg acasă, vino acolo.

— Aris, what are you doing man? La dracu' de ce se aude atât de rău? Eşti în vreo peştera omule? John râse cu poftă.

— Boss ce mă beur că aţi sunat. Sunt la vama României cu Bulgaria. Nu este prea bun semnalul de aici.

— Se aude rău, dar uite cum stă treaba. Următorul transport pleacă din Caraibe, şi va ajunge săptămâna

viitoare în Europa, va întârzia puţin pentru că pe nava va merge întâi în China. Se opreşte în Rusia şi de acolo tu vei lua ce îţi trebuie pentru România, dacă îţi trebuie dacă nu nu-l nimic. E bine?

— Da Boss, am înţeles.

— Ce face Minoua? E bine? De câte ori să îţi zic că nu îmi place să meargă neînsoţită.

— Este bine domnule, eu am grijă ca totul să fie în ordine, nu acceptă bodyguarzii dar e păzită de la distanţă fără să îşi dea seama.

— Încă un lucru importând, la dracu' cu semnalul tău omule, du-te puţin mai încolo. Dacă nu auzi ce îţi spun acum te împuşc. Peste două zile este ziua Minoei şi eu nu pot părăsii Statele. Mâine va ajunge avionul meu particular în România şi va ateriza în

Bucureşti. Pregăteşte-o pe Minoua, să nu ia multe bagaje, ocupate să aibă toate actele necesare, şi restul îl ştii tu.

— Da Boss am înţeles. O voi anunţa imediat ce ajung în oraş. Have a good day şir!

— It's night here man! God!

Aris îşi baga telefonul în buzunar apoi se îndrepta către punctul de control de la vamă. Era însoţit de 10 tineri bine lucraţi, severi şi fizic violenţi. Aceeaşi care făceau parte din banda de lucru personal din România. Cu toţii erau înarmaţi. Intră în una din camere, un birou modest amenajat în care plutea mult fum şi un miros de parfum ieftin ce provenea de la o secretară vulgară şi prost îmbrăcată. Aris pune o servietă pe biroul în spatele căruia se afla un bărbat îmbrăcat în uniformă militară.

— E atât cât aţi cerut, chiar şi mai mult, şi totul numai

euro. Mulţumit domnule? Bărbatul zâmbea bucuros în timp ce îşi trecea mâna dreaptă peste teancurile de bani.

— Acum vreau să daţi liberă trecere tirurilor. Nu vrem ca după acest cadou să mai aibă loc verificări intense asupra tirurilor de la compania noastră, altfel Bossul, cel din America se va supăra.

Aris se urcă în prima maşină ce aparţinea companiei lui John şi pe care era inscripţionate RJ International Transports, împreună cu încă 3 bărbaţi ce îl însoţeau, restul urmându-l cu celelalte maşini de care dispuneau. Toate erau maşini mari negre, marca fiind evident înţeleasă la vederea simbolului tipic American. Cadillac-ruile erau maşinile preferate ale lui John. De când începuse să se ocupe de afacerile din Europa, şi cele din România dusese în ţara peste 20 de astfel de maşini.

Ajunse la apartamentul Minoei pe la ora 22: 00. O găsi că în fiecare seară în living stând pe canapea şi privind tabloul tatălui ei. Era însoţită de Alex şi de cei 4 bodyguarzi pe care îi refuzase dar care o supravegheau îndeaproape. Deci era în siguranţă. Aris intra în living şi găsi din nou paharul de whisky nelipsit de pe măsuţa de lângă canapea.

— Domnişoara Minoua?

— Aris, ai venit. Sari ea bucuroasă de pe canapea.

— Am o veste bună pentru tine. Stai jos.

— Ah, ce bine, după tot stresul de peste zi, chiar aveam nevoie de ceva frumos care să mă bucure.

— Trebuie să pregătim bagajele, mâine plecăm în L.A.

— Poftim? se minuna ea.

— Boss nu vrea să piardă ziua ta de naştere. Şi cum nu poate venii în România, mergem noi la el.

— Nu pot să cred, Aris, în sfârşit John s-a hotărât să mă ia în America. Oh doamne ce bucurie.

Fata îi sări în braţe şi îl strânse puternic, din tot sufletul. Aproape că pleca spre dormitor dansând într-un picior.

— Domnişoară, să nu vă luaţi multe, tipa Aris din living, Boss a spus că veţi merge la shopping acolo.

— Bine Aris, îţi mulţumesc!

Minoua stătea liniştită pe unul din scaunele avionului particular pe care John îl trimisese în România. Din când în când se mai uita pe fereastra însă nu vedea decât enormitatea oceanului. Atunci îşi dădu seama cât de puternică este natura şi cât de mult iubeşte tot ceea ce este frumos. Privea în jos şi simţea cum I se face dor de locul din care a plecat, de marea pe care o simţea că pe o mamă, confidenta tuturor secretelor ei. În acelaşi timp visa la momentul în care îşi va îmbrăţişa iubitul, bărbatul visurilor ei. Cel căruia îi dăruise toată viaţa ei pentru a o preţuii şi a o iubii. Scutură puţin din cap pentru a se elibera de toate gândurile care îi traceau prin minte, apoi întoarse capul spre Aris care stătea pe scaunul din dreapta.

— Aris?

Bărbatul imediat întoarse privirea către ea.

— Spune-ţi domnişoară, s-a întâmplat ceva? Minoua zâmbii.

— Nu, mulţumesc că îţi faci atât de multe griji pentru mine. Voiam să te întreb dacă mai avem mult?

— Cam trei ore. Dacă te-ai plictisit te poţi uita la un film sau poţi asculta muzică, sau poţi să bei ceva. Poţi să comanzi tot ceea ce doreşti.

— Nu mersi, am băut atât de mult încât cred că m-am ameţit şi mi-a şi trecut. Începu să râdă apoi de grozăvia făcută.

— Asta nu este bine, se arata asistentul îngrijorat.

— Stai liniştit, sunt bine. Numai că mi-a cam pierit răbdarea, atâta tot.

Fata se aşează iar comodă pe scaun, privind tavanul de deasupra ei şi visând cu ochii deschişi.

— Aris?

— Da, domnişoară!

— Cred că am să dorm puţin. Te rog să mă trezeşti imediat ce trecem pe teritoriul ţării.

— Am înţeles domnişoară, somn uşor.

Din avion priveliştea era spectaculoasă. Era mai mult decât îşi imaginase ea vreodată. Conturul munţilor, oceanul, zgârie-norii. Era un peisaj mirific, încântător, luxuriant. Era cu totul deosebit.

Pe aeroport John venise în întâmpinarea iubitei cu o întreagă elită. Pornise cu una din cele mai mari limuzine Ford pe care le folosea deseori la întâlnirile de afaceri, însoţit de trei bolizi în care se aflau bodyguarzi lui şi un omul de încredere pe care îl avea în permanenţă lângă el în perioada care stătea în America, Daniel Ţunder.

Maşinile parcară toate în linie la câţiva kilometri depărtare de pista de aterizare. Bodyguarzii lui John îşi reluară cu toţii poziţiile în dreptul fiecărei maşini. Gorilele aşa cum le numea Minoua deţineau sisteme de comunicare avansate şi erau innarmaţi până în dinţi. Deşi temperaturile erau foarte ridicate cu toţii erau îmbrăcaţi în costume negre şi cămăşi albe. Privirile lor erau acoperite de ochelari negrii, şi niciunul din ei nu schiţă nici cel mai mic gest. Stătură aşa până când pe pistă, ateriza în sfârşit avionul particular în care se afla Minoua şi Aris. Şoferul deschise imediat uşa limuzinii din care cobora John împreună cu Daniel. John ţinea în mână un buchet imens de trandafiri roşii. Era atât de

elegant. Purta un costum deschis la culoare, părul era tuns scurt, barba o păstrase aşa cum o avea de obicei, scurtă şi bine conturată pentru a-l scoate în evidenţă trăsăturile frumoase ale chipului mereu bronzat. Purta ochelari negrii. Era îndeaproape urmat de 4 gărzi de corp doi într-o parte şi doi în cealaltă. În urma lor rămase Daniel, urmărind întreaga scenă din spate. De cum se deschise uşa avionul Minoua îşi făcu apariţia ca o rază de soare ce avea să lumineze viaţa lui John. Era ea acolo sus, la fel de frumoasă, la fel de superbă aşa cum o ştia. Purta o rochiţă de vară scurtă din voal cu imprimeu floral, o pereche de sandale cu toc înalt, ce îi subţia picioarele şi le făcea cu adevărat ispititoare. Pe cap purta o pălărie mare albă accesorizata cu o pereche de ochelari model ani 80. În spatele ei se putea observa prezenta silueta bine formată a lui Aris, care privea în zare către maşinile ce îi aşteptau. Pe Minoua o lovi de la ieşire temperatură destul de mare cu care nu era obişnuită. Însă prezenţa lui John în depărtare o făcea să îşi simtă propriul puls. De fiecare dată când îl revedea avea aceleaşi emoţii şi aceleaşi sentimente ce o ardeau pe interior. Simţea o fericire imensă dar în acelaşi timp şi teamă. Teama de a-şi lăsa sentimentele să se vadă de la interior până la exterior. Teama de a spune exact ceea ce simte, de a arăta ce gândeşte şi teamă de a iubii cu toată fiinţa. Continuară amândoi să păşească până ce ajunseră unul în faţa celuilalt. Cuvintele erau de prisos. Tot ceea ce conta se vedea prin limbajul trupurilor lor. Se îmbrăţişară strâns şi rămaseră aşa pentru un timp. John îi oferii buchetul de trandafiri nu înainte să o anunţe că acasă o mai aşteaptă multe alte coşuri cu flori numai pentru ea. Minoua era extrem de fericită şi îl ţinea strâns de mână. Îl sărută tandru, apoi îi spuse.

— Bun, cred că ar fi bine să mergem acum, sunt

nerăbdătoare să văd casa de care mi-ai povestit mereu.

Urcară în limuzina împreună cu Aris, şi Daniel, pe care Minoua tocmai ce îl cunoştea pentru prima dată. Daniel îi servi pe toţi cu câte o cupă de şampanie rece apoi se aşeză confortabil pe banchetă. John o prinse de mână, i-o duse către buze şi i-o sărută în semn de respect.

— Spune-mi iubito, cum a fost zborul?

Minoua dădu ochii peste cap scoţând un oftat scurt.

— A fost ok, cam plictisitor, credeam că e mai aproape de atât.

— Aris?

— Yes Boss.

— În ţara totul este în ordine?

— Da, domnule, nu vă faceţi probleme.

John se întoarse către Minoua, privind-o cu aceiaşi ochi negri pătrunzători ce o făceau să îşi piardă raţiunea şi care trezeau în ea sentimente ce o făceau să se ruşineze.

— Îmi cer iertare iubit-o, de obicei când mă întâlnesc cu Aris avem altfel de discuţii. Acum însă, tânăra domnişoară vreau să te faci comodă pentru că vom călătorii timp de o oră.

În scurt timp părăsiră oraşul aglomerat ieşiră pe un drum îngust cu două benzi şi destul de pustiu. Minoua încă se gândea la imaginile marelui oraş ce îi rămasere întipărite în minte. Făcea cu greu faţă căldurii, simţind că pentru ea aerul condiţionat nu face faţă. Din cauza cupei de şampanie pe care încă o ţinea în mână se simţea şi puţin obosită. Parcă se află între vis şi realitate. Clipea des din ochi pentru a-şi reveni şi a realiza că de fapt ea este acolo. Simţea o stare de disconfort. Auzea pe fundal râsete de bărbaţi, ciocniri de pahare, şi o muzică lentă. John o anunţase că nu vor merge decât o oră însă timpul parcă nu trecea deloc. Emoţiile şi

sentimentele puternice o afectaseră atât de mult încât simţea că i se tăie respiraţia. Începuse să pară din ce în ce mai palidă, tot corpul îşi pierdea din putere, picioarele le simţea atât de grele, iar mâinile nici nu le putea ridica. Apucă să deschidă gura, cât pentru a rosti un cuvânt, apoi imaginea din faţa ochilor îi dispăru.

— John!

Bărbaţii săriră ca arşi. Minoua se întinse neputincioasă pe bancheta limuzinii. Aris dădu ordin ca maşina să fie oprită. Maşinile care însoţeau limuzina se opriră imediat iar bodyguarzii înarmaţi şi alertaţi neştiind ce se întâmplă fugiră către maşină. Daniel scoase imediat din frigiderul maşinii de lux pum de gheaţă, în timp ce John o ţinea strâns în braţe, încercând să o facă să îşi revină.

— Dumnezeule, Minoua, o lovea încet cu palmele peste faţă.

Daniel o masă cu gheaţă ce se topea în mâna lui pe gât, pe piept şi pe frunte. Răcoarea puternică a gheţii o făcu să reacţioneze. Deschise ochii speriată nerealizând leşinul scurt prin care trecu. În faţa ochilor îl văzu întâi pe John ce stătea aplecat spre ea, apoi pe ceilalţi doi bărbaţi, Aris o ţinea de mână iar Daniel era alertat.

Nu ştiu ce să facă, aşa că zâmbi frumos în semn că îşi cere iertare. John o ajută să se ridice. Gheaţă topită îi udă rochia, lucru care nu era deloc confortabil. Daniel îi oferi un şerveţel şi începu să se şteargă.

— Iubito, ne-ai speriat groaznic. Minoua râse.

— Îmi cer scuze. Cred că emoţiile şi căldura m-au doborât.

Aris ridică receptorul telefonului din interiorul limuzinei şi ordonă şoferului să mărească temperatura aerului condiţionat.

— Cum te simţi acum, iubito? Vrei să chem un doctor? John o ţinea de mână, vizibil îngrijorat.

— Nu mulţumesc, acum sunt bine. Vai, aţi oprit maşina, ce rău îmi pare!

— Tu stai liniştită veam timp să ajungem, important este că tu să te simţi bine. Altfel de aici nu plecăm.

— Iubitule!

Minoua se agaţa de gâtul lui şi îi fură un sărut pătimaş.

— Ţi-am spus acum sunt bine, să mergem Aris, te rog

Aris, deschise uşa limuzinii pentru a le cere bodyguarzilor să se întoarcă la maşinile lor apoi ordona şoferului să îşi continue drumul.

Nu mai dura mult şi ajunseră la o intersecţie mică de drumuri. Maşina făcu dreapta şi încetini pentru că drumul nu era asfaltat. Merseră pe o distanţă de 10 minute până ce ajunseră în faţa unei porţi imense din oţel negru. Porţile erau deschise, încă de la păşirea în curte, în imensa curte Minoua rămase uimită. Îşi lipi privirea de geam, ramanad fixată ca şi când ceea ce vedea era pentru prima dată în viaţă. Drumul despărţea o grădină mirifică împodobită cu flori şi pomişori ce nu depăşeau un metru jumate. Grădina era delimitată cu gard viu în dreptul căruia se afla câte o băncuţă din acelaşi oţel negru ca şi poarta la distanţă de câţiva paşi una de alta. Aleea din interiorul curţii ducea până în faţa casei unde se afla o imensă fântână arteziană în model victorian, rotundă în mijlocul căreia se ridicau mândri doi căi ce stăteau falnici lipiţi de copitele din faţă, ameninţând parcă pe toţi cei care se apropiau de casă. Forma rotundă a fântânii permitea ocolirea ei pentru maşinile care intrau şi ieşeau din curtea casei. Uşa limuzinei se deschise şi coborâră cu toţii pe rând. Mai întâi Daniel, apoi Aris, John şi la urma Minoua, ajutată bineînţeles de mâna lui

John. Bodyguarzii se ocupau deja de bagajele ei, ce erau transportate în interiorul casei. Minoua se opri în faţa casei însoţită de John pentru a admira încă puţin peisajul din faţa ei. Ridică uşor capul pentru a vedea cum se înalţa în faţa ei imensă locuinţa pe care John o numea deseori „căsuţa noastră”. I se păru mai degrabă un palat, nu o căsuţă. Locuinţa lui John era mai degrabă un resort imperial. Casa fusese construită de-a lungul a 3 ani şi ocupa atât de mult teren, încât Minoua ar fi putut să spună că era la fel de mare ca oraşul din care tocmai sosise. Faţada casei era de o culoare cenuşie, câteva trepte puţin înalte duceau spre un culoar îngust susţinut de câteva coloane înalte ce plecau din fundaţie şi ajungeau până la primul nivel al casei. La capătul culoarului se ridică o uşă cu două deschiseri din lemn masiv, închideri din fier solid şi geamuri vitraliate, înguste pe ambele deschideri ale uşi. Geamurile primului nivel al casei acopereau aproape toată faţada inaltanduse până la primul etaj, unde erau înconjurate de terase late ce porneau de la un capăt al vilei până în celălalt. Etajul al doilea şi ultimul păstră aceeaşi construcţie modernă combinată cu clasicul preţuit de-a lungul timpurilor. Imaginea primului contact cu o astfel de clădire o lăsă pe Minoua amuţita de uimire. Şi avea dreptate. Se afla în faţa unui adevărat conac în care trăiau cu siguranţă oameni putred de bogaţi sau cei care se trăgeau din familii cu sânge regal. În spatele casei, ieşirea se prelungea cu o grădină interioară semiacoperita, construită din coloane de ziduri fără pereţi dar cu acoperiş. Coloanele erau îmbrăcate în flori urcătoare iar la capătul fiecăreia se afla câte un felinar ce se aprindea automat la lăsarea nopţii. Pe terasa grădinii erau aşezate câteva măsuţe mici rotunde din sticlă şi fier alături de câte două scaunele cu spătar şi huse confortabile, moi şi cu imprimeu floral. În colţul drept

se afla şi un minibar construit din bucăţi de pietre colorate conturate de jur-împrejur cu negru, iar la marginea lui decorat cu câte două statuete feminine ce reprezentau zodia vărsătorului. De la grădiniţă interioară se puteau cobora 5 trepte ce duceau spre o piscină exterioară. Şezlonguri moderne cu umbrele fiecare şi măsuţa pentru băuturi aşteptau cuminţi apariţia invitaţilor. În capătul piscinei se afla un foişor de lemn cu acoperiş din papură ce adăpostea un alt bar unde se preparau cocktailuri şi diferite băuturi. Din faţa casei, pe partea dreaptă imediat din aleea pe care intrau maşinile pornea un alt drumuleţ ce conducea către piscina pe partea stângă, iar pe partea dreaptă către terenul de golf. Mai departe imediat după piscină, acelaşi drum ducea la către terenul de tenis, dacă se făcea la stânga şi tot pe acelaşi drum mai în faţa începea o porţiune împădurită destul de lungă, atât de lungă încât ajungea până la lacul natural ce se afla în imediata apropiere. După terenul de golf la dreapta se făcea un drum ce ducea la herghelie iar pe partea cealaltă a drumului faţă în faţă cu aceasta se afla pistă pentru curse de cai. Dincolo de toate acestea drumul continuă pe kilometrii întregi până în apropierea munţilor.

John o prinse pe Minoua de mijloc. Se uită încântat la ea admirându-i frumuseţea. Era însăşi uimit de reacţia ei.

— Iubito? o întrebă cu o voce suavă.

Minoua se sperie la auzul apelativului şi tresări. John râse încet.

— Dacă nu intrăm acum, ne va prinde noapte afară. Fata îl privi, şocată.

— Da, ai dreptate, să mergem.

Interiorul primului nivel al casei pornea dintr-un hol micuţ ce adăpostea intrarea apoi se intra într-un salon imens cu pereţi vopsiţi în alb şi podea de marmură de

culoarea cafelei cu lapte. Încăperea era foarte înaltă iar geamurile erau acoperite cu draperii groase roşii ce începeau din tavan şi se sfârşeau în podea. Unele erau închise altele erau deschise şi strânse la mijloc cu şnururi de funie groasă aurie. Salonul era plin de coşuri cu flori, fiecare din ele având câte o carte de vizită adresată Minoei. John ceruse că pe fiecare bileţel să se scrie cuviinţe frumoase, de dragoste şi devotement. Mobila din încăpere era clasică, nu foarte pe gustul fetei însă inspirau lux şi bun gust. Din capătul salonului se înalţa mândră o scară cu trepte acoperite de un covor roşu, ce ducea către etajul unu al casei. În dreapta scării două uşi din lemn maroniu şi geamuri transparente ducea către sala de mese. Tot de acolo se intra şi în bucătărie. Din cealaltă parte a scării, din partea stângă se intra în biroul lui John. Iar culoarul ce pornea imediat de lângă tocul uşii de la birou ducea către livingul imens al casei. Aranjat într-un mod cât mai aristrocat, inspiră bunăstare, calm şi glamour datorită mobilei şi a ornamentelor. Minoua studie încet fiecare încăpere şi rămase plăcut impresionată. Era altfel aici, altfel decât credea ea, se simţea ciudat şi spera să se acomodeze cât mai curând.

John o privea bucuros. Se apropie de ea şi o prinse de mână.

— Hai să mergem sus acum iubito. Îţi voi arăta dormitorul tău, este cel mai frumos dintre toate. Are vedere în grădina din spatele casei. John se opri la prima uşă de pe culoarul etajului, Minoua observă că mai erau încă 3 uşi la acelaşi etaj. Culoarul era la fel de împodobit cu flori ca şi salonul. Intră în cameră şi întâmpină o imagine ruptă ca dintr-un basm cu prinţese.

John se opri în spatele ei şi ridică mâinile în semn de

protest.

— Cum ţi se pare iubito? Îţi place?

Minoua se întoarse către el şi îl prinse de ambele mâini, rămânând cu faţa la el.

— Este cu adevărat minunat. Este atât de frumos, şi mai ales este în culoarea mea preferată. Şi florile sunt minunate. Îţi mulţumesc. Se aplecă spre el şi îl sărută dulce, şi scurt.

John o îndemna să se uite pe fereastră.

Peisajul ce putea fi văzut era de vis. Priveliştea te purta în călătorii vizuale până dincolo de herghelie, până în spatele câmpului cu flori până aproape de munţi. Pădurea umbrea lacul, dar printre ramuri se putea zări cum soarele apune deasupra apei.

Se întoarse către iubitul ei şi îi zâmbi.

— Este extraordinar de frumos. Aş putea să stau aşa şi să mă uit pe fereastra toată ziua. Dar! îl îmbrăţişă şi lăsă capul pe umărul lui., apoi îl prinse de mâna dreaptă ridicându spre faţa ei.

— Sunt sigură că mă vei duce să văd fiecare din locurile acestea minunate pe care le deţii.

— Desigur iubito.

Minoua îl sărută pe gât, îl îmbrăţişă mai puternic apoi ridică privirea spre faţa lui.

— Acum te las să te relaxezi puţin, eu voi cobora să anunţ că ne vom strânge la cină cu toţii. Sper că nu te deranjează că va sta şi Daniel şi Aris cu noi?

— Normal că nu, dragule.

John părăsi dormitorul şi se îndrepta către salon. Se opri pe ultima treaptă de jos a scări, sprijinindu-se de balustrade cu mâna dreaptă.

— Sheron!

Sheron, era guvernanta casei. O femeie de aproape 42 de ani foarte înaltă, slăbuţă, cu o privire foarte serioasă şi cu o personalitate puternică. Mereu era îmbrăcată în costum cu două piese, fusta trecută de genunchi, o cămăşuţă albă fără decolteu şi sacou. Părul îl ţinea prins în coc iar machiajul era foarte discret. Era o adevărată perfecţionista, şi îşi dedică toată viaţa jobului ei. Nu avea familie şi era necăsătorită. De dimineaţă până seara misiunea ei era că totul să fie în ordine atât în casă cât şi în afara acesteia. Muncea pentru John de aproape 10 ani. Şi el o plăcea pentru seriozitatea cu care trata fiecare problemă. Eforturile ei şi orele peste program nu rămâneau nerăsplătite şi ea ştia. Angajaţii casei ascultau de ea în lipsa şefului lor, şi chiar şi atunci când John nu avea chef de probleme strict ale casei sau era prea obosit, ea era îndreptăţită să ia decizia cea mai bună. De cum o strigă John, imediat îşi făcu apariţia în salon, venind dinspre bucătărie.

— M-aţi chemat, domnule?

— Te rog să pregătiţi cina. Pentru 4 persoane. Cu noi va sta Daniel, şi Aris.

— Am, înţeles domnule. Schiţă un gest din cap că atunci când ar face o plecăciune, şi se retrase imediat.

Cina fusese cu adevărat delicioasă, o grămadă de specialităţi culinare le încântară gusturile şi stomacul. Serviră apoi la desert tort de ciocolată amăruie cu fructe exotice. Iar la final toţi patru coborâră spre nivelul inferior al casei, unde se afla barul, o sală de jocuri, o piscină interioară şi o sală de cinema. Barmanul pregătise deja câteva pahare cu whisky şi gheaţă, câteva cocktailuri şi o muzică bună. Acolo stătură împreună, fumară, băură şi vorbiră până spre dimineaţă. Fiecare se retrase către dormitorul lui. Minoua se trezi când soarele îi intră pe geamul ferestrei iar păsările ce

domneau spre pădurea din apropiere zburau şi ciripeau în cinstea unei noi zile. Fusese atât de epuizată încât nici nu îşi dădu seama când zbura noaptea. Ar mai fi dormit încă o oră. Se ridică greoi din pat şi se îndrepta către fereastră. În grădina exterioară din apropierea piscinei era zarvă mare. Oameni lucrau şi amenajau în mod deosebit lacul ce avea să fie gazda unei petreceri. Minoua se lovi cu mâna peste frunte. Era 1 martie, ziua ei. Cu siguranţă John îi pregătea o petrecere, asta era evident. Se duse imediat în faţa oglinzii se privi atent, îşi pieptănă puţin părul şi apoi îşi zâmbi.

— La mulţi ani fetiţo, încă un an se adăugă la dosarul tău. Şi eşti mai frumoasă ca niciodată. Sfaturile şi complimentele pe care şi le făcea în fiecare an de ziua ei îi dădeau pofta de viaţă. Aproape că îl transformase într-un ritual. Se aruncă înapoi în patul moale şi confortabil şi observă lângă pat deasupra măsuţei pe care era aşezată o vază cu flori aproape de un receptor de telefon. Îl ridică şi văzu că acesta nu are butoane. Îl duse la ureche şi auzi.

— Bună dimineaţa, domnişoară!

Minoua, se încurcă, nu ştia exact cu cine vorbeşte şi nici ce să zică. Femeia observa tăcerea de la capătul celălalt al firului.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Aaa, da mulţumesc. Aaa, cu cine vorbesc?

— Sunt Sheron, domnişoară. M-aţi apelat din dormitorul dumneavoastră.

— Mm, da aşa este, Minoua râse puţin. Eu nu ştiu încă să folosesc chestia asta.

— Nu este nicio problemă, domnişoară, acum veţi şti când aveţi nevoie de mine trebuie doar să ridicaţi receptorul.

— Mulţumesc pentru informaţie.

— Şi nu uitaţi să vă pregătiţi pentru micul dejun.

— Am înţeles în 20 de minute voi fi acolo.

Puse receptorul la loc şi începu să râdă. Se ridică şi se duse către baie, zâmbind cu gura până la urechi ca atunci când era cu adevărat satisfăcută de viaţa ei şi de ceea ce vedea în jurul ei.

— Cu siguranţă tehnologia asta mă depăşeşte, îşi spuse ea cu vocea ştiind că nimeni nu o aude.

Într-o altă încăpere, întunecată, John alături de Aris şi Daniel, savurau o cafea. În faţa lor se afla un perete plin cu monitoare, o cameră de supraveghere a casei mai exact. Vedeau fiecare colţişor al case şi ce se petrecea în el.

John se ridică şi replică.

— Băieţi eu mă retrag, scumpa mea iubită s-a trezit şi vreau să mă duc să îi dăruiesc un buchet de flori.

Bărbaţii începură să râdă în hohote în timp ce şeful lor părăsea fericit încăperea.

Bătu la uşă înainte să intre, chiar dacă ştia că Minoua este în baie. În mână ţinea un buchet enorm de flori ce îmbinau atât de multe culori încât puteai să juri că se transformă într-un curcubeu ce prindea viaţă.

Se aşeză încet pe canapeaua mică din fata patului şi aşteptă ca ea să îşi facă apariţia. Imediat cum uşa toaletei se deschise se ridică, şi se îndrepta către ea. Minoua fu surprinsă să îl vadă. Nu ştia la ce să se uite mai întâi la el, sau la flori care erau atât de superbe.

— La mulţi ani iubito!

Minoua primii buchetul de flori apoi, îi mulţumi.

John o apucă strâns de mijloc şi o sărută până o lăsa fără aer. Ea protestă uşor în glumă.

— John, vrei să mă omori chiar de ziua mea?

— Nu iubito, doream să îţi arăt doar cât de mult te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Se aşezară amândoi pe marginea patului ţinându-se de mână şi privindu-se în ochi unul pe celălalt.

— Azi eşti foarte frumoasă, John îi prinse cu mâna bărbiţa. Ea lasă capul în jos, puţin ruşinată.

— Am văzut, ceea ce se pregăteşte în grădină. Ştiu că a fost ideea ta.

— Idee? Ce tot spui?

— Petrecerea… aaa… tu ai ordonat să fie dată în cinstea mea, nu poţi să minţi, pinochio ce eşti. Minoua îl trase de nas într-un gest drăgăstos.

— Desigur, dar asta nici nu se discută. Azi este o zi de sărbătoare iubito, cum altfel am fi petrecut?

Minoua începu să râdă, făcând un gest cu mâna.

— Ei bine, atunci dacă sunt răsfăţata zile, aş mai avea o dorinţă.

— Orice pentru tine.

— Putem să mâncăm ceva? Sunt lihnită, iar acoolul de aseară simt că îmi găureşte stomacul. Amândoi începură să râdă copios, se prinseră de mână şi se îndreptară către sala de mese. Seara se lasa imediat iar pe poarta începeau să intre limuzini şi maşini luxoasă. Invitaţii nu întârziară să apară. Minoua era atât de emoţionată. Se aştepta ca totul să fie la superlativ. Era coafata, machiată, parfumată şi purta o rochie deosebită roşie de parcă era o adevărată vedetă hollywoodiana. John era la fel de aranjat şi purta un smoking negru. Invitaţii erau din câte observă ea oameni deosebiţi de bogaţi şi cu nasul pe sus. Femeile erau foarte cochete şi frumoase dar în acelaşi timp îi lăsau Minoei impresia că aveau sufletul rece. Flirtau cu bărbaţii din jur, şi se integrau

în discuţiile bărbaţilor cu uşurinţă. Ştiau să se facă observate, să se afirme şi să fie dorite. Bărbaţii discutau despre afacerile lor interminabil, şi nimic nu mai există în jurul lor atunci când aveau un pahar de whisky în mână şi un trabuc din care să tragă.

Era totuşi o petrecere frumoasă, fastuoasa, în care domina luxul şi bună dispoziţie. Minoua îşi petrecu majoritatea timpului, cunoscând partenerii de afaceri ai lui John însoţiţi de soţii sau de amante în unele cazuri, care nu se sfiau să recunoască, apoi să facă faţă discuţiilor şi întrebărilor la care era supusă de către femei. Reuşind să îşi tragă răsuflarea şi să savureze un cocktail şi o ţigară abia înainte de tăierea tortului.

Aris o observă cum stătea pe un scaun la bar fumând şi bând whisky. Se repezii imediat către ea şi o acoperi cu corpul său imens, că nu cumva cineva să observe, imprudenta ce o săvârşise.

— Domnişoară, dumnezeule. Îi smulse ţigara din gură şi o stinse în scrumieră.

— Ce dracu' faci Aris? Se uită nervoasă către el.

— Un cocktail pentru domnişoară, vă rog. Comanda barmanului în locul ei apoi o privi fix în ochi.

Minoua aştepta o explicaţie, devenind din ce în ce mai iritată mai ales că era şi puţin plictisită.

— Minoua, uitate în jurul tău, femeile astea fac parte din înalta societate, nu iartă şi nu accepta nicio greşeală. Dacă te-au văzut cu ochi rai o dată aşa vei fi privită de către toate. Sunt mai rele decât o viperă. Îşi omoară prada lent şi dureros.

— Ce dracu' zici acolo?

— Vă rog, să nu mai beţi whisky, să nu mai fumaţi şi să

nu mai staţi singură la bar. Asta îi poate aduce probleme şi lui Boss.

Minoua se enerva la culme, mai ales că acoolul începuse să îşi facă efectul. Se ridică de pe scaun şi se apropie amenințător de Aris.

— Ce vrei tu să fac eu? Începuse să ridice vocea. Ce îmi pasă mie de adunătura asta de rataţi, care miros a dolari de la o poştă? Şatra asta de femei, mironosiţe, arătă cu degetul spre ele, sunt nişte false, nişte copii a unor femei cu clasă, nu sunt decât nişte nenorocite, mă auzi?

Minoua vorbea în romană, astfel că invitaţii nu înţelegeau, dar ţipetele ei se făcură remarcate şi cu toţii începusa să şuşotească. John porni imediat către direcţia barului, speriat. Ce s-a întâmplat iubito, Aris? Lumea se uită la voi ce dracului? Minoua îl mângâie pe faţă.

— Îmi cer scuze iubitule, stai liniştit rezolv eu situaţia asta.

Păşi apoi spre spaţiul amenajat pentru dans. Ridică mâinile, trase aer în piept şi îşi spuse discursul nepregătit de altfel.

— Vreau să vă mulţumesc tuturor, că aţi fost alături de mine aici, în seara aceasta. Este cea mai importantă zi din viaţa mea, pe care Dumnezeu mi-a permis să o petrec alături de cel mai bun om de pe acest pământ. Arătă către John. Te rog baby, vino aici. John o prinse de mijloc, permiţându-l să se sprijine de el. Privirile tuturor erau aţintite asupra celor doi. Totul a fost perfect, singurul lucru pe care îl regret este că nu am familia alături de mine, dar, puse accentul pe literă r, dar, lângă mine am acest minunat bărbat, care face cât zece familii. Vreau să ciocnim în cinstea lui, se repezi să ia un pahar cu şampanie de pe tavă unui ospătar aflat prin apropiere, să ciocnim în cinstea acestei seri, şi în cinstea

voastră, a invitaţilor. Aţi fost minunaţi şi pentru asta vă mulţumesc!

Ridicară cu toţii paharele în sus, în semn de onoare, apoi priviră pe cer pentru a vedea focul de artificii.

Petrecerea organizată în cinstea Minoei pentru celebrarea celor 21 de ani, din grădina exterioară se termină cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Invitaţii plecară pe rând, iar Aris tocmai se pregătea să meargă spre aeroport pentru a se întoarce în România. Şi-au luat rămas bun de la el, stabilind să se revadă la intorarcerea lor în ţară, apoi John îi oferii braţul iubitei sale şi o conduse spre dormitorul de la etaj. John deschise uşa camerei şi o lăsă pe ea să intre prima. Minoua se blocă. Camera era atât de frumos aranjată. Covoare făcute din petale de trandafiri îi mângâiau suav tălpile picioarelor. Zeci de lumânări sau poate chiar mii de lumânări aprinse de diferite culori luminau atât de mirific cameră, făcând-o să pară interiorul unui curcubeu. Tot dormitorul era decorat cu coşuri cu flori parfumate de la orhidee şi trandafiri până la floarea pasiunii. Pe pat era aranjată o lenjerie albă din mătase naturală. Pe fundal se auzea cea mai romantică melodie, de care Minoua era îndrăgostită, melodia ei preferată, pe care adesea o cântă când era singură. Pe măsuţa de lângă pat o frapieră cu gheaţă, două pahare şi o sticlă de şampanie aşteptau nerăbdătoare să fie sărutate de buzele lor calde. John o prinse de mână şi o trase spre el. Corpul lui se lipi de cel mai minunat trup pe care îl văzuse vreodată şi care acum era atât de aproape de el. O îmbrăţişă puternic, dorindu-şi ca toată fiinţa ei să fie una cu a lui. Îi simţea fiecare bătaie a inimi prin pieptul moale şi delicat. O ţinu aşa strâns pentru câteva clipe, apoi îşi lăsă capul spre gâtul ei pentru a se îmbăta cu parfumul ei. Adoră fiecare părticică a trupului ei

chiar până la ultimul fir de păr. Îşi trecu mâna prin părul ei lung şi mătăsos, îşi apropie faţă de pielea ei delicată pentru a-l simţii mirosul şi mai bine. Ar fi vrut să o absoarbă pe toată dintr-o singură gură de aer. Minoua era atât de emoţionată, un tremur ce îi trecea prin corp o făceau să simtă cum îşi pierde puterile şi raţiunea. Inima se agita atât de tare încât dorea să îi sară din piept pentru a se liniştii. Respiraţia începuse să îi fie neregulată. Tot trupul îi tremura de emoţii şi simţea că leşina. Atmosfera din dormitor era încărcată cu o pasiune de-a dreptul ucigătoare. Simţeau cum amândoi, pornesc într-o călătorie a dragostei infinite. Un rai al iubirii şi al devotamentului. Păşeau încet spre o lume nouă destinată nemărginirilor şi absolutului. John îi cuprinse faţa în mâinile sale. Îi studie perfecţiunea liniilor şi a conturului. Îi sărută fruntea, ochii apoi obrajii coborând încet către buzele roşii precum culoarea cireşelor coapate. Mai dulci decât mierea şi mai catifelate decât mătasea. Le mângâie suav cu degetele mari ale mâinilor. Apoi simţind că respiraţia I se taie îşi cobora buzele pentru a le savura dulceaţă. Sărutul lor era asemenea unui vis. Cu fiecare atingere, corpurile lor deveneau şi mai lacome, se strigau unul pe celălalt ca un dor nebun şi disperat ce răsună din adâncuri precum un ecou. Iar ei, simţeau cât de mult îşi doreau apropierea fără ca măcar unul din ei să îndrăznească să facă primul pas.

John continua să o sărute pătimaş, coborându-şi buzele spre gât, apoi în jos spre decolteul rochiei. Minoua se simţea epuizată. Simţea cum ceva din interiorul ei dorea să evadeze, să se elibereze. Închise ochii şi îşi dădu capul pe spate. Ţinându-l pe John de cap îl îndemna să o acopere cu sărutări. John se întoarse în zona umerilor unde îi sărută fiecare părticică a pielii cu miros de migdale şi lapte. Îi dădu

apoi bretele rochiei în jos, lăsând-o să cadă ca o cortină ce descoperea frumuseţea unui monument. Goliciunea îi dezvăluia astfel formele perfecte ale trupului atât de bine conturat şi catifelat. John o îmbrăţişă din nou şi îşi lăsă mâinile să îi atingă corpul de la baza gâtului, pe spate şi în jos până pe coapse. Fata era împietrită din cauza sentimentelor şi emoţiilor profunde ce îi fulgerau trupul şi mintea ca un milion de ace. John o luă în braţe şi o puse pe pat. O înveli cu cearşaful alb de mătase, apoi se făcu mai comod renunţând la fracul şi cămaşa în care simţea că se sufocă. Se întoarse spre ea şi îi prinse mâna pe care o duse la gură şi o sărută.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea.

Începu să îi mângâie trupul, atingându-i sânii şi coapsele pe deasupra cearşafului.

— Eşti atât de perfectă, încât sunt uimit. Arăţi ca o zeiţă. O zeiţă reală.

Tonul pe care vorbea era serios iar vocea îi tremura din cauza emoţiilor cu fiecare cuvânt pe care îl şoptea.

Se aplecă peste trupul ei înlăturând cearşaful ce îi ascundea perfecţiunea, pentru a îi sărută goliciunea şi sânii. Mâna lui studia şi se bucura de căldura pielii ei.

— Iubito, lasă-mă să îţi arăt cât de mult te iubesc, lasă-mă să îţi dovedesc, lasă-mă să îţi arăt că respectul pe care ţi l-am purtat în tot acest timp este sincer şi adevărat.

Continuă să o sărute lacom şi să îi acopere trupul cu al lui. Suspinele de dragoste ale feţei îi încânta auzul.

— Oh John, te iubesc enorm. Numai pe tine!

Jocul seducţiei în sfârşit atingea nivelul maxim. Amândoi simţeau explozia ce avea loc între ei. Lupta la care

participau trupurile lor goale. Căldură cu care îl învăluia unul pe celălalt. Ştiau că au ajuns acolo unde nimeni nu îi mai purtase niciodată. Un rai al dragostei şi al iubirii pământene. Simţeau cum universul însăşi este una cu aceeaşi fiinţă ce îi domina şi îi ameţea cu cele mai dulci arome. Mii de culori se spărgeau în mintea lor. Ajungeau la plăcerea infinită de care aveau atât de multă nevoie şi în sfârşit ştiau că nimic nu avea să îi mai despartă. Aparţineau trup şi suflet unui singur corp şi unui singur spirit. Rămaseră îmbrăţişaţi până dimineaţa.

John se trezi primul. Se ridică îşi puse un halat pe el, o sărută pe Minoua pe frunte apoi cobora spre biroul lui. Ceru să li se aducă o cafea cu lapte şi scorţişoară în birou. Era vizibil nervos. O chema pe guvernanta care avea grijă de casă şi îi înmână o listă.

— Toate astea să fie gata până la ora 12. Nu accept nicio greşeală din partea nimănui. Acum ieşi!

Femeia supusă lăsă capul în jos şi părăsi imediat camera.

Minoua se trezi la o oră după el, căutându-l pe partea cealaltă a patului şi observând că el nu mai este. Se întristă dar nu avu timp de regrete sau plângeri. Una din servitoarele casei bătu la uşă şi intră în cameră imediat ce I se premise. Puse pe pat o cutie mare albă, cu fundiţa roşie.

Minoua curioasă o deschise. Găsi o rochie în stil clasic dar cât se poate de sofisticată şi elegantă, cu eticheta unui mare designer indian. Pe aceeaşi etichetă Minoua reuşii să descifreze şi denumirea de rochie de mireasă. Se sperie şi o întrebă pe servitoare.

— Ce este asta?

— Domnul a zis să o purtaţi.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Este destul de supărat şi ar fi bine să îi respectaţi dorinţa.

În camera îşi făcu apariţia şi guvernanta casei însoţită de un make-up artist, un hair stylist, şi un masseur.

— Bună ziua domnişoară! Cum aţi dormit?

Din nou surprinsă Minoua nu ştiu cum să reacţioneze, rămânând blocată în loc ca o statuie. Nu înţelegea ce se întâmplă cu ea, şi de ce nimeni nu îi oferea nicio explicaţie.

— Ei sunt cei care se vor ocupa de dumneavoastră.

— Poftim? Nu vreau să se ocupe nimeni de mine. Unde este John? Vreau să vină John imediat?

Ţipetele fetei răsunau în toată casa. Fiind auzite de toţi angajaţii care încercau să îşi vadă de treabă ca şi când nimic nu s-ar întâmpla. Pentru că scandalul de la etaj nu dorea să înceteze, John se văzu nevoit să intervină. Intră în dormitorul fetei trandind uşa şi cerandule tuturor să părăsească imediat camera.

— Ieşiţi, afară imediat!

— John, ce s-a întâmplat, ce înseamnă asta?

Nervos şi iritat, John se apropie de pat şi trase cu forţa cearşaful de mătase ce îl învelea, cu ambele mâini. Îl ridică în faţa Minoei şi îi arătă pată roşie, privind-o cu o privire disperată ce îşi dorea o explicaţie.

— Ce înseamnă asta Minoua? Spune-mi tu mie? Ce credeai că nu îmi voi da seama? De ce nu mi-ai spus pentru numele lui Dumnezeu!!!

Fata începu să plângă şi se întinse pe pat cu faţa în jos acoperindu-şi ochii cu mâinile. John aruncă cearşaful şi o ridică prinzând-o de braţe. Minoua plângea şi încercă să îşi ascundă faţa.

— Uitate la mine. De ce mi-ai ascuns asta? De ce

iubito? Ochii lui John erau înlăcrimaţi.

— Nu ştiam cum vei reacţiona, dacă ai fi aflat. Mi-a fost frică să nu mă părăseşti.

— Iubito tu nu ştii ce zici, Minoua! Tonul vocii lui se îmblânzi numai decât la atingerea trupului ei. O strânse tare în braţe, apoi o sărută.

— Nici nu îţi poţi imagina cât de binecuvântat mă simţeam pentru că Dumnezeu mi te-a scos în cale. Iar acum mă simt atât de vinovat. Nu am bănuit nicio clipă, la dracu'! Dacă eram mai atent. Aş fi putut să fac totul aşa cum meritai cu adevărat. Să fi soţia mea, întâi în faţa lui Dumnezeu şi mai apoi a mea trupeşte. Cum am putut să fiu atât de idiot!

— John, a fost dorinţa mea, tu nu ai nicio vină

— Trebuia să îmi spui iubito. De ce ai tăcut? Am fost orbit de faptul că toată lumea îmi vorbea de tine şi de Andrei atât de frumos. Nicio clipă nu am crezut că între voi doi nu s-a întâmplat nimic.

— Andrei m-a respectat până în ultima clipă chiar dacă am stat mult timp împreună. Dar eu te-am ales pe tine iubitule. Am vrut să îţi dăruiesc ţie onoarea mea. Aşa am simţit că te pot raspaltii pentru tot ce ai făcut pentru mine.

John îşi retrase mâinile şi se încruntă. O privi rece, aşa cum numai el ştia să o facă.

— Să nu mai spui asta niciodată, ai înţeles?! Eu nu sunt acel gen de bărbat căruia femeile să îi plătească culcându-se cu el. Te aştept jos.

— John, stai. Se aruncă în braţele lui cerându-l să o ierte.

— De ce te porţi aşa? Credeam că ce s-a întâmplat aseară a fost în regulă şi pentru tine.

— A fost minunat, numai că a fost prea târziu să mai dau înapoi atunci când mi-am dat seama. Promit că mă voi

revanşa faţă de tine.

O sărută pe frunte apoi părăsi camera. În urma lui echipă angajată personal pentru a o pregătii pe Minoua intrară rapid. Fata era dezamăgită, nu ştia exact cu ce a greşit şi nici ce o aşteaptă. Îndrăzni totuşi să o întrebe pe guvernanta

Sheron, despre ce se pregăteşte în salonul de jos.

— Aş vrea totuşi să ştiu pentru ce ne pregătim, ce urmează să sărbătorim. Se pare că este un eveniment destul de important.

— Da, va fi o ceremonie particulară, la care va fi prezentă doar presa şi eu ca martor.

— Ce fel de ceremonie, doamnă?

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, mai am încă ceva de rezolvat.

John se îndrepta către biroul său, prezentabil că de obicei, intra şi merse direct în spatele biroului, unde se aşeză pe scaun. În urma lui sosi un băiat, angajat al casei ce închise uşile. Se îndreptă rapid către bar şi pregătii un pahar cu whisky şi gheaţă, pe care îl puse pe o tăviţă de argint alături de un şerveţel şi un trabuc. Îşi servi apoi manierat şeful, şi ieşi discret din încăpere. John bău dintr-o gură lichidul din pahar, apoi îşi aprinse trabucul. Se ridică în picioare şi se îndrepta spre fereastra ce dădea în grădina exterioară. Apelă un număr de pe telefon şi aşteptă ca persoană de la capătul celălalt să răspundă.

— Ce dracu' faci omule? Răspunzi atât de greu, exact când nu trebuie. Sper că nu eşti ocupat cu vreo gagică!

— Vă rog să mă scuzaţi Boss, răspunse Aris, aici este 3 dimineaţa. Ce s-a întâmplat, de ce sunteţi atât de nervos? Eu vă jur că aici totul s-a rezol…

— Taci dracu' şi ascultama.

— Spune-ţi Boss.

— Minoua era virgină!

— Wow, la dracu'!

— Sunt disperat omule, înţelegi, am nevoie de tine.

— Boss, calmeazate. Asta este un lucru foarte bun. Ar trebui să fiţi cu adevărat bucuros.

— Nu înţelegi Aris, încearcă la naiba, doar eşti bărbat. Mi-am dat seama, dar nu m-am putut opri, când am conştientizat ce fac de fapt era deja târziu. Puteam să fac lucrurile aşa cum ar fi trebuit, dar am dat-o în bară. Şi acum îmi pare atât de rău.

— Boss!

— Încetează odată cu boss asta, am nevoie de un prieten la dracu' cu toţi bossi din lume!

— John, calmeazate la dracu'! Am încredere în tine, ok? Şi ştiu că tu nu mă dezamăgeşti niciodată, şi nu o vei dezamăgi nici pe cea care îţi este femeie, şi care ţi-a salvat viaţa. Fă aşa cum crezi că este mai bine, şi eu te voi spirjini. Voi fi alături de tine aşa cum am fost toată viaţa mea.

John închise telefonul, şi părăsi biroul mergând către salon.

Totul era aranjat aşa cum ceruse, întreg salonul era decorat cu ghirlande de flori albe, în mijloc se afla o masă cu model victorian poleita la margini cu foiţe de aur. De la intrarea în salon şi până la masă era aşezat un covor roşu presărat cu petale de trandafiri albi. În spatele mesei aştepta ofiţerul stării civile iar mai în spate în stânga acestuia o întreagă echipă de ziarişti.

John se uită atent pentru a vedea dacă totul este în perfectă ordine aşa cum a cerut. Unul din ziarişti dori să îi pună o întrebare dar acesta îi întoarse spatele şi ieşi din

salon. Cobora apoi la braţul Minoei. Cu toţii au rămas uimiţi de frumuseţea şi eleganta fetei. Avea părul prins în coc, machiată foarte natural şi purta rochia primită de la John. Nu era o rochie de mireasă exact aşa cum ar fi visat ea dar o avantaja perfect arătând-o atât de senzuala precum era. În timpul ceremoniei scurte, blițurile aparatelor de filmat aproape că o orbiră. La final ciocniră două cupe de şampanie şi se sărutară încă o dată pentru poză ce avea să apară în ziarele locale. Nu era nici acum conştientă de ce ceea ce I se întâmplă, totul fusese atât de rapid, încât I se păru un vis. Sheron încerca să îi facă pe ziarişti să părăsească locuinţa de bunăvoie imediat după ce scurtă ceremonie se termină.

— Vă rog domnilor, Boss a anunţat că va fi ceva pe cât se poate de discret şi că nu vă poate oferi niciun răspuns la întrebări. Nu mai insistaţi vă rog, altfel vă trebuii să apelez la gărzile de corp. Cu siguranţă vă vom contacta în momentul în care Boss John are ceva de declarat cu privire la acest eveniment. Vă mulţumim pentru prezenţă.

Oamenii îşi luară echipamentele şi plecară dezamăgiţi. Sheron dădu ordine ca imediat salonul să fie reamenajat şi masa de prânz să fie servită pentru Boss John şi soţia sa.

În bucătăria vilei, angajaţii discutau evenimentul cu adevărat pripit. Femeile credeau că tânăra soţie ar fi însărcinată şi asta ar fi motivul unei asemenea decizii luate de către

Boss. Bărbaţii însă le contraziceau, spunând că Boss nu s-ar lega de o femeie nici dacă i-ar face tripleţi, altceva avea să fie la mijloc.

John şi Minoua se aflau în dormitorul lor schimbându-şi hainele cu altele mai comode. Niciunul din iei nu scoase o vorbă de când coborâră în salon şi până urcară

înapoi ca doi tineri proaspăt căsătoriţi. Fiecare îşi văzu în linişte de lucrurile sale, până când fata începu să plângă. Se aşeză pe marginea patului tristă, simţindu-se abandonată, dezamăgită şi vinovată. Ar fi vrut să poată schimba toată povestea, şi să o ia de la capăt. John îi observă reacţia şi se apropie încet. Furia de pe faţă îi dispăruse dar era la fel de serios. O mângâie pe cap şi apoi o trase către el strângând-o în braţe.

— De ce plângi iubito? Nu vreau să te văd tristă. Mă doare să ştiu că nu îţi este bine.

— Eu nu am vrut John, de ce toată treaba asta, de ce căsătoria? John se întoarse cu spatele şi se sprijinii cu o mână de perete.

— Pentru că tu să ai locul meritat, atât în inima mea cât şi în viaţa mea.

— Dacă ai făcut-o din obligaţie, mai bine renunţ la tot, înţelegi?

— Nu.

Minoua se ridică în picioare, şi îl luă în braţe pe la spate, lăsându-şi capul plecat pe spatele lui mare şi puternic.

— John, iartă-mă, nu am avut nici cea mai mică intenţie să te oblig. Pur şi simplu mi-am dorit şi am simţit că tu poţi fi bărbatul meu.

John se întoarse cu faţa spre ea şi o cuprinse cu braţele de şolduri. Se uită la ea cu o privire blândă, îşi aplecă fruntea spre ea şi o lipi de a ei. Privirile lor erau acum împreunate una cu cealaltă.

— Tu eşti cea mai specială femeie din viaţa mea, şi ascultama bine, eşti unică. Unică înţelegi. Din ziua în care m-am trezit în camera spitalului din România şi ţi-am văzut ochi aceştia superbi, cristalele care îmi înseninează ziua, eu am simţit că tu vei fi a mea pentru totdeauna.

Se sărutară încet şi se strânseră unul pe celălalt de parcă ar fi vrut să devină unul singur. John îi ridică mâna şi i-o sărută suav, abia atingându-l pielea fină şi albă cu buzele.

— Şi pentru că ai fost virgină, m-ai făcut cel mai fericit bărbat din toată lumea. Îmi pare rău că am reacţionat aşa, dar ştiu că tu meritai mai mult, numai că eu am greşit.

— Iubitule.

— Nu-l nimic, iubito, oricând putem învăţa din greşeli. De azi viaţa noastră începe împreună aşa cum ne-a fost destinat.

John o ridică în braţe şi o conduse spre pat. O aşeză încet pe aşternuturile moi şi catifelate ca un cuib de păsări. Luă apoi de pe măsuţa de lângă pat o telecomandă şi porni închiderea automată a draperiilor. În cameră se făcu întuneric. Aprinse câteva lumânări ce rămaseră de peste noapte pentru a face loc ambiantei plăcute şi romantice. Se îndrepta către pat grăbit pentru a-l dovedi dragostea, miresei sale.

Aris stătea relaxat pe canapeaua din livingul apartamentului pe care el însuşi îl cumpărase pentru Minoua. Viziona liniştit o emisiune politică. Trebuia să fie informat mereu în legătură cu problemele ţării şi cu conducătorii statului. John îl însărcinase cu treaba asta care îl enerva la culme. Alături de el în cameră se mai află şi Alex, cel care îi era mereu aproape şi îi respecta ordinele întru totul. Se plictisii de atâta vorbărie şi închise televizorul, aruncând telecomanda pe măsuţa de lângă canapea.

— Ţara asta o să aibă mereu probleme economice, Alex. Romanii sunt de-a dreptul lensi. Nu le place munca.

— Nouă ne plece şefule, îl privi băiatul zâmbitor.

— Alex, tu mai ai multe de învăţat. Nu te culcă pe o

ureche. La vârsta ta abia eram scos din puşcărie. Punemi un whisky, te rog.

Băiatul se ridică şi se îndrepta către bar unde îi pregăti superiorului său un pahar cu whisky şi gheaţă. Îl servi pe Aris apoi se retrase un pas înapoi.

— Acum ce facem şefu'?

Aris savura prima gură de alcool, apoi se uită atent la tânărul băiat.

— Aşteptam să se întunece, apoi mergem să controlăm transportul care va pleca în noaptea asta.

În cealaltă parte a lumii, raiul coborâse pe pământ. Tinerii îndrăgostiţi erau mai fericiţi că niciodată. Aveau lumea la picioarele lor şi simţeau că întreg universul le aparţine.

— Iubito, grăbeşte-te, nu trebuie să te pregăteşti atât de intens, ţi-am spus că nu vom ieşi din teritoriul vilei.

John aşteptă nerăbdător la parter, sprijinit de balustrade scărilor, că soţia lui să coboare. În sfârşit după câte minute la capătul scărilor îşi făcu apariţia Minoua. Era îmbrăcată cu o pereche de jeans, un maiou negru decoltat acoperit cu o cămaşă albă strânsă în jurul taliei cu un nod. Părul îl avea prins în coada iar machiajul era natural ceea ce îi scotea în evidenţă ochii verzi de care John era îndrăgostit.

La păşirea pe ultima treaptă John îi oferii mâna lui, apoi o prinse de mijloc pentru a o îndrepta către ieşirea din spate. Se opriră totuşi în faţa uşi pentru că John să o mai admire încă o dată. Nu se satură să o privească.

— Eşti atât de frumoasă şi de făcu o pauză pentru a-şi alege cuvântul potrivit, atât de sexy? Minoua începu să râdă.

— Pe mine mă întrebi?

Îl prinse de cap cu ambele mâini şi îl trase spre ea, pentru a-i oferii un sărut senzual. Ziua era cu adevărat

superbă, soarele le încălzea trupurile şi le mângâia zâmbetul. Se urcară în una din maşinile aflate în spatele casei şi porniră în josul teritoriului către pădure.

Minoua privea totul cu un adevărat încânt. Se simţea că în altă viaţă, că în altă lume. Era fericită cum nu mai fusese niciodată.

— Totul este atât de frumos aici. Nici nu pot să cred îţi aparţin numai ţie.

— Da, este adevărat. Aici mă simt ca acasă. Simt că toată lumea îmi aparţine. Am tot ceea ce un om şi-ar putea dorit. Mai ales de când te-am întâlnit pe tine. John opri maşina şi se aruncă asupra fetei că o fiară sălbatică pregătită să îşi devoreze prada. O sărută intens, îi mângâie trupul şi o strânse puternic în braţe.

— John, ar putea să ne vadă cineva, îi spuse ea stânjenită.

— Stai liniştită iubito aici nu suntem decât noi doi şi drumul ăsta pustiu. Nu ţi se pare incitant?

— Iubitule, nu cred că este bine ceea ce…

— Shh, John îi acoperi buzele cu mâna. Hai iubito nu te lasa sedusă atât de greu. Şti foarte bine că nu pot rezista în faţa ta. Şi mai ales acum că eşti soţia mea.

Minoua se agaţa de gâtul lui, şi se lasa sedusă. Săruturile lui dulci şi apăsate îi dădeau fiori ce îi simţea până în vârfurile degetelor. Ea îi descheie cămaşa şi reuşii să îi vadă trupul masculin şi aproape perfect în lumina caldă a zilei. Pielea lui puţin bronzată îi plăcea şi o atrăgea pe drumul pasiunii arzătoare.

Bulevardul ducea până în staţiune dar ea, ceru şoferului de taxi să oprească imediat după sediul băncii la a treia intersecţie de la intrarea pe bulevard. Din maşina o

siluetă feminină îşi făcu apariţia. Era o femeie înaltă, slabă, ce purta un costum în două piese de culoare bluemarin, o cămăşuţă albă din mătase şi încălţată în pantofi cu toc mic şi gros de culoarea neagră. Pe braţul îndoit purta o poşetuţa asortată cu încălţămintea. Părul îl avea prins la spate, iar la ochi purta ochelari de soare. Era o prezenţă plăcută, datorită siluetei şi a mersului hotărât dar şi senzual în acelaşi timp. Traversă grăbită strada pentru a ajunge pe partea cealaltă. Se opri în faţa unei clădiri ce adăpostea birourile mai multor societăţi. Se întoarse cu faţa spre stradă şi se uită atent în jurul său de parcă ar fi vrut să se asigure că nimeni nu o urmăreşte, apoi împinse uşa clădirii şi se îndrepta fix către recepţie.

— Bună, ziua domnişoară.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

— Am o întâlnire cu domnul avocat, Popescu Vicentiu.

— Domnul vă aşteaptă, poftiţi vă rog.

În timp ce femeia urcă pe scări, un bărbat grăbit intra în clădire şi se îndrepta către trepte. Recepţionera îşi dădu seama că acesta nu’s, a prezentat şi îl strigă.

— Domnule, vă rog să vă întoarceţi.

Bărbatul se apropie de recepţie. Era mai degrabă un tânăr de până în 30 de ani. Îmi cer scuze, eu sunt şoferul doamnei, şi-a uitat telefonul în maşină, şi trebuie să îl returnez. Spuneţi-mi vă rog unde a urcat.

— Doamna este în biroul domnului avocat Popescu Vicentiu.

— Vă mulţumesc mult…

— Dar nu puteţi intra, domnul nu suportă să fie deranjat când este ocupat.

— Off la dracu’! Atunci pot să o aştept aici, dacă nu te superi normal. Bărbatul începu să îi zâmbească tinerei

recepţioniste.

— Da chiar te rog.

— Îţi mulţumesc, bărbatul făcu o pauză apoi continuă, cred că o fată atât de frumoasă ca tine trebuie să aibă şi un nume la fel de frumos.

— Cristina, mă numesc.

— Atunci îţi mulţumesc Cristina. Ţi-am spus eu că ai un nume frumos. Fata începu să râdă.

Bărbatul însă se uită insistent la ceas în timp ce încerca să o cucerească pe faţă.

— Vai, cred că ar fi mai bine să plec. Dacă doamna mă găseşte aici, vorbind cu o fată atât de frumoasă şi deşteaptă ca tine, o să cam ţipe la mine. Bărbatul, trecu mâna peste recepţia înaltă şi o apucă de mâna ei subţirică, mi-a făcut o enormă plăcere să te cunosc.

Bărbatul intră repede în maşină trântind, uşa în urma lui şi gâfâind de parcă o haită de lupi îl alergase.

— Dă-l drumu'!

— Ce ai aflat, ha?

— Uite aici, îi arătă celui care conducea un bileţel pe care era trecut un număr de telefon.

— Ce e asta?

— Număru recepţionerei. În mai puţin de o zi voi afla tot. Baba a intrat la un avocat.

— Şeful trebuie să afle asta, urgent.

— Luaţi loc, vă rog, doamnă.

— Mulţumesc, domnule avocat.

— Vă aşteptam, cazul dumneavoastră este într-adevăr incitant, mai ales că este vorba de o persoană bine cunoscută în oraş.

— Nu cred, că mai este nevoie să vă povestesc. În plus după cum bine vă imaginaţi nici nu îmi face plăcere. Este dureros domnule Popescu.

Femeia îşi scoase din geantă o batistă şi o duse la ochi, ştergându-şi lacrimile şi prefacanduse distrusă de suferinţă.

— Vă rog doamnă, calmativa, imediat o să cer un pahar de apă pentru dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, domnule avocat, dar nici nu vă imaginaţi cât de greu este să treci printr-o experienţă atât de groaznică.

— Din tot sufletul vă rog să mă credeţi că înţeleg situaţia.

Femeia lăsă mâna în jos şi strânse puternic batista în mână, ameninţător, apoi se uită spre avocat cu o privire fioroasă.

— Vă jur domnule, nu voi avea linişte până ce nu voi şti că nenorociţii ăia doi vor plăti.

— Iar eu sunt aici să vă sprijin şi să vă ajut.

Avocatul se ridică de pe scaun, şi ocoli biroul până ce ajunse, în dreptul doamnei, îi ridică mâna şi io săruta, afişând în acelaşi timp pe faţa sa un zâmbet pervers.

Femeia îl prinse cu ambele mâini de mâna care tocmai o atinsese.

— Nici nu ştiţi cât de recunoscătoare vă sunt domnule avocat Popescu.

— Spune-mi Vicentiu, te rog. Îmi doresc să fim prieteni.

Femeia începu să zâmbească şi să afişeze un chip satisfăcut că după primirea unui premiu bine meritat.

Minoua cobora zgomotos treptele scării şi sări direct în braţele lui John. El o prise de mijloc, o ridică puţin în sus

apoi o învârti în braţele lui până ameţii. Se opriră pentru a se privi în ochi unul pe altul apoi se apropiară lent de buzele care mureau de dorinţa de a se săruta.

— E o zi minunată, est cald este soare. Vreau să ştiu ce facem azi?

— Păi, domnişoară, în primul rând văd că eşti îmbrăcată sport. În al doilea eşti atât de neagră încât nu îndrăznesc să îţi mai recomand piscina aşa că vom merge pe terenul de golf sau de tenis.

— Oh John, fata fetei se întristă. Nu, te rog, este plictisitor. Hai să călărim. Ai promis că îmi vei oferi cel mai frumos armăsar pentru a-l da un nume şi al hărăni chiar eu.

— Domnişoară, mă surprinzi. Stai puţin. John se opri în loc în timp ce păşeau spre uşă. Rămase nemişcat şi se gândi pentru câteva clipe, apoi se uită către Minoua care nu înţelegea ce se întâmplă.

— Ce tot zic eu? Ce domnişoară, eşti o adevărată doamnă de acum încolo, draga mea soţioara. Se repezi către ea şi o luă pe sus, alergând în timp ce o ţinea strâns pe braţe pentru a nu o scapa.

Minoua începu să ţipe şi să râdă.

— Lasă-mă jos, nebunule!

Herghelia cuprindea 3 grajduri. Unul pentru armăsari, unul pentru female şi altul pentru creşterea mânjilor. Minoua şi John ieşiră din vestiare, gata echipaţi şi aranjaţi pentru calorie.

— Hai iubito, vino să îţi alegi armăsarul preferat.

— Păi îl vreau pe cel mai puternic, cel mai frumos şi cel mai mare armăsar care îl aveţi, se adresă ea unuia din ingijitorii animalelor.

Omul îi aduse un cal alb, mare, frumos, cu ochii

albaştri. Minoua se emoţiona instantaneu.

— Dmunezeule, este atât de superb. Uiate la ochii lui John, uite ce coama are, ce coadă.

— Da, este clar ce mai bun pe care îl avem. Iar acum este numai al tău iubito.

— Minoua se apropie de el şi îl mângâie. Îi dădu din palma cuburi de zahăr şi îl sărută deasupra nărilor pe locul catifelat. Îl mângâie de din mijlocul urechilor, din creştetul capului în jos până la terminaţia nărilor.

— Îi voi spune, Amon.

— Un nume foarte deosebit.

— Da, un nume care înseamnă divinitate supremă.

— Wow, adică, vreau să zic impresionant. Da, da, merită un asemenea nume. John râdea pe sub buze.

— Iubitule! ţipă Minoua către el.

— Da, iubito.

— Nu fi rău.

— Dimpotrivă, ia-l pe Amon şi hai să pornim la drum. Vreau să te duc să vezi un loc special pentru mine.

Încălecară fiecare pe calul lui şi porniră la pas înapoi pe drumul pe care au venit.

— Te rog să ai grijă, ştiu că nu ai mai călărit, şi îmi fac griji pentru tine. Minoua era încântată şi râdea.

— Este atât de amuzant, eu nu îmi fac probleme ştiu că Amon nu m-ar răni, doar l-am hrănit.

— Este totuşi un animal, niciodată nu poţi să ştii cum reacţionează.

— Ai încredere. Unde mergem?

— Mergem spre pădure, ne vom afunda un pic.

— Un pic doar? Minoua îl privi sceptică. John râse pe sub mustăţi.

— Vom merge la lac. Mai departe nu ne permitem, nu

este pe teritoriul meu şi în plus ne putem pierde.

— Iubito!

— Da iubitule, îi răspunse ea cu o vocea tremurândă.

— Mai încet te rog, şi ai grijă să nu te loveşti de ramuri.

— O, să încerc, mai este mult până la lac?

— Acum o luăm la dreapta apoi tot în jos până la lac.

Printre pomi deja se zărea, apa verzuie, liniştită pe care îşi făceau siesta câteva rate sălbatice, plutind deasupra apei în timp ce soarele le mângâia suav penele.

Au legat caii cu unul din pomi şi se îndreptară către malul lacului, acoperit cu pietre şi nisip. În imediata apropiere un ponton vechi de lemn aştepta cu nerăbdare vizita oamenilor. Scândurile erau atât de vechi şi putrede din cauza apei încât Minoei îi era frică să păşească prea tare pe ele.

— Îmi place aici, este atât de linişte.

— Este locul meu preferat. Vin des aici. Aici şi acolo, arătă spre celălalt mal al lacului. Hai să ne urcăm în barcă, vom trece pe partea cealaltă. Dar înainte vreau să te anunţ că acolo nu există ponton şi ne vom uda puţin picioarele.

— Hmm, mă încântă ideea, este o zi atât de însorită şi lacul ăsta îmi aduce aminte de zilele de vară din ţară.

— Doamnă, oferiţi-mi mâna dumneavoastră şi nu mai visaţi cu ochii deschişi. Amândoi izbucniră în râs.

Barca cu motor înainta spre malul celălalt şi se opri înainte de a lovi malul. John sări primul din barcă şi se afunda cu picioarele în apă. Minoua încerca să se ridice în picioare dar din cauză că barca se mişca îşi pierdu echilibrul şi căzu peste John care nu mai avu timp să o prindă în braţe. Erau uzi din cap până în picioare, iar cizmele erau pline cu

câţiva litrii de apă.

— John, eu zic să ne întoarcem, unde mergem cu hainele astea, uitate cum curge apa de pe noi.

— Ascultă-mă iubito, ca să traversăm iar pădurea este periculos, poţi să răceşti. În pădure este răcoare, iar tu eşti foarte sensibilă.

— Şi atunci? De ce ne afundăm mai rău?

Aris zâmbi şi arătă cu degetul spre direcţia din faţă.

În faţa fetei apăru o cabană mică de lemn uscat şi înnegrit de vreme. Cu geamuri micuţe, o uşă îngustă şi o verandă mică cu stâlpi de lemn şi două balansoare în faţa casei.

— O cabană?

— Hai să intrăm.

Minoua se repezii la uşa nerăbdătoare. Interiorul era format dintr-o singură cameră şi o baie micuţă. Era decorate în stil rustic, cu un pat de două persoane dar destul de îngust, o măsuţă de lemn cu 4 scaunele pe care se afla un suport cu lumânări. Într-un colţ era amenajata o mică bucătărie, iar în mijlocul camerei se afla o canapea micuţă cu imprimeu floral.

— Iubitule are şi şemineu! Oare merge?

— Desigur, îl voi aprinde imediat, ca să ne uscăm hainele. John se întoarse spre Minoua şi zâmbi. Asta implică şi faptul că vă trebuii să rămânem goi pentru o vreme.

— John! Ce ruşine. Minoua îşi astupă ochii cu mâinile.

— Dimpotrivă, draga mea, este o plăcere.

Focul din şemineu se aprinse imediat, şi răspândii în camera un miros plăcut de lemn ars. Îşi scoaseră amândoi hainele şi le puseră la uscat pe grindă de cărămidă a şemineului. Minoua se aşeză ruşinată pe pat. John deschise un dulăpior mic şi îi oferii o cămaşă de-a lui.

— Uite pune asta pe tine, sunt sigur că te vei simţii mai bine aşa. Întinse mâna şi o lua.

— Îţi mulţumesc.

John rămase uitându-se la ea un moment apoi îi smulse cămaşa din mână.

— Ridicate.

O ajută să se îmbrace, admirându-l fiecare linie a corpului. Atingerea lui îi dădea fiori. Fiori de plăcere.

O îmbrăţişă puternic şi o sărută. Îi mângâie trupul cu al lui, gustându-i fiecare patricica de piele.

Minoua se ridică de pe pat şi merse pe verandă. Printre copacii înalţi soarele îşi înfigea razele puternice, îşi dădu seama că este aproape de amiază. În jur nu se auzeau decât păsări şi foşnetele frunzelor. Privind spre lac, simţi deodată nevoia să înoate, să facă o baie aşa cum făcea la mare. Se întoarse înapoi în camera cabanei şi văzu că John dormea în continuare. Profită astfel de momentul liber şi decise să se bucure câteva clipe de apă caldă a lacului. Se opri pe mal pentru a-şi lăsa cămaşa jos, apoi se aruncă, era atât de caldă încât nu ar mai fi vrut să iasă. Rămase cu privirea aţintită spre un punct fix, apoi se grăbi să iasă din apă, îşi luă cămaşa în mână şi fugi spre cabană, încercând să se îmbrace înainte să intre în cameră.

— John, John, John, trezeşte-te.

John sări din pat, ca ars. Buimăcit nu ştia ce se întâmplă, şi din reflex cauta cu mână pistolul pe care nu îl avea la el.

— Ce s-a întâmplat, dumnezeule?

— Barca John, s-a retras în partea cealaltă. Ţipă ea.

John ieşi pe verandă şi se uită spre lac, într-adevăr barca nu mai era.

— Ce ne facem acum? Cu ce ne întoarcem? Nu avem

nici măcar un telefon la noi?

Se aşeză pe unul din scaune şi îşi puse până la cap, îngrijorată şi căutând o soluţie pentru a rezolva problema. John se aşeză calm pe locul din faţa ei şi o prinse de mâini. O privea degajat fără a arăta nici cea mai mică stare de îngrijorare.

— Iubito, îi vorbi el calm. Aici suntem la noi acasă. Nu ne-am pierdut într-o pădure de unde să nu ne mai putem întoarce. Imediat ce vor observa că nu ne-am întors înainte să se însereze, vor venii după noi. Deseori am păţit-o când eram singur. Ei deja s-au obişnuit. Minoua se ridică de pe scaun şi se îndrepta spre John.

— Ia-mă în braţe te rog.

John se ridică şi o cuprinse cu braţele, trecându-şi mâna uşor peste părul ei, pentru a o linişti.

— Cu mine eşti în siguranţă.

În club atmosfera era incendiara. Cei mai cunoscuţi tineri ai oraşului, tineri afacerişti şi tinerele întreţinute îşi etalau vestimentaţia de frima şi fiţele într-unul din cele mai în vogă cluburi la ora actuală. O masă de 12 persoane era special rezervată pentru Aris şi prietenii lui. Serviră doar şampanie scumpă, whisky şi câteva cocktailuri pentru domnişoarele care îi însoţeau. Petrecerea începuse abia după 12 noaptea şi se termina abia când răsărise soarele. Fiecare invitat pleca însoţit de către o domnişoară senzuală dornică de afirmare alături de un domn cunoscut şi puternic financiar.

Aris rămăsese încă pe canapeaua albă, cu un pahar de whisky în mână şi trăgând dintr-un trabuc. Plictisit parcă de acelaşi ritual al fiecărei sâmbătă noaptea, privea sictirit la ultimii petrecăreţi ai zilei. Alex se apropie de el pentru a-l

şopti ceva la ureche.

— Şefu', am o bucată bună pentru noaptea asta.

Aris se întoarse spre el, fixându-şi privirea tulbure din cauza alcoolului spre faţa lui.

— Nu am chef în noaptea asta. Păstreazo tu! Alex se ridică pentru a pleca.

— Alex! Alex!

— Da, şefu'.

— Pregăteşte-mi maşina, vreau să plec.

— Da şefu', imediat.

Se ridică, cu greu de la masă şi se îndrepta spre ieşire. Alex îl ajută să se urce în maşină pe bancheta din spate apoi se urcă la volanul maşinii.

— Unde vă duc şefu'?

— La nevasta mea.

Alex se uită prin oglindă retrovizoare la el ca şi când nu îi venea să creadă. Aris nu mergea foarte des la casa familiei lui. De cele mai multe ori le trimitea soţiei şi fiicelor bani prin unii din băieţi. Alte ori le trimitea cadouri, şi din când în când le mai sună pentru a vedea dacă totul este în ordine. Îşi cumpărase un apartament într-o zonă bună a oraşului. Acolo era liber să îşi aducă amantele şi să se bucure de prezenţa lor fără a da nimănui explicaţii. Soţia şi fetele locuiau într-o casă modestă, alături de părinţii ei. Se măritase cu Aris de la vârstă fragedă şi mereu fusese o soţie devotată şi supusă. Primii ani de când Aris începuse să plece de acasă cu zilele şi să o înşele suferise enorm, apoi se resemnă. Era mulţumită de traiul decent pe care îl oferea ei şi fetelor, precum şi de protecţia lui. Nu le lipsea nimic.

Aris nimeri cu greu gaura cheii şi intră în casa sprijinindu-se de obiectele de mobilier. Se opri în living şi se

aruncă pe canapea cu faţa în jos, gândind că scările până la etaj erau mult prea dificil de urcat.

Fetiţa de aproximativ 5 anişori, stătea şi se uită în dreptul canapelei. Era rotunjoara la faţă, cu o piele măslinie. Avea un păr negru ca taciunea şi împletit în două codiţe lungi inodate cu şnururi roşii. Era frumoasă şi avea privirea lui. Cea mai mică dintre fete şi cea mai dragă lui. Celelalte două semănau cu mama lor. Aris nu le dădea mare importanţă. Cea mare avea 13 ani iar cea mijlocie 11. Dacă ar fi respectat tradiţiile ţigăneşti aşa cum ar fi vrut mama lor acum ar fi fost măritate. Dar Aris a preferat să şcolească pentru că măcar ele să îşi depăşească condiţia. John fusese cel care îl sfătuise să le dea la şcoala de la clasa întâi până la facultate, iar el îi ascultă sfaturile.

Fetiţa se apropie de canapea şi începu să îl tragă de pantaloni şi să ţipe.

— Tati, tati, tati!

Aris auzi ţipetele şi deschise ochi speriat.

— Îţi sună telefonu, tati!

Bagă mâna în buzunarul de la pantaloni şi scoate mobilul.

— Da Alex, răspunse cu vocea răguşită.

— Sunt în faţa casei, aveţi avion la 14.

Aris se uită la ceasul de pe telefon, şi sări de pe canapea, înjurând. Îşi luă de pe jos sacoul costumului, şi fără ca măcar să vadă copilul se repezii către uşă.

— Tati, iar pleci?

Vocea nevinovată a fetiţei îi săgeta ceafă. Se simţi tras la răspundere de propriul copil. Se opri şi se întoarse. O văzu stând lângă canapea şi aşteptând un răspuns de la un tată iresponsabil.

— Cleopatra, vino aici!

Fetiţa stătea nemişcată, uitându-se la străinul pe care mai devreme îl strigă tata.

— Hai vino, că nu te mănânc.

Fetiţa se apropie încet, până ce ajunse în dreptul picioarelor înalte, şi se opri. Aris se lăsă în jos, îşi scoase portofelul şi îi oferii o bancnota de 500 de lei.

— Să îţi cumperi o păpuşă mare, şi promite tati că îţi mai aduce una tocmai din America. În spatele scenei, de pe primele trepte ale scări, celelalte 3 femei stăteau şi priveau curioase la momentul culminant al piesei. Niciuna din fete, şi nici soţia nu schiţau niciun gest. Ştiau că atunci când Aris era pe fugă mai bine evitau să stea în calea lui, altfel s-ar fi înfuriat.

— Şi când mai vi? îl întrebă fetiţa.

— Voi venii săptămâna viitoare.

— Şi îmi aduci păpuşă?

— Ţi-am promis, da? Hai că mă grăbesc, nu ieşi afară că eşti descălţata. Aris se lăsă în jos şi o sărută pe frunte, apoi se întoarse şi porni grăbit către maşină care îl aştepta în faţa casei.

— La dracu' omule, nici nu m-am schimbat, sunt cu hainele din club pe mine, îmbibate în fum şi alcool. Du-mă la apartament repede.

— Aveţi jumătate de oră la dispoziţie, şefu'. Altfel pierdeţi avionul.

— Da, proastă idée am avut când i-am zis lui Boss să nu mai trimită avionul personal după mine. Auzi!

— Da, şefu'!

— Până mă întorc cu doamnă, îmi faci un raport cu toate detaliile şi amănuntele cu privire la purisancă, ai înţeles.

— Da şefu', ştiţi că nu dau greş eu!
— Ok.

— Vai, iubitule, uite câte cumpărături am făcut.

Valeţii făceau ture de la maşină în casă cu braţele pline de sacoşe şi cutii, toate inscripţionate cu emblemele unor magazine de renume. Sheron era cu ochii în patru supraveghind mişcările băieţilor. Se vedea însă că era epuizată după aproape o zi de colindat prin magazine. O însoţise pe Minoua la cumpărături din ordinul lui John, se vedea însă pe faţa ei că nu o plăcea. Minoua însă o simpatiza şi chiar era fericită să o considere prietena ei. Femeia însă era rece şi distanţă. Mereu aducea aminte de funcţia pe care o deţinea în casa nedorind altfel de relaţii cu superiorii săi. Ceva însă o deranja cu privire la nouă stăpâna a casei. În timpul cumpărăturilor îi povesti Minoei de desele şi periodicile stăpâne care trecuseră pe acolo înaintea ei.

— Chiar nu credeam că Sir John se va căsătorii. El mereu venea acasă înconjurat de femei frumoase, şi niciodată aceleaşi. Cu unele îşi petrecea mai mult timp, cu altele mai puţin. Însă niciodată nu se oprea la una singură. Asta este ceva normal la un bărbat tânăr şi bogat. Întotdeauna va avea de unde alege pentru că este râvnit şi curtat de cele mai interesante domnişoare.

Minoua puse la loc umeraşul cu tot cu bluză pe raft apoi se uită către Sheron serioasă.

— Da, ai dreptate, numai că acum John este un bărbat însurat. Viaţa lui de burlac s-a terminat.

Guvernanta se apropie spre ea.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnişoară. Cei din categoria domnului nu se schimbă doar de dragul unei persoane, făcu o pauză scurtă apoi continuă, aşa sunt ei!

În dormitor era o zarvă de nedescris. Pungile cu lucrurile cumpărate peste zi apoi bagajele deschise care aşteptau să fie umplute cu hainele pe care Minoua şi le aduse când veni, cutiile cu cadouri primite la petrecerea oficiată în cinstea ei, cadourile achiziţionate pentru cei din ţară şi inclusiv câteva decoraţiuni pentru casa. John se uită încântat la Minoua, care împreună cu câteva feţe ce avea grijă de curăţenia din casă, îşi sorta lucrurile pentru a le pune în bagaje în ordine. Din pragul uşii o voce groasă întrerupse agitaţia din dormitor.

— Iubito când ai timp să îţi tragi sufletul te rog să vi în biroul meu. Minoua se întoarase cu faţa şi îl văzu.

— Iubitule, erai aici.

John făcu un gest din mână.

— De aproape o oră. Înaintă spre ea. Este incredibil cum acţionaţi voi femeile când este vorba de cumpărături, haine şi bijutieri.

Minoua îl îmbrăţişă şi îl strânse puternic.

— Iartă-mă iubitule, ştiu că te-am neglijat puţin azi.

— Puţin?

— Puţin mai mult. Îi zâmbi şi îi oferi un pupic scurt pe nas.

— Norocul meu că sunt învăţat să iau masa singur.

— Nu fi răutăcios.

— Vă las ca conţinăti proiectul împachetării bagajelor apoi vreau să te ocupi numai de mine toată noaptea.

— John, protestă Minoua.

El o prinse de mână şi o sărută pe obraz.

— Eşti soţia mea acum, ai voie. Îi zâmbi într-un mod în care arata gândurile ce îi treceau prin cap şi se retrase.

Minoua era epuizată, oboseală de peste zi îşi făcea loc

înlăturând entuziasmul şi fericirea. Se puse pe canapeaua aşezată în faţa patului şi îşi masă tălpile picioarelor.

— Doamne nici nu am observat durerile din talpa. Cred că am cam exagerat cu plimbările azi. Fetele din camera îşi văzură liniştite în continuare de treabă de parcă nici nu o auziră.

— Aş avea nevoie de o baie fierbinte cu uleiuri aromate şi multă spumă. Începu să râdă dar se opri. Se uită fix la fetele în uniformă. Niciuna din ele nu se abătea de la treabă nici măcar pentru a schiţa un zâmbet.

Minoua se ridică în picioare şi stătu în loc pentru a le observa mai bine.

— Ok fetelor, gata, cred că este suficient pentru azi. Aţi obosit şi voi, vom continua mâine oricum până plecăm vom avea timp.

Una din ele se opri, iar cealaltă continuă.

— Trebuie să terminăm doamnă.

— Dar nu este nevoie.

— Dacă nu terminăm ce aveam de făcut domnişoara Sheron va face crize de nervi.

— Poftim?

— Da, aşa este, spuse cealaltă. Trebuie să facem totul de la cap la coadă altfel o încurcam. Domnişoara Sheron nu ne iartă nimic. Este o scorpie.

Minoua se repezi să închidă uşa dormitorului apoi se întoarse şi se apropie de fete.

— Vouă vă este frică de Sheron? Nu-i aşa? Amândouă lăsă capul în jos.

— Dar asta este culmea? ţipă Minoua. Vă exploatează? Nu primii niciun răspuns. Deci da. Fetelor mie îmi puteţi spune, eu sunt doamna John. Nu mi-a plăcut femeia asta din prima clipă în care am văzut-o. Am să vorbesc cu John şi o

voi zbura din casa asta. Una dintre fete îndrăzni să vorbească.

— Nu are rost doamna.

— Cum să nu? Minoua devenea din ce în ce mai nervoasă. Hai spune, nu îţi fie frică, nu o să îţi pierzi serviciul ai încredere în mine, te rog.

— Domnişoara Sheron este aliata domnului, multe altele au mai încercat să îl convingă pe Boss să renunţe la scorpie, dar nu au reuşit. Sheron este îndrăgostită de domnul John de pe vremea când nu aveau decât 20 de ani, iar el o protejează.

Uşa biroului se trânti puternic de perete zguduind încăperea.

— Ieşi afară acum, tipa Minoua către barmanul ce îi pregătea lui John un pahar de whisky.

Era turbată de furie şi se aruncă asupra biroului unde stătea John.

— Ce dumnezeu s-a întâmplat iubito?

— Îţi jur că te omor John!

Bărbatul rămase înţepenit şi derutat pe scaun. Minoua se duse şi dădu pe gât câteva grame de whisky rămase într-un pahar aşezat pe bar. Îşi scoase din buzunar şi ţigările şi aprinse una şi începu să se plimbe dintr-un capăt în altul al camerei.

— Poţi să îmi zici acum ce s-a întâmplat? Dacă te-ai mai calmat.

— Nu, nu m-am calmat, tipa în continuare.

— Atunci?

Se întoarse înapoi către birou şi se lăsă în jos apropiindu-se de faţa lui John.

— Cum, dracu’ este posibil să îţi ţi fosta amanta sub

acelaşi acoperiş cu mine?

— Ce spui acolo? Ce amanta?

— Nu nega John, nu nega! Cu mine nu îţi merge ai înţeles!

— Iubito dar stai puţin, calmeazate.

— Sunt calmă nu observi? Foarte calmă!

— Atunci de ce ţipi?

John se ridică de pe scaun şi se mişca dezorientat prin birou.

— Uitate la mine john şi spune-mi că nu ştii despre cine este vorba?

— Chiar nu ştiu iubito. De unde ai scos şi tâmpenia asta? Sunt nevinovat, nu înţeleg de ce mă acuzi?

— Eşti nevinovat, eşti nevinovat pe dracu' John. Explicami atunci cine este Sheron, şi de unde dracu' ai găsito tocmai pe ea?

În cameră se făcu linişte. Cei doi se priveau fix unul pe altul. Minoua avea privirea roşie de furie iar John îşi frecă barbă deasă cu mâna.

— Iubito, vino te rog, hai să stăm jos, îi spuse el cu o voce blândă.

Minoua accepta cu greu dar se aşeză pe canapeaua de piele alături de el.

— Tu eşti mai mult decât specială pentru mine Minoua, şti foarte bine asta. Dacă vrei o explicaţie îţi voi da exact ceea ce îţi doreşti. Fata îl aprobă din cap. Pe Sheron am cunoscut-o când am venit în America.

— Ştiu asta.

— La dracu', deja?

— Continuă te rog.

Am întâlnit-o la un fastfood, lucra acolo iar eu mai mergeam uneori cu băieţii. Era tânără şi frumoasă, şi mai

plină de viaţă nu cum este acum. Aaa. I-a plăcut de mine şi… şi băieţii m-au convins să ies cu ea pentru că se lăsă uşor. Sii…

— Şi te-ai culcat cu ea, ştiu.

— NU, adică da, dar a fost o aventură, iubito s-a întâmplat acum 20 de ani 10 ani nici nu mai ştiu.

— Doamne, Minoua îşi puse mâinile la faţă şi începu să plângă.

— Iubito te rog, nu face asta ascultă-mă. S-a întâmplat o singură dată, atât. Apoi ea s-a ţinut mulţi timp după mine. Este adevărat că m-a iubit întotdeauna dar eu nu i-am putut răspunde sentimentelor ei. M-am simţit vinovat şi pentru asta am ajutato, i-am oferit un loc de muncă şi încrederea mea.

John se năpusti asupra ei şi o strânse în braţe. Încerca să o sărute dar ea îl refuză.

— Lasă-mă John, dă-mi drumul. Se ridică în picioare îşi şterse faţa udă din cauza lacrimilor şi se îndrepta către uşă. Se opri şi se întoarse către el, lucrurile nu vor rămâne aşa. Nu ştiu ce fel de femei ai mai adus în casa asta dar eu nu voi accepta niciodată aşa ceva. Ieşi în grabă şi se îndrepta către salon.

— Sheron, Sheron, Sheron!

— Da, doamna m-aţi chemat.

— Da, eşti concediată!

Femeia împietri în loc privind-o cu ura pe Minoua.

— Dar, asta nu se poate.

— De ce nu?

— Am greşit cu ceva, doamnă?

— Nu ai greşit cu nimic, eşti o perfecţionista Sheron, John se va ocupa să îţi găsească un serviciu la fel de bine plătit. Acum du-te şi fati bagajele, mâine la prima oră vei

părăsi casa.

— Asta niciodată, John nu va permite asta.

— Pentru tine este domnul John, ai înţeles, tipa Minoua. Sheron fugi către birou, iar Minoua o urmă.

— John, tu nu poţi permite să mă dea afară, femeia se aplecă în genunchi în faţa şefului ei. Tu nu poţi să permiţi asta.

— Îmi pare rău Sheron, ea este soţia mea acum, şi are acest drept.

— Dar nu se poate, nu se poate. Se ridică în picioare şi începu să se tragă nervos de păr. Dacă o să permiţi asta, o să spun tot ce ştiu John, chiar de-ar fi să mor, îţi jur.

Minoua îi blocha ieşirea cu mâna.

— Tu nu o să spui nimic, altfel nu mai ieşi vie de aici.

Cele două femei se mâncau din priviri, tensiunea dintre ele stătea să explodeze şi să transforme totul într-un dezastru.

— Dă-te din faţa mea intruso. Tu nu ai niciun drept aici, eu sunt cea care l-a slujit pe John ani de zile, nu o simplă ţărancă din fundul Europei.

— Ar fi bine să îţi măsori cuvintele cu mine inteligenţo, dacă nu vrei să cunoşti cu adevărat o ţărancă din fundul Europei.

Minoua îşi retrase mâna lăsând-o pe Sheron să treacă.

— Şi încă ceva, dragă Sheron, dacă ţi la familia ta prefaţe că nu ne-ai văzut niciodată în viaţa ta.

Minoua intră înapoi în birou şi se aruncă pe scaunul pe care de obicei stătea John. Bău whiskyul care rămăsese în paharul lui şi trase din trabucul ce se odihnea pe scrumieră. John o privea tăcut de pe canapeaua din faţă. Era atât de gânditor încât nici nu auzi când îi sună telefonul.

— John, tipa Minoua. Îţi sună telefonul, răspunde.

— Alo, da, ok.

— Cine era dragule? îl întrebă ea ironică.

— Aris aterizează acum. Am să merg cu unul din şoferi la aeroport, mai am câteva probleme de discutat cu el şi nu cred că ne va ajunge noaptea, aşa vom profita de oră petrecută pe drum.

— Bine, iubitule, eu voi fi în camera mea, sunt epuizată. Te rog să nu mă deranjaţi până mâine dimineaţă. Merse către canapea şi îl sărută pe frunte. Iar el o mângâie pe obraz.

— Anunţă-l pe unul din şoferi să fie gata maşina, te rog.

— Bine.

Fata se îndrepta către salon.

— Minoua! ţipă John din biroul cu uşa deschisă.

— Da!

— Te iubesc prostuţo!

— Şi eu prostuţule!

— Dumnezeule, Minoua a făcut asta Boss? A dat-o afară în şuturi pe scorpia bătrână?

— Nu înţelegi Aris, a ameninţato că o reduce la tăcere, Minoua mea, fetiţa mea iubită? A

acţionat în modul ăla, şti tu Aris. Sunt şocat, omule, încă nu mi-am revenit complet.

— Fata asta progresează atât de repede Boss, iar rezultatele sunt vizibile.

— Am observat asta, Aris, şi am mai observat ceva. A început să bea cam des, şi asta nu îmi place. Te rog să o supraveghezi cât timp eu o să lipsesc din ţară. E posibil ca până în vara să nu pot să vin şi nu vreau să am surprize.

— Da domnule, staţi liniştit. La dracu', am scăpat de scorpie! Asta trebuie sărbătorit. Aris deschise minibarul limuzinei şi scoase o sticlă de şampanie şi două pahare. Amândoi ciocniră şi râseră pe seama întâmplării.

— Cu toate astea Minoua este supărată în continuare, în noaptea asta nu mă primeşte în camera ei, şi e ultima şansă să mai fim împreună.

— Are dreptate Boss, dar nu fi dezamăgit noaptea nu s-a sfârşit încă. Şi în plus, Aris îl bătu pe umărul stâng, unde este bărbatul şarmant de altă dată pe care eu îl ştiu şi căreia nu îi rezista nicio femeie?

John se strâmbă, mai bău o gură de şampanie apoi puse paharul pe suport.

— Ştii că acum nu mai este că înainte. Sunt un alt om. Nu ştiu dacă este vina ei sau a faptului că am fost la un pas de moarte. Oricum ar fi, văd lumea cu alţi ochi. O văd prin ea asta e adevărul, nu ştiu dacă aş mai putea trăii fără femeia care mi-a schimbat viaţa. Când eram mic nu îmi doream decât să am şi eu ce aveau ceilalţi copii şi mereu credeam că dacă mă întorc în Mexic o să fiu bogat şi o să mă însor cu o gitană. Înaltă, slabă, brunetă şi cu bucle mari, cu ochii mari şi negrii. Şi să îmi danseze ca nimeni alta, să mă vrăjească cu farmecele ei, să îmi cânte la răsăritul soarelui şi să îmi facă doi moştenitori. Un băiat, mândria mea, şi o fată prinţesa mea.

Aris lăsă capul în jos. Privirea lui se fixă în podeaua limuzinii. John observă imediat schimbarea de comportament a asistentului său şi îi atinse umărul cu mâna.

— Lasă omule, nu mai fi trist, tu măcar ai trei copii, eu nu am niciunul şi uitate la mine încă sunt în viaţă nu am murit.

— Boss am trei fete! Trei!

— Şi care e problema? Sunt sănătoase şi frumoase finuţele mele, şi în plus sunt deştepte şi merg la şcoală. Ahh, dădu el din mână, nu ştiu ce mentalitate aveţi voi cei din Europa. Nu contează dacă este fata sau băiat, în final tot un om se naşte. Hai nu lasa paharul gol şti că aduce sărăcie.

Imediat cum ajunseră acasă, John urca la etaj şi se îndrepta spre camera Minoei. Deschise uşa încet, în cameră era întuneric. Păşi încet până ajunse în dreptul patului. Acolo era ea, dormea frumos şi liniştit. John se opri în picioare lângă pat pentru a o privii cum îşi face somnul. Se uită la ceasul de la mână şi îşi dădu seama că este aproape ora unu. Se gândi să meargă în dormitorului lui dar la jumătatea drumului se răzgândi. Se întoarse şi se puse în pat lângă soţia sa şi o luă încet în braţe. Voia să o simtă aproape, să ştie că este numai al lui.

— Ah iubito, sper să nu te dezamăgesc niciodată, o sărută încet pe umăr, apoi îşi lipi capul de al ei. O ţinu în braţe până dimineaţa.

— Grabestete iubito, nu vreau să sari peste micul dejun. Este deja târziu şi nu putem ţine pista de pe aeroport prea mult ocupată.

— Imediat, of voi bărbaţii nu înţelegeţi cât de important este pentru o femeie să arate bine încă de la primele ore ale zilei.

John o prinse de mână iar ea făcu o piruetă în faţa lui.

— Eşti superbă!

— Mulţumesc, ah, şi îţi mai mulţumesc şi pentru că ai dormit cu mine. Aş fi fost tristă dacă nu veneai.

— Şti că îmi este greu să stau departe de tine iubito. Minoua îl îmbrăţişă şi îl sărută pasional.

— John?

— Da dragă mea.

— Promite-mi că o să vi repede.

— Îţi promit, numai că…

— Atât, te rog!

— Îţi promit

În salon, era agitaţie. Angajaţii casei încărcau maşinile cu bagajele tinerei soţii. În lipsa lui

Sheron, de toată treaba se ocupă Daniel.

Minoua cobora la braţul lui John. Amândoi erau fericiţi, glumeau şi râdeau zgomotos. La baza de jos a scării Aris îi aştepta pregătit de plecare. Imedicat cum îl văzu Minoua alergă să îl întâmpine.

— Aris, ce mă bucur că te văd.

Minoua îi sări în braţe şi îl strânse puternic.

De la mijlocul scării John privi toată scena uitându-se cu gelozie, în ochii asistentului său, care o ţinea în braţe pe nimeni alta decât soţia lui.

— Doamnă, Aris se retrase stânjenit în spate, mă bucur că sunteţi bine.

— Iubito, o strigă John în timp ce cobora scările. Minoua se întoarse.

— Să mergem în sală. Masa este deja servită!

În timpul dejunului, John nu îl scapă din priviri pe Aris, care ştia deja că este ţintit. Aproape că nu mâncase de loc din cauza micului incident. Minoua savura fericită toate bunătăţile servite la masă.

— Cred că m-am îngrăşat cât am stat aici iubitule. În curând nu o să îţi mai placă de mine. John îi luă mâna şi o sărută.

— Asta nu se va întâmpla niciodată dragă mea.

— Dacă ai terminat te poţi duce sus să te pregăteşti, eu o să merg cu Aris în birou să mai punem la punct câteva

detalii, în legătură cu afacerile din Europa.

— Ah, dacă este vorba de afaceri atunci mă retrag, îmi este de ajuns clubul din oraş. Se ridică de la masa îl sărută pe John apoi plecă spre etaj.

John încă îl privea suspicios pe Aris care stătea nemişcat pe scaunul din faţa lui.

— Boss…

— Hai!

— Închide uşile bine, şi dă-mi un whisky. Se aruncă pe scaunul din spatele biroului şi îşi aprinse un trabuc. Bău whiskiul din pahar dintr-o singură înghiţitură apoi trânti paharul pe birou. Aris stătea lângă barul din birou, cu mâinile în buzunare şi sprijinit pe spate, aşteptând să fie tras la răspundere de şeful său.

Pe scaunul biroului John îşi învârtea verighetă pe deget. Cutele de pe frunte arată că starea lui nu era tocmai calmă.

Tensiunea dintre ei începea să fasca scântei şi niciunul nu îndrăznea să remedieze problema. Aris simţea că răbufneşte din cauza liniştii şi a tăcerii. Se sprijinii cu ambele mâini pe bar şi îşi prinse capul în palme.

— Aris!

Vocea groasă şi cu tonalitate joasă îl făcu să tresară.

— Da Boss. Se ridică şi stătu drept cu faţa spre şeful său.

John scoase din primul sertar al biroului un revolver pe care îl îndreptă către Aris. Vizibil speriat Aris ridică mâinile.

— Domnule!?

— Ai grijă omule. Ai grijă atât îţi spun.

Aris lăsă capul în jos, tăcut şi supus. Între timp John îl rugă pe Daniel să pregătească maşinile pentru plecarea spre

aeroport.

Despărţirea a fost dureroasă pentru proaspeţii căsătoriţi. Sufletele lor rămaseră cu un gol imens şi cu inima strânsă. Se despărţeau iar, dar acum era mai dureros că niciodată. Mintea, corpul şi spiritul lor apatinea acum dragostei care îi unea pe vecie. Din fiecare se rupea o parte ce aparţinea ceiluilat. Riscaseră totul pentru a fi împreună două finite atât de diferite, iar acum venise momentul pe care niciunul din ei nu îl aştepta. Zborul a fost lung şi greu. Nu mai simţise de mult durerea asta în suflet. Se abţinu să nu plângă. Ar fi dat timpul înapoi numai ca să îl mai vadă o dată. Să îl strângă în braţe, să îl sărute şi să îl privească. Pe el, pe cel care îi schimbase viaţa. Pe cel care îl iubea cu tot sufletul ei şi pe care îl venera. Bărbatul care o proteja, care o iubea şi care îi oferise un loc în inima lui. De fapt care îi oferise toată fiinţa lui. O făcuse femeia lui, apoi doamna lui. Ce ar mai fi putut cere de la viaţă. Se simţea mai mult decât orice femeie împlinită. Datorită lui. Nu îşi mai imagina nicio clipă fără ca el să fie prezent în inimă şi mintea ei.

Oftă lung, şi îşi şterse ochii înlăcrimaţi pentru că nimeni să nu observe urmele tristeţii ei. Chiar dacă sufletul îi plângea, era bine să arate că este puternică. Aşa o învăţase John. Şi aşa făcu.

Întoarse capul dinspre fereastra micului avion, şi se uită la Aris, care era la fel de îngândurat ca şi ea. Nici nu observă că nu sta lângă ea. Era pe scaunul din cealaltă parte.

— Aris, ce faci acolo?

— Ăă, eu?

— Da, tu Aris, zâmbi cu colţul buzelor. Numai tu eşti aici cu mine.

— Da, aaa „aveţi nevoie de ceva doamnă?

— Hai, vino aici lângă mine să vorbim. Aris, tăcu.

— Hai Aris!

— Vă pot asculta şi de aici.

— Aris, ce se întâmplă?

— Nimic, doamnă. Dar aşa este mai bine.

Minoua se supără. Avea nevoie de prietenia lui în momentele astea, însă el nu io oferii. Rămase tăcută, şi continuă să privească cerul limpede. Îi era mai uşor aşa, imaginea o purta în lumea viselor ei şi o calmă.

Uşa apartamentului se deschise şi intră. Minoua îşi aruncă poşeta şi fugi spre dormitor.

— Doamne, nici nu mi-am dat seama ce dor îmi era de toate astea. Se aruncă pe patul ei, senzaţia de rece a lenjeriei îi dădu fiori. Îşi aduse aminte că iar va dormi singură. Se întristă.

Aris o privea din uşa, neîndrăznind să intre. Era schimbat. Atitudinea lui faţă de ea nu mai era aceeaşi ca înainte. Era distant şi serios.

— Cred că e mai bine să vă odihniţi. Mâine avem unele lucruri de rezolvat la bar. Nu vă faceţi probleme pentru bagaje, băieţii se vor ocupa de ele. Eu voi fi în camera mea, dacă aveţi nevoie de ceva.

— Mulţumesc Aris. Voi face o baie apoi voi dormi.

Noaptea trecu fulgerător, aproape că nu închisese un ochi pe durata a 8 ore. Se frământă de pe o parte pe cealaltă a patului, schimba pernele, se înveli, se dezveli până ce se dădu bătută. Aţinti privirea în tavan lăsând gândurile să o înăbuşe. Cu cât veneau mai multe cu atât se sufocă mai tare. O durea despărţirea de cel care îi fuse bărbat pentru prima oară. Nu putea percepe după tot ceea ce se întâmplase între ei, lipsa lui de lângă ea. Avea nevoie de el ca de aer. El era aerul ei, el o ţinea în viaţă. Analiză situaţia şi o răsucii pe

toate părţile. Târziu ajunse la concluzia că John nu merită o femeie slabă lângă el, un bărbat puternic are nevoie de cineva pe măsura lui. Oricât de mult ar fi suferit ştiindu-l departe, nu ar trebui să arate asta şi nici să o chinuie. Se ridică din pat, se înveli cu un halat şi merse în living. Luă din bar o sticlă de whisky şi un pachet de ţigări slims şi se duse pe terasă. Cerul era acoperit de stele, marea era liniştită. Se aşeză pe un scaun, îşi aprinse ţigara apoi se lăsă purtată într-o călătorie a liniştii interioare. Privea cum valuri mici şi calde se apropiau de mai apoi se retrăgeau. Numără stelele şi le alinta cu versuri, ascultă liniştea serii ce o acapara. Se simţea liberă, purtată ca un fulg de vântul ce adia uşor.

Din întunericul livingului o privea pe ascuns bărbatul care avea grijă de ea în lipsa soţului ei. Nu observă că este acolo, nici măcar nu îi simţii paşii.

— Doamnă, treziţi-vă! Doamna Minoua treziţi-vă!

Minoua deschise ochii aproape pe jumătate. În faţa ei se înalţa mândru ca un munte acelaşi corp masiv şi puternic a asistentului ei. Era îmbrăcat doar cu o cămaşă şi pantaloni negrii. Muşchii braţelor făceau ca materialul cămăşii să stea atât de întins pe pielea lui, aproape gata să se rupă. Mirosea a parfum ca de obicei, dar de data aceasta parcă mai intens. Minoua duse mâna la cap, în încercarea ei de a deschide ochii, durerea şi ameţeală nu ezitară să apară. Prin draperiile deschise intra parcă un ocean de lumină ce o orbea.

— Doamne, Aris închide lumina.

— Lumina este închisă doamnă, este ora 12 ziua. Treziţi-vă avem ceva important de rezolvat azi apoi trebuie să mergeţi la bancă.

— Chiar azi, tocmai azi, la dracu'! Trase pătura deasupra capului pentru a-şi ferii ochii de lumină, apoi începu să mârâie că o pisică în chinuri.

— Mor, simt că îmi explodează capul, înţelegi? Sunt bolnavă, am să mor, asta îmi este sfârşitul.

Aris se apropie de pat şi vru să tragă pătură pentru a-i descoperii fata.

— Nuuu, te rog nuuu.

— Vă rog doamnă…

— Nu pot nu înţelegi, uitate la mine cum sufăr, ţipă ea de sub pătură.

— Dacă nu aţi fi băut o sticlă întreagă de whisky la ora 3 dimineaţa nu aţi mai fi fost în starea asta.

Reproşurile lui Aris o făcură să se simtă vinovată şi ruşinată. Era adevărat, băuse mai rău că un bărbat pentru a-şi inneca amarul. Băuse ca un bărbat înşelat, încornorat. Se enerva şi aruncă pătura. Se ridică repede în picioare cu toate că nu era în stare să facă prea mulţi paşi, şi lovindu-se de pereţi se duse în baie.

— Vă aştept în living.

Aris se întoarse şi ieşi din cameră.

Minoua îl privi încruntată. Apoi închise uşa toaletei. Se spala cu apă rece, dar totuşi fata o avea umflată, cu ceacane adânci, ochii erau roşii şi tulburi, buzele le avea uscate. Doamne arata oribil.

Îşi folosii toată priceperea şi toată trusa de farduri pentru a-şi ascunde noaptea albă petrecută în compania unei sticle ce conţinea lichioarea magică împotriva tuturor problemelor. Se îmbraca office. Îşi puse o pereche de pantaloni negrii drepţi cu talie înălţa până aproape sub bust. O cămaşă albă, cu guler şi manşete violet. Părul îl prinse repede într-un coc lejer, apoi îşi caută o geantă potrivită pantofilor cu toc înalt şi ieşi fulger din dormitor.

Ajunse în living şi îşi ceru cafeaua cu lapte şi

scorţişoară, însă nimeni nu pregătise cafeaua de dimineaţă. Se enerva şi uitându-se în jur conştientiza că este înconjurată numai de bărbaţi. Aris care stătea în picioare lângă bar şi ceilalţi bodyguarzi ale căror fete le şi uitase în perioada cât a fost plecată. Văzându-i se enerva mai tare. Credea că acum că este soţia lui John acesta avea să renunţe la încăpăţânată idée de a mai oblige-o să târâie cu ea peste tot gorilele alea nesuferite, cu fete de criminali.

— Cafea nu avem! Gorile avem! Şofer avem! Pe Aris îl avem!

Îşi trântii geanta de masă din living. Sscoase telefonul şi formă numărul de la club.

— În 10 minute sunt acolo. Pentru siguranţa voastră ar fi bine că totul să fie în perfectă ordine. Aris?

— Da, doamnă.

— Cheile de la cadillac-ul meu, acum!

Minoua întinse mâna către el ţinând-o fixă şi privind-ul în ochi.

— Sper că nu ai de gând să mă faci să cerşesc în faţa ta?

Bărbatul scoase din buzunar cheia ce aparţinea maşinii ei, întinse mâna şi i-o puse în palmă.

— Ştiu la ce bancă trebuie să ajung, şi ce am de făcut. Voi trece întâi pe la club să ridic suma aflată în cash. Apoi mă voi întoarce la biroul de la club unde vreau să discutăm serios despre afacerea cu transporturi. Voi niciunul nu veniţi cu mine, arătă cu degetul spre bodyguarzi, iar tu Aris vreau ca până mâine să îmi angajezi o menajeră şi cineva care să gătească în casa asta. Să nu întârzii la club. Îşi puse poşeta pe braţ apoi ieşi ca o furtună din casă.

Aris se îmbracă rapid cu sacoul costumului şi se repezii către uşă.

— Hai să mergem!

Bodyguarzii ascultară ordinul superiorului şi îl urmară.

La fel de grăbită că şi atunci când pleca de acasă Minoua părăsi clubul cu poşeta încărcată cu bani. Direcţia ei era către bancă. Nici nu observă maşina din spate care o urma încă de când plecase din parcarea blocului. Aris schimbase maşina în timp ce ea era plecată în America, astfel că nu recunoscu şi nici nu băga de seamă maşina din spatele ei. Cum nu găsi loc de parcare în faţa băncii, făcu ocolul străzi şi se chinuii să parcheze în spate în parcarea unor clădiri mai vechi din centru. Opri maşina, îşi luă geanta şi când era gata de coborâre lovi cu uşa un cerşetor ce nu avea mai mult de 7 ani, murdar şi zgâriat pe faţă. Impresionată de starea deplorabilă a copilului se hotăra să scoată din geantă câţiva lei pentru a-i oferii. Aris împreună cu bodyguarzii coborâră din maşina lor şi se îndreptau încet spre Minoua ascunşi pe lângă celelalte maşini. Când în sfârşit reuşii să găsească bancnote mai mici, un alt puşti trecu în fugă şi îi smulse ganta cu tot cu bani din mână. Minoua tipa speriată, moment în care bărbaţii o luară la goană după cei doi care tocmai ce reuşiseră să o păcălească. Aris veni în fugă către ea pentru a se asigura că este bine.

— Prinde-l, Aris, spune-le să îl prindă pe mucosul ăla.

— O să îl prindă stai liniştită, tu eşti bine?

— Eu da sunt bine, dar banii, of doamne.

Se lasa resemnată în braţele lui Aris, şi puse capul pe umărului lui în timp ce ochii îi lăcrimau. Bărbatul se abţinu să nu o îmbrăţişeze, o atinse doar pe unul din braţe în semn de consolare.

— Nu-l nimic, se va rezolva. Bine că nu ai păţit ceva.

Din apropiere se auzeau ţipetele unui tânăr, luat cu

forţa şi lovit de către bodyguarzii Minoei. Băiatul tipa cât îl ţinea gura şi se zbătea pentru a scăpa din mâinile gorilelor. Minoua se uită către el în timp ce îi era adus în faţă ca un condamnat la moarte. Unul din bodyguarzi îl bruscă atât de tare încât băiatul căzu în genunchi în faţa ei. Ţinut de mâini şi cu capul plecat rănile care îi sângerau îi se scurgeau pe fata apoi cădeau formând pete mici pe asfalt.

Minoua duse mâna la gură înspăimântată. Aris vru să ridice mâna asupra lui dar fu prins la timp de Minoua, care îl împiedica.

— Sunteţi nebuni? Era vizibil nervoasă dar şi afectată în acelaşi timp. Sărmanul copil arata deplorabil, bătut şi murdar.

— Nu v-am cerut să îl omorâţi, aveam nevoie doar de geantă. Uneori cred că nu aveţi creier în cap nici cât o găină. Degeaba sunteţi cât muntele!

— Ce vrei să facem cu el doamnă, o întrebă Aris.

Minoua priverea sângele de pe asfalt, i se părea o imagine de coşmar. Condamna un copil la moarte. Se gândi bine şi se hotăra. Se lăsă în jos către băiat şi îi ridică faţa cu mâna pentru al vedea mai bine. Sub părul răvăşit şi lung lăsat pe fata se ascundea o privire tristă şi pătrunzătoare. Avea ochi căprui călduroşi, însă fără sclipire. Când Minoua îl atinse, se zbătu să scape. Unul din bodyguarzi îl lovi iar peste cap. Minoua se ridică nervoasă.

— Tâmpitule, îl împinse ea cu putere în piept. Cum îţi permiţi idiotule. Tu nu faci nimic fără să îţi dau eu voie ai înţeles!

— Minoua, hai să lămurim situaţia asta o dată, nu avem timp de pierdut. Am recuperate poşeta. Acum poţi să intri în bancă.

— Stai puţin Aris. Ştiu deja ce am de făcut.

Le făcu semn celor doi bărbaţi care îl ţineau pe băiat să îl ridice cu faţa spre ea. Rămase înmarmutita când îi văzu rănile. Îi păru rău. Se gândea că poate nu era nevoie.

— Cum te cheamă? Băiatul nu răspunse.

— Răspunde, interveni Aris nervos.

Minoua îi făcu semn din mâna să nu mai ţipe şi să o lase pe ea.

— Ascultama nu vreau să îţi fac niciun rău, ştiu că idioţi ăştia te-au rănit. Nu am să te dau nici pe mâna poliţiei pentru că mi-ai luat geanta.

Băiatul se uită urât pe sub ochi, părând să o ardă din priviri. Minoei îi plăcu atitudinea lui, se apără, şi îşi arata masculinitatea.

— Cum te cheamă băiatule? îl mai întrebă ea o dată calm.

Cu vocea răguşită din cauza ţipetelor băiatul îi răspunse sec.

— Andrei.

Momentul o săgetă în inimă şi în suflet. Duse fără să îşi dea seama mâna la piept, apoi spre gât. Ochii îi se măriră, şi îşi revăzu toată viaţa în faţă ca pe un tablou. Numele lui o făcu să o doară până în adâncul simţurilor ei. Simţea cum I se tăie respiraţia, dar încercă să se menţină calmă şi pozitivă. Se sprijini imediat cum simţi că o căldură imensă îi cuprinde tot corpul, de mâna lui Aris, lăsând capul pe umărul lui şi îndoindu-şi corpul.

— Dumnezeule!

— Ţi-e rău? Ce este? Aris o prinse bine cu braţele.

— Gata, gata, nu am nimic. Luaţi-l pe băiat în maşină. Unde îmi este geanta? Vreau geanta! Unul din băieţi îi întinse poşeta în care se aflau banii iar ea i-o smucii din mâna fără

ca măcar să se uite la el.

— Aris!

— Da, doamnă.

— Ia băiatul în maşina ta, în portbagaj am nişte şervețele umede şi antibacterian. Ştergeţi-i rănile până mă întorc eu. Dacă găsesc o zgârietură în plus pe el plătiţi cu viaţa, s-a înţeles?! Minoua îi privi pe toţi aspru şi cu superioritate, apoi se întoarse cu spatele şi porni spre intrarea din faţă a băncii. Aris rămase uimit de hotărârea ei, apoi le făcu semn băieţilor să urmeze sfatul doamnei. Băiatul începu să se smucească şi să se zbată în mâinile celor doi care îl ţineau.

— Dă-mi drumul, lăsaţi-mă să plec, nu vreau să vin cu voi!

Bărbaţii îl băgară cu forţa în maşină aproape că legându-l de mâini ca să nu le scape. Aris studie împrejurimile şi observă că lumea curioasă îi privea neştiind ce se întâmplă. Dacă nu îi închideau gura pustiului riscau sad ea nas în nas cu poliţia. Se urcă pe bancheta din spate în speranţa că îl va face pe puşti să închidă gura cu orice preţ.

— Gata, gura am zis, ţipă el. Nu te omora nimeni! Nu vezi că şefa e o fată bună. După ce ai făcut ceea ce ai făcut ar fi trebuit să te ducă la poliţie. Dar nu a făcut-o. Stai dracului puţin aici până vine ea să îţi vorbească apoi o să pleci.

Băiatul se liniştii. Rămase calm pe bancheta maşinii şi ascultă atent tot ce se vorbea în jurul lui. Nu dură mult şi Minoua apăru în dreptul uşii.

— Aris, cineva să ia maşina mea. Eu mă urc aici. Mergem spre casă.

— Da, doamnă. Îi închise uşa apoi se urcă la volan şi porniră spre apartament.

— Doamne, Aris, de ce l-aţi legat?

— Îmi pare rău doamnă, dar la cât e de sălbatic nu aveam altă opţiune.

Minoua îl ajută pe băiat să îşi dezlege mâinile legate de tetiera scaunului din faţă. El o privea la fel de încruntat.

— Te simţi mai bine, te dor rănile? Băiatul neagă din cap.

— Ai zis că te numeşti Andrei. Băiatul aprobă din cap.

— Vreau să înţelegi că nu am de gând să îţi fac rău. O să mergem la mine acasă îţi curăţăm rănile apoi vei putea pleca acasă la tine.

Băiatul îi arătă o privire rece, aproape că simţea ura ieşind din ochii lui.

— Eu nu am casă, ţipă el.

Medicul ieşi din dormitor. Minoua sări repede de pe caneapea şi se repezi spre el.

— Loviturile au fost cam serioase, şi nu mai spuneţi la nimeni că a căzut pe scări, se vede clar că e bătut. Doctorul ridică privirea şi le zâmbi bodyguarzilor din încăpere.

— În cât timp îi vor trece?

— Câteva zile, o săptămână, depinde. I-am cusut rănile mai adânci aşa că va dura ceva. Bine că nu s-a dus la poliţie altfel…

Minoua îl întrerupse.

— Mulţumesc doctore, vă las cu asistentul meu. A, încă ceva, ştiţi dumneavoastră, făcu o pauză mică, discreţia e răsplătită aici.

Ciocăni încet la uşă puţin deschisă. Băiatul stătea întins pe pat, şi se uită în jurul lui.

— Pot să intru? întrebă ea cu o voce caldă.

Băiatul nu răspunse, făcu semn din cap, apoi se ridică şi se aşeză pe marginea patului.

— Nu, nu te ridica, poţi să stai. Am venit să stau de vorbă cu tine. Şi mai întâi vreau să îmi cer scuze pentru că te-au lovit aşa gorilele mele. De fapt nu sunt ale mele, sunt ale soţului meu. Nici mie nu îmi plac şti, dar sunt obligată să le port după mine.

Băiatul nu zicea nimic, stătea şi o privea pe Minoua, ca şi când ar fi fost mut. Era stânjenit din cauza hainelor murdare care le avea pe el, şi de faptul că nu mai fusese niciodată într-o casă aşa de frumoasă.

— Andrei, pot să îţi spun aşa?

— Da, răspunse el cu frică.

Minoua îi zâmbi, era beuuroasa să scosese primul cuvânt de la el.

— Câţi ani ai, Andrei? Minoua se apropie de marginea patului şi se aşează lângă el. Băiatul ridică privirea tristă spre ea.

— 16.

— De ce stai pe străzi Andrei?

— Am fugit de la orfelinat.

— Of, doamne.

— Nu, vreau să mă mai întorc acolo, doamnă, tipa băiatul. Este oribil, suntem bătuţi torturaţi, habar nu aveţi ce viaţă duc copii acolo. Duceţima la poliţie mai bine, acolo eu nu mă mai întorc.

— Liniştestete Andrei. Nu te duc nicăieri. Vei rămâne aici.

În cameră se lăsă liniştea, niciunul din ei nu îndrăznea să strice atmosfera de pace, ce se lăsase asupra lor.

Minoua se ridică de pe pat. Se uită împrejurul camerei, apoi la copilul amărât şi bătut ce satea pe marginea patului.

— Poţi să te duci să faci un duş, şi să te schimbi îţi voi aduce nişte haine care să ţi se potrivească. Apoi vom lua cina

împreună după care poţi să faci ce vrei tu, să te uiţi la tv, să te joci la calculator, orice.

Ieşi pe uşă lăsându-l pe băiat tot pe marginea patului. Se retrase discret, crezând că poate este stânjenit de prezenţa ei şi îl lasa un timp pentru a se acomoda cu spaţiul. Aris îi aduse haine tinereşti cumpărate de la un magazin din mall. O găsi pe Minoua în living fumând şi savurând un pahar de whisky mulţumită de ziua ce se scursese atât de rapid. Bărbatul lasa geanta cu cumpărături pe canapéa apoi se îndrepta spre bar şi îşi turna puţin whisky într-un pahar peste care adaugă 2 cuburi de gheaţă. Minoua îl privea relaxată de pe unul din scaunele de bar de pe partea cealaltă. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Aris, care o privea neîncrezător.

— Minoua, sper că îţi dai seama ce faci.

— Desigur, Aris, ajut un orfan nu se vede?

— Pentru orfanul acesta, odată te poţi alege cu poliţia pe cap pentru că este minor şi fugar din orfelinat, iar a doua poţi intra şi în puşcărie pentru că pe lângă faptul că l-ai sechestrat l-ai mai şi bătut, doamna mea.

Minoua începu să râdă.

— Ce inventiv eşti Aris, ai o imaginaţie bogată. Mă faci să râd sincer.

— Nu este de râs. Eu ştiu care sunt intenţiile tale, dar dacă vrei să faci ceva pentru el dull înapoi la orfelinat. Altel poliţia va bate la uşa noastră.

— Dar nu înţeleg, iau un om de pe strada îi ofer o casă şi ăştia vin să mă aresteze.

— Legea în ţara asta nu ţine cont de faptele tale bune. Înţelege! Bucural pe copil cu ce îi poţi oferii apoi trimitel înapoi, dacă află presa te va cunoaşte o ţară întreagă, ca fiind răpitoare de copii sau poate te băga la trafic de finite vi, cu

ăştia nu se ştie niciodată.

— Dumnezeule!

— Minoua, îţi vorbesc foarte serios. Promite-mi că vei duce băiatul înapoi. Minoua îl privea zâmbind şiret.

— Minoua!

— Bine, Aris, îţi promit. Dar pot să îl mai ţin puţin? Simt o legătură între noi doi, pe care încă nu o pot înţelege.

— Te rog să nu rişti prea mult, acum eşti soţia lui Boss şi asta implică multe.

— Am, înţeles Sir, Minoua duse mâna la frunte ca un soldat în faţa comandantului. Hai du-te şi dai hainele să se îmbrace şi cheamă-l la masă. Sunt sigură că e mort de foame.

— Da, iubitule, nu îţi face griji, Aris ţi-a confirmat ok?

— Minoua, iubita mea şti că nu îţi pot refuza nimic, dar tot nu îmi pot schimba părerea. Este o nebunie la care particip doar de dragul tău şi sper să nu îţi pară rău mai târziu.

— Iubitule ai încredere în mine, te rog.

— Bine dulceaţo, atunci mă voi grăbi să ajung cât mai repede pentru a-l cunoaşte pe noul membru al familiei.

— Te iubesc puiul meu mic.

— Eu mai mult, iubirea mea. Să ţi telefonul ăla aproape. Te sun mai târziu.

Imediat cum Minoua închise telefonul, John forma numărul lui Aris, îi dădu câte indicaţii şoferului apoi îi răspunse bărbatului care vorbea în partea cealaltă a receptorului.

— Alo, alo, alo!

— Da, stai nu mai ţipa atât, am auzit că ai răspuns.

— Spuneţi Boss.

— Uite cum stă treaba, având în vedere că pe Minoua

nimeni nu o va face să se răzgândească vreau ca mâine seară să vi s-a mă iei de la aeroport fără ca ea să ştie.

— Veniţi în ţară, domnule?

— Nu, vin doar să îl văd pe băiat şi să mă asigur că totul este ok.

— Am înţeles, Boss.

— Bine, omule, trebuie să închid. E scump al dracu' şti şi tu!

Aris începu să râdă, apoi închise telefonul şi îl aruncă pe birou. Se întoarse apoi către şoferul lui.

— Alex, pregăteşte băieţii, în seara asta avem de încărcat un tir.

— Ce tir?

Minoua apăru în faţa uşii exact la momentul nepotrivit. Curioasă şi bănuitoare nimerise fix la ţintă. Acum avea ocazia să îşi bage puţin nasul îl treburile lui Aris şi ale lui John. Înaintă până în dreptul canapelei şi se sprijini cu un picior de ea. Aris rămase mut pe scaunul din spatele biroului.

— Deci?

Asistentul ei îşi drese puţin vocea apoi ridică privirea câte Alex, făcându-i semn din mâna să iasă din cameră.

Minoua îşi pierdea răbdarea.

— Nu mi-ai văzut pachetul de ţigări? îl întrebă ea agitată.

— Este aici. Aris întinse mâna şi îi oferi pachetul. Discret se ridică de pe scaun şi încercă să se îndrepte către uşa în timp ce Minoua se chinuia să îşi aprindă o ţigară cu o brichetă ce nu funcţiona prea bine.

— Unde crezi că pleci, domnule? Hai, înapoi! Nu am terminat cu tine.

— Doamnă sunt puţin grăbit, putem să discuta când mă întorc.

— Tu nu te mai întorci Aris, deja îţi cunosc programul ăsta dubios. O dată pe lună strângi băieţii şi mergeţi în port. Sau mai ştiu eu unde.

Minoua îl privea dur şi îl incrimina în mod direct arătând cu degetul spre el.

— Ce fel de transporturi faceţi, voi dacă se poate să ştiu şi eu?

— Nu, nu se poate!

Aris se întoarse şi ieşii din camera sfindand-o pe cea care îi era superioară. Trecu peste toate legile impuse în casă şi plecă. La ieşire îi atenţionă pe cei patru bodyguarzi să nu cumva să o piardă din vedere pe Minoua, trânti uşa puternic în urma lui şi se făcu dispărut… Dincolo de pereţi glasul Minoei se auzea de parcă era lângă el.

— Aris, nenorocitule, cum ai îndrăznit? Vino înapoi am zis.

Ieşi din birou continuând să ţipe nervoasă până ce ajunse la barul din living. Acolo o aştepta paharul cu alcool pe care ezitase să îl consume dar care acum era absolut necesar. Andrei speriat de ţipete, ieşi din camera lui şi se uită din hol să vadă ce se întâmplă. Minoua tipa în continuare la bodyguarzii rămaşi cu ea în casă, ţinea într-o mână paharul iar în cealaltă ţigara.

— Sunteţi nişte idioţii cu toţi, nişte proşti. Uitate la tine ce faţă ai, arătă spre unul din musculoşii care o priveau cu seriozitate.

Când se întoarse cu spatele, îl văzu pe tânărul băiat ce o privea din holul întunecat.

— Andrei! Te-au deranjat ţipetele mele? îi spuse ea cu o voce caldă.

— Nu doamnă, îi răspunse el lăsând capul în jos ruşinat.

— Iartama, acum îmi dau seama că tu nu eşti obişnuit să locuieşti cu o nebună ca mine casă. Se întoarse iar cu faţa spre garda de corp, privindu-i cu ochii reci.

— Ce credeţi oare, că nu ştiu că m-aţi poreclit „nebună”? Lasă paharul pe bar şi stinse ţigara.

— Hai Andrei, să mergem în cameră. Nu vreau să stai lângă gorilele astea. Poţi prinde obiceiuri urâte.

Îl luă de braţ pe băiat şi îl conduse în camera lui. Acum că Andrei avea un loc în familie şi se numea Florescu, primise şi unul din dormitoarele care au fost ocupate la început de fraţii Minoei.

— Te uitai la televizor?

Minoua îi echipase camera cu tot ceea ce era necesar unui adolescent. Îl tunsese, îi cumpărase haine frumoase, moderne. Îi dotase camera cu televizor propriu şi calculator, ba chiar şi cu jucării. Băiatul era extreme de încântat şi de fericit. Însă era destul de retras şi speriat. Nu se adaptase în totalitate noului stil de viaţă şi mai ales că în fiecare zi avea câte ceva de învăţat.

— Da, căutăm un program cu desene, dar sunt în engleză şi nu înţeleg.

— De ce nu foloseşti calculatorul? Nici nu l-ai deschis.

— Nu ştiu ce să fac cu el.

— Te vei învăţa singur în timp.

Minoua îi zâmbi şi îl mângâie pe cap.

— Stai liniştit că nu se strică, şi chiar şi aşa îţi cumpăr eu altul. Îi făcu cu ochiul, ştrengăreşte apoi se îndrepta către birou.

— Hai să te învăţ câteva jocuri aici. O să vezi ce super

sunt!

Nici nu îşi dădură seama cum zbura timpul. Stăteau unul lângă altu' pe două scaune diferite râdeau şi se amuzau pe seama celui care pierdea fiecare nivel al jocului. Minoua îşi îndreptă spatelele şi îşi întinse mâinile. Amorţise de când stătea concentrată pe scaunul de la calculator.

— Of doamne, este aproape miezul nopţii. Hai la culcare tinere, mai este şi mâine o zi! Băiatul părea dezamăgit însă oboseala îşi spunea cuvântul. De cum se întinse pe pat adormi.

Minoua se îndrepta către camera ei nu înainte să verifice dacă cele patru gărzi de corp sunt încă prezente în casă. Verifica şi după ce văzu că totul este în regulă se îndrepta către camera ei. Îşi pregătii o baie cu apă caldă şi relaxanta. Presara în apă săruri aromate şi dintr-o sticluţă mică lasa să cadă câteva picături de ulei eteric cu miros de santal.

Apă caldă şi mirosurile puternice o făceau să viseze cum zboară către lumi minunate. Visa cu ochii deschişi prin fiecare părticică a trupului ei ce respiră. Acum avea timp să reflecteze asupra vieţii ei, asupra momentelor trăite. Îşi analiza sentimentele şi trăirile. Se gândea la John, imaginea lui îi apăru în faţa ochilor şi o făcu să zâmbească cu sufletul. Simţea cum dorul o cuprinde, dar îşi întări inima şi continuă să zâmbească. Cine o iubea pe ea mai mult decât el, cine i-a fost alături atunci când a avut cea mai mare nevoie. Soţul ei era ca şi destinul ei, îl privea ca pe un zeu şi nu îi pasă cine este şi ce face. Se mulţumea cu dragostea cu care era raspaltita pentru că îi era alturi la bine şi la rău. Era o soţie iubitoare şi devotată, o bucură gândul că este împlinită, dar îşi mai dorea un copil. Dorea ca fructul unei iubiri atât de pure că cea dintre ea şi John să se nască şi să înflorească sub

ochii lor. Să fie bucuria vieţii lor şi rostul pentru care să muncească.

Uşa băii personale se lovi de perete. Minoua sări din apă speriată, ne mai nimerind prosopul pentru a-şi acoperii trupul. Şocul fu cu atât mai mare cu cât cel care stătea în uşă era chiar soţul ei.

— John?!

Bărbatul zâmbea de sub tocul uşii cu braţele întinse gata să prindă sub ele o îmbrăţişare a celei mai frumoase femei din lume.

— Surpriză!

— John!

El înainta spre ea şi îi oferii un prosop.

— Pune asta pe tine iubito, nu vreau să răceşti. Ai rămas înţepenită cu picioarele în apă şi cu trupul gol, care apropo arata al naibilui de bine.

Ruşinată ea îşi înfăşură prosopul în jurul corpului şi îşi încălţa nerăbdătoare papucii de casă. Fugi apoi către dormitor şi sări în braţele lui John care o aştepta stând în picioare lângă pat.

— Iubitul meu frumos, îl învăluia în sărutări, ţinându-l strâns de mijloc de parcă nu ar mai fi vrut să îi dea drumul niciodată.

— Oh God, asta da primire drăgăstoasă. Iubito ai să mă albeşti, şi mie nu îmi place să fiu aşa alb.

— John, ce cauţi tu aici? îl lasa câteva secunde să respire apoi ne mai aşteptând răspunsul îi acoperii gura cu buzele ei cărnoase şi senzuale. Erau atât de calde de la aburul din baie încât aproape că frigeau. John o strânse puternic de mijloc şi o trase spre el. Intenţionat trase de prosopul înfăşurat deasupra sânilor pentru că acesta să

cadă. Aşa putea să o observe fără prea mult efort şi să atingă zonele cele mai catifelate care îl înnebuneau. Minoua îi scoase rapid sacoul, îşi dorea nespus de mult să îl simtă aproape şi ştia că asta e cel mai potrivit moment. Trupul ei plânsese de dorul lui iar acum îl avea în faţă, tot, numai pentru ea. Îl ameţea cu sărutări lungi şi suave pe gât apoi cobora spre piept desfăcându-l fiecare nasture de la cămaşă. Îşi cobora mâinile de pe pieptul lui până la baza pantalonilor unde trase de cămaşa pentru a o scoate din pantaloni, moment în care ceva lovii parchetul de lângă picioarele ei, provocând un zgomot de intensitate mică.

Minoua se aplecă şi ridică de jos revolverul căzut. Se uită la John aşteptând un răspuns. Nu primi însă decât o mână întinsă.

— Pune-l aici iubito, e periculos.

— John, am nevoie de o explicaţie.

Bărbatul îi luă pistolul din mână, şi îl pus încet pe măsuţa de la capătul patului. Se întoarse gentil, o ridică în braţe şi o puse pe pat.

— Nu acum iubito, vom avea timp mai târziu.

Din partea cealaltă a uşii venea un miros de cafea proastă ce o înnebunea. Încă îi era somn dar aroma cafelei o ridică forţat din pat. Numai gândul la o cană de cafea proaspătă o făcea să o ia razna. Era atât de dependenţa de gustul ei încât o dimineaţă fără o cafea fierbinte ar fi fost semn de război pentru ea. Îl privi pe John care încă dormea, obosit din cauza drumului şi a schimbului de fus orar. Se îmbrăcă repede cu ceva comod pentru casă, se mai uita încă o dată în oglindă pentru a fi sigură că nu are nevoie de machiaj din zori zilei, apoi ieşi din cameră. Doamna Violetă, femeia care avea grijă de apartament şi de buna lor alimentaţie, pregătea cu voie mare micul dejun. Minoua se

repezi direct la filtrul de cafea.

— Bună dimineaţa tânără domniţă!

— Bună Vio, te rog să îmi pui două ceşti cu cafea, una pentru mine şi una simplă.

— Am auzit că domnul a venit aseară. O să mă străduiesc să gătesc ceva cât mai tradiţional pentru dânsul.

— Oh, mulţumesc, Vio, eşti o scumpă. El chiar are nevoie, în America nu se mănâncă, aşa, că la noi aici.

— Poftiţi tăviţa, am pus aici şi doi biscuiţi săraţi. Abia ce s-au răcit.

— Merçi Vio, venim în jumătate de oră la masă.

Minoua intra în dormitor încet fără a face zgomot şi puse tăviţa cu cafea pe măsuţă. Se aşează apoi pe marginea patului în dreptul lui John, şi îl mângâie pe faţă. Se aplecă asupra chipului său şi îl sărută delicat pe buze. Soţiorul meu, eşti atât de frumos şi de puternic. John era în bustul gol, ceea ce lasă să i se vadă corpul bine făcut şi muşchii lucraţi din greu. Nu avu prea mult timp ca să îl admire însă pentru că o voce groasă şi blândă o trezii la realitate.

— De unde vine aroma asta atât de frumoasă, prinţeso?

— Neaţa, ştrengarule! M-ai păcălit. Credeam că dormi.

— Cum aş putea să mai dorm, când ştiu că ai fugit de mine.

— Nu este adevărat!

— Hai vino şi mai săruta broscoiul ăsta încă o dată, poate se transformă în prinţ.

O prinse de mână şi o trase spre el, îl luă capul cu mâna sa mare şi o conduse către faţa lui. Îi lipi buzele forţat de ale sale. John o privea zâmbindu-i într-un fel pe care ea îl cunoştea deja.

— Iubito, vrei să îmi ţi companie, aici sub pătură.

— John! protestă ea.

— Eşti soţia mea, la naiba, vino aici!

O trase deasupra lui cu forţa, apoi o răsuci, făcând-o să ajungă sub trupul lui perfect masculin pe care Minoua îl adoră. Nu mai avu timp să se împotrivească, căci el deja o îmbrăca în sărutări pasionale ce îi dădeau fiori în tot corpul.

În timpul micului de jun, John îl cunoscu pe tânărul Andrei. Îl studie din toate părţile şi din toate punctele de vedere. I se păru a fi încă un copil în trup de adolescent. Îi păru rău să vadă asta. În adâncul sufletului înţelese că Minoua făcu un gest enorm pentru care va fi răsplătită. Din dreapta lui, Minoua îl privea pe Aris care stătea în faţa lui John, plină de răutate, nu uitase cum trecuse peste cuvântul ei noaptea trecută, şi încă îi datora o explicaţie. John încerca să poarte o conversaţie cât mai tinerească cu Andrei însă se pare că dăduse greş. Băiatul nu ştia ce să spună, aproape că amuţise.

— Bun dragii mei, atenţie la mine, vă rog. Minoua iubito?

— Da dragule.

— Unde te gândeai?

— Îţi spun mai târziu, acum iartama, te ascultăm.

— Am stabilit să îl iau pe Andrei cu mine în America.

— Ce?

Minoua scapa furculiţa din mână, băiatul se ridică de pe scaun şi făcu speriat doi paşi în spate. Singurul care nu părea surprins era Aris.

— Nici să nu te gândeşti, Boss, Andrei este copilul meu, pe care tocmai ce l-ai speriat. Uitate la el ce îngrozit este. Vino dragule, nu ţi-ai terminat micul dejun.

— Iubito, băiatul are nevoie de un tată lângă el. Se afla la o vârstă dificilă, la care băieţii se transformă în bărbaţi.

— Băiatul are nevoie de o mamă, aruncă şerveţelul pe farfurie, se ridică în picioare şi se sprijinii cu ambele mâini de marginea mesei. El a fost orfan, dar numai este. Eu voi avea grijă de el ca o mamă, că o soră, că o prietenă, că orice.

— Iubito, calmeazate şi stai jos. Voi vorbi personal cu băiatul iar el va alege dacă vine cu mine sau rămâne cu tine. Dar, făcu o pauză pentru a privit băiatul ce stătea la distanţă de masă, pentru el. Ca viitor bărbat îi este mai bine lângă mine.

— Aşa este, aprobă Aris de pe partea cealaltă a mesei. Dacă nu era Boss, încă eram în puşcărie şi acum. El mi-a schimbat viaţa şi m-a făcut să fiu un bărbat adevărat. Datorită lui sunt ceea ce sunt.

— Dumnezeule ce fel de conspiraţie este asta? Minoua era indignată. Nu îi venea să creadă ceea ce I se întâmplă. Se ataşase de Andrei deşi îl cunoscuse de puţin timp, şi nu concepea ideea că el să îi fie luat, aşa că un obiect ce nu îi aparţinea.

— Acum să ne continuăm micul dejun. Detaliile care au mai rămas le vom pune la punct mai târziu.

— Mai târziu, avem de purtat o discuţie foarte serioasă, îl provocă Minoua supărată.

Imediat după micul dejun Minoua se retrase în birou împreună cu John care fuma trabuc şi stătea relaxat întins pe canapea. Minoua se învârtea nervoasă împrejurul camerei, învârtindu-şi părul pe degete şi oftând din când în când.

— Gata iubito, m-ai ameţit.

— John, nu pot admite ceea ce vrei să faci. Eu vreau să mă ocup de educaţia lui Andrei. Eu l-am găsit, pentru dumnezeu!

— Înţelege, draga mea, băiatul nu este un animal de

companie pe care să îl dresezi tu aşa uşor. A trăit pe străzi, şi în plus nu şti ce fel de om poate fi. Într-o secundă te poate ucide. Are probleme şi are nevoie de ajutor specializat. Traumele suferite îl fac să fie deosebit de noi. Nu vezi că nu se comportă ca un adolescent?

Băieţii de vârsta lui au prieteni, ies în cluburi, în baruri, cu fete şi fac diverse lucruri. El este foarte închis şi slab psihic. Dacă tu îi oferi totul aşa dintr-odată doar din milă sau din drag, îl poţi scăpa de sub control. Ascultă-mă pentru că ştiu ce zic. Eu îl voi ajuta să crească şi să se dezvolte normal. Am fost un bun mentor şi pentru alţi tineri care acum lucrează pentru organizaţia din care fac parte şi pe care o conduc alături de oameni importanţi în lumea asta. Cum te poţi îndoii de mine?

Minoua se aşeză pe scaunul din spatele biroului şi îşi prinse faţa în palme.

— Şi cum îl poţi ajuta tu?

— Îi voi găsi ajutor specializat în primul rând, pentru că are nevoie de un psiholog bun, îi voi angaja profesori care să îl înveţe să vorbească şi să scrie pentru a putea merge la colegiu. Îl voi învăţa să fie bărbat.

— A da! izbucni ea. Asta era! Lângă mine nu ar şti cum să devină un adevărat don Juan, nu ar şti cum să prostească mai uşor feţele şi cum să le cucerească pentru a-i cădea în pat de la prima întâlnire, nu-i aşa Don John?

John începu să râdă, apoi trecând cu uşurinţă de la o stare la altă deveni serios.

— Ai dreptate iubito.

Întinse mâna către ea în semn că o chema alături. Ea se ridică de pe scaun şi îi prinse palma sprijinindu-se de el pentru a se aşeza pe marginea canapelei. Se aplecă spre pieptul lui tare lipindu-şi capul de el. John o mângâie pe

şuviţele ondulate rebel, cu mult drag şi foarte tacticos.

— Of, iubitule, cum reuşeşti tu întotdeauna să obţii exact ce îţi propui? John nu îi răspunse.

O bătaie în uşa biroului deranja momentul de linişte ce se depusese în cameră. Era Aris.

— Îmi permite-ţi.

John aprobă din cap.

— Boss trebuie să vă pregătiţi în ce mult o oră vom pleca spre aeroport. Nu uitaţi!

— Thank you Aris. Aşteaptăma în living te rog. Minoua se ridică din braţele lui şi îl privi tristă.

— Deja pleci iubitule?

John îi luă mâna dreaptă şi i-o sărută.

— Din păcate da. Şti, făcu o pauză pentru a îi mângâia obrazul, pe zi ce trece simt că te iubesc şi mai mult. Şi asta mă face să urăsc distanţa dintre noi.

— Iubitule, emoţionată, ochii ei începură să se înlăcrimeze. John, rămâi aici te rog, lasa tot ce ai acolo şi vino definitiv în ţară. Se aruncă în braţele lui, îmbrăţişându-l puternic de parcă ar fi vrut să îl lipească de ea pentru totdeauna.

John o mângâia pe cap, şi pe spate, coborând mâinile până în zona şoldurilor.

— Întoarcete în ţara iubitule, aici este locul tău. Am văzut cât de frumos este în America dar tu aparţii acestei ţări. Aici a fost familia ta, aici te-ai născut!

Minoua plângea, lăsând capul pe umărului pentru că el să nu o vadă.

— Ştiu dragostea mea, dar nu mai pot face asta. Toate lucrurile în care sunt implicat mă vor costa viaţa.

— Oh la naiba cu toate, Ionuţ. Era turbată de furie aşa

cum nu o mai văzuse nimeni niciodată.

John se ridică de pe canapea mirat de ceea ce auzise.

— Da, mă auzi bine! Minoua continua să ţipe la el. Ionuţ este numele tău real, trecut în buletin. Citeşte-l din când în când ca să nu uiţi.

— Iubito!

Minoua se aruncă pe canapea şi începu să plângă necontrolat, rostind în acelaşi timp reproşuri către John.

— Ai venit să faci dragoste cu mine şi acum pleci ca un golan de stradă. Sunt soţia ta la naiba!

— Iubita mea, dumnezeule, Minoua revino-ţi. O luă în braţe şi o ţinu strâns. Nu mai plânge te rog, nu suport să te văd aşa. Priveşte-mă în ochi, te rog iubito. Fă asta pentru mine dacă mă iubeşti, şi nu mai plânge. Aproape că ai rămas fără aer.

Minoua îşi descarcă sufletul în braţele lui până când lacrimile îi secară. Acum se simţea cu sufletul curat şi limpede. Ochii ei verzi, înroşiţi de lacrimi începeau să îşi recapete strălucirea.

John continua să o mângâie pe cap. Trăise lângă Minoua sentimentul de vinovăţie şi impotenţă. Pentru prima dată în viaţa simţea că este vinovat şi nu ştia cum să remedieze situaţia. O iubea atât de mult, încât ajunsese să creadă că nu există viaţă fără dragoste. Şi asta era cel mai important lucru pentru el acum. Minoua avea dreptate locul lui era lângă ea, nicidecum peste oceane.

— Iartă-mă dragostea mea. Te iubesc cu adevărat, te iubesc enorm şi numai tu ştii asta. Îţi jur pe viaţa mea că voi sta mai mult cu tine. Voi veni în România şi nu voi mai pleca decât când va fi urgent.

Trecu o săptămână şi veni momentul în care trebuia să

îi ia rămas bun de la Andrei. Verifică pentru ultima dată actele băiatului pentru a fi în totalite sigură că acum poartă numele ei. Andrei se apropiase de ea şi fu convins că nu va păţi nimic rău alături de John, în plus va cunoaşte o lume de vis, că cea din filme. Amândoi făcuseră un pact că nu vor plânge la despărţire, însă Minoua îl încalca. El se dovedii însă a fi un bărbat adevărat ceea ce o făcu să fie mândră.

— John mi-a promis că vă venii mai des în ţară, şi tu vei veni cu el desigur. În rest vom vorbi la telefon de câte ori va fi nevoie. Da dragule?

— Da mami. Se întinse pe bancheta din spate a maşinii şi o îmbrăţişă. Ridică apoi capul şi o sărută pe obraz.

Minoua se emoţiona.

— Dragul de tine, îl mângâia încet pe păr şi îi privea ochii căprui conturaţi cu gene mari şi sprâncene groase.

Imediat ce avionul decolă, Minoua dădu ordin şoferului să pornească. Tot drumul până acasă plânse fără zgomot pentru a nu se face observată. În parcarea blocului o aştepra Aris care îi deschise uşa maşinii.

— Doamna vă pot ajuta cu ceva? Aveţi nevoie de ceva anume?

— Da Aris, poţi să vi cu mine dacă vrei.

— Unde doriţi să mergeţi doamnă?

— Vreau cheile maşinii mele, mergem în centru să bem ceva, ce zici?

— Se vede că sunteţi cam tristă, nu ştiu dacă e bine.

— În momentele astea orice aş face ar fi bine.

Primiseră masa cea mai bună, fiind deja cunoscuţi în oraş şi mai ales clienţi fideli ai aceleiaşi cafenele.

Minoua îşi comandă whisky că de obicei. Aris nu ceru decât o cafea tare.

— Mă simt atât de singură, Aris. Simt că am un gol în suflet. Am atâtea dar de fapt nu am nimic. Uitate la mine. Sunt aici doar cu tine.

Întinse mâna peste masă şi îl prinse de braţ pe asistentul ei. Stătu aşa cerşind parcă, compania lui până sosi la masa comandă. Deranjaţi de chelner profita şi îşi aprinse şi o ţigară apoi continuă să îşi deschidă sufletul faţă de bunul ei prieten.

— Vezi tu, aveam o familie, pe care nu o mai am, râse încet, am un soţ care nu e cu mine decât o dată la ceva timp, am nişte afaceri de care te ocupi tu, nici măcar o ocupaţie nu am, iar prieteni… Prieteni nici nu pot avea! Lumea spune că sunt bogată, că sunt nici nu ştiu cine, că fac parte din nu ştiu ce lume. În viaţa mea nu am văzut banii care mă fac să fiu bogată. Îţi vine să crezi toate astea Aris? Mie nu.

Râsul o apucă după fiecare gură de whisky al fiecărei pahar pe care îl comandă.

Aris se uită stânjenit la şefa care se făcea de râs în public. Îşi dădu seama că de acolo nu o va putea lua decât în plin scandal.

— Doamna staţi aici, mă voi duce până la toaletă, vă rog să nu vă mişcaţi. Fugi repede către bar unde îl abordă pe unul din angajaţi.

— Fă-mi legătura cu şeful tău. Nu te uita aşa la mine. Nu ai vrea să ai ceva de-a face cu mine.

Când se intoase la masa Minoua era aproape beată, dar conştiienta de ceea ce vedea.

— Nu ştiu ce se întâmplă, toată lumea a plecat acasă, şi e încă lumină, am impresia că suntem ultimii clienţi. Dar eu de aici nu plec Aris, nu plec, până nu îmi termin paharul! Durerea de cap era de-a dreptul enervantă. Se trezi cu faţa în pernă ceea ce nu era un semn bun având în vedere că ea

dormea numai pe spate. Lumina era atât de puternică, oare cine trăsese draperiile? Doamne se simţea de parcă ar fi stat într-un carusel toată noaptea. Încerca să mai deschidă un ochi, apoi şi pe celălalt. Văzu două picioare îmbrăcate în pantaloni negrii, de la genunchi în jos în dreptul patului. Durerea de cap nu îi permitea să ridice privirea. Cu o voce răguşită de nerecunoscut reuşii să întrebe.

— Cine e?

— Aris, doamnă.

— Auu, duse mâna la cap apoi la ochi pentru a-i freca.

— De ce vi aici să prinzi lumina?

— Este ziua doamnă.

— Atunci trage draperiile, nu vezi că-mi face rău?

Trase pătura deasupra capului şi îşi ascunse privirea de lumină puternică ce venea de afară şi o orbea.

— Boss a sunat, vrea să vă vorbească.

— Johnnn???

— Da iubitule, sunt bine. Nu, doar puţin răguşită de la o mică răceală. Promit că o să am mai multă grijă de mine. Nu îţi face griji te rog. Spune-mi de Andrei cum este, îi place acolo? Minunat, mă bucur. Spune-i că îmi lipseşte aici.

Aris o privea de pe scaunul barului din living, cercetându-l fiecare mişcare a corpului. Era îngândurat, că atunci când ceva nu era în regulă sau planurile nu ieşeau aşa cum erau stabilite.

Minoua continua să se învârtă prin cameră cu telefonul la ureche. Abia îşi putea ţine capul drept de durere.

— Oh, cât mă bucur! Să aveţi grijă de voi. Da, aştept să mă suni. Vă iubesc mult! Închise telefonul şi îl baga în buzunarul pantalonilor sport, primii de altfel pe care îi

nimeri din întreaga garderoba, în grabă de a vorbi cu John. Apelurile lui erau întotdeauna importante şi nu putea ezita să răspundă.

— Doamne! În casa asta nu există nicio cană de cafea fierbinte? Duse ambele mâini la cap şi le apasă puternic în zona tâmplelor.

— Aris, tu, stai degeaba în timp ce eu aproape că mor?

— Doamna Veronica, sau oricare ar fi numele ei, este liberă azi.

— Violetă!

— Mă rog…

— Nimeni în casa asta nu ştie să facă o cafea tare pentru şefa lui? Este incredibil. Am să vă concediez pe toţi, ai auzit domnule Aris? Şi am să încep cu tine! Categoric!

Îşi luă avânt cu mâinile pentru a se putea urni cu uşurinţă din loc şi porni ca fulgerul către bucătăria apartamentului. Se repezi la aragaz şi îşi făcu o cafea la ibric. O bău simplă fără lapte şi fără zahăr. Era oribilă dar îi făcea bine. Noroc că gustul aromat al ţigărilor îi dădeau satisfacţia unei dimineţi aproape perfecte.

Aris veni în spatele ei însă nu apucă să deschidă gura căci ea îl şi atenţionă.

— Da, ştiu avem plăti nefăcute, facturi neîncasate, stocuri goale şi multe altele. Mă voi ocupa chiar azi de ele este bine aşa?

— Da, este foarte bine. Nu vă neglijaţi responsabilităţile, domnului John nu o să îi placă să audă asta.

— Cum dracu' îţi permiţi! Se ridică nervoasă de pe scaun pentru a-i întâlni privirea asistentului. Ai grijă cum îmi vorbeşti Aris. Decât să te ocupi de alte lucruri ciudate la miezul nopţii şi să te foloseşti de angajaţii mei mai bine ai

avea grijă ca la club să fie totul în ordine.

Imediat ce ajunseră la club, angajaţii intrară într-un program de maximă eficienţă. Fetele repetau. Băieţii aranjau sticlele. Unii făceau curăţenie, alţii verificau instalaţiile. Minoua stătea însă închisă în biroul ei de la etaj, plictisită şi înecată de la fumul de ţigara care plutea în aer. Mai aruncă o privire asupra documentelor pe care le operase mai devreme, pentru a le verifica în amănunt ajungând singură la concluzia că este un bun administrator.

Aris lovi uşa biroului de perete. Ea tresări de parcă o bombă explodă în spatele ei.

— Ha, ce maniera de a intra peste cineva când nu ţi se permite.

— Veniţi cu mine doamnă.

Se ridică de pe scaun şi îl urmă pe Aris în camera de supravechere. O cameră plină cu monitoare şi microfoane, plus toată aparatura necesară pentru a face o adevărată investigaţie.

— Wow, e mai cool decât la cinema aici. Începu să râdă, fără să îs ideea seama că în încăpere era o linişte totală.

Cei doi bărbaţi din camera îşi întoarse privirea către ea, moment în care se simţii stânjenită.

— Bun, îşi frecă mâinile şi apoi îşi reluă atitudinea de şefa serioasă şi dură. Ce avem noi aici

Aris?

Aris se retrase puţin în spate pentru a încuia uşa din oţel a camerei mai rău că pe un seif.

— Dumnezeule, unde m-aţi adus?

Bărbatul din faţa monitoarelor îi oferi o pereche de căşti performante pe care şi le puse pe urechi. Pe unul din

ecrane rula o înregistrare mai veche cu doi oameni politici, la una din mesele clubului. Discuţia dintre cei doi avea un subiect aparte, periculos dar şi incitant în acelaşi timp.

Faţa ei se albi, simţea fiori ce o treceau din când în când. Ar fi vrut să nu audă ceea ce se vorba între cei doi politicieni. Trase de pe cap căştile şi le aruncă. Era speriată şi indignată.

— Ce înseamnă asta Aris? Se repezi către el şi îl prinse de gulerul sacoului. Aris o luă încet de braţe şi o împinse în spate către un scaun.

— Calmaţi-vă!

— Aris, asta e şantaj!

— Da doamnă. Aşa este. Dar în acelaşi timp este şi drumul către putere. Aici vin toţi cei care se cred importanţi şi tot aici vor şi rămâne. Cu toţii vor fi la picioarele dumneavoastră doamnă.

— John ştie ce dracului se întâmplă aici? Spune-mi idiotule?! Aris aprobă din cap.

— NU!

Minoua simţea că este dărâmată la podea. Ce Dumnezeului se întâmplă în spatele ei cu adevărat şi nu putea afla. Şi unde duceau toate astea.

Ieşi din încăperea care o traumatiza, şi se îndrepta direct către ieşire. Nu lasa nici că măcar strigătele lui Aris să o împiedice să iasă din acea clădire ce adăpostea o adevărată formula unei conspiraţii cu care nu era de loc de acord. Ce făceau ei în interior era josnic pentru ea cât şi pentru ceilalţi. Nu se putea preta la o asemenea metodă ieftină şi fără scrupule de a dobândi un anumit statut.

Se urcă în maşina îşi lasa poşeta pe bancheta din spate şi înainte de a porni îşi verifică portofelul. Avea două carduri pe care le putea folosii la cumpărături. Simţea nevoia de a se

elibera cumva de toate răutăţile care le cunoscuse cu câteva minute mai devreme. Avea nevoie de un timp numai al ei, şi cum altfel ar fi putut acţiona dacă nu la cumpărături. Cel puţin trei ore avea să se piardă prin magazine şi să îşi cumpere cele mai frumoase lucruri. Şi apoi ar fi frumos să încheie totul cu o vizită la un salon bun. Privi cardurile şi simţii cum stomacul I se întoarce. Banii ăia erau ai lui John. Dracu' ştie cum şi în ce fel erau obţinuţi dar cu siguranţă nu pe o cale tocmai dreapta. Şi dacă nu erau atât de curaţi şi cel puţin pătaţi, o idee năstruşnică îi trecu prin minte. Îi va folosi pentru o cauză nobilă

măcar în felul acesta avea să le dea parfum unor bani murdari. Porni maşina şi se îndrepta către un mare magazin pentru copii. Cumpără de acolo saci de haine şi încălţăminte, apoi jucării şi pentru fete şi pentru băieţi. Copii dintr-un orfelinat ce se afla într-un cartier mărginaş au fost nemaipomenit de fericiţi. Iar ea se simţea atât de bine încât sufletul îi plutea într-un cer de căldură, iubire şi fericire.

Directoarea orfelinatului era profund afectată şi emoţionată. Avea lacrimi în ochi atunci când cele două tiruri oprite în faţa instituţiei începură să fie descărcate. Minoua se ocupase de tot. Cumpărase inclusiv mâncare şi chiar medicamente.

Veni în fugă către Minoua şi îi prinse mâna dreaptă, pe care o sărută. Fata se sperie şi o retrase repede.

— Vă rog doamnă, nu este nevoie.

— Sunteţi un miracol domnişoară. De peste 20 de ani conduc acesta instituţie şi aproape că nu reuşim să facem rost de alimente pentru mâncare. Sunteţi ca un înger venit din cer pe neaşteptate. Copii ăştia sărmani, sunt atât de fericiţi, veniţi numai să îi vedeţi cum ţopăie.

— Mi-ar face mare plăcere. Să intrăm atunci!

Zarva din interiorul căminului era de nedescris. Copii de toate vârstele alergau din colţ în colţ, strigând unul către celălalt şi sărind de bucurie.

— Ne-au adus hăinuţe noi, striga o fetiţă către Minoua. Fetiţa o prinse de bluză, se uită la ea apoi fugi înapoi.

— Vedeţi domnişoară, directoarea observă verigheta apoi se corectă. Îmi cer scuze, doamnă!

— Este minunat să văd atâta mulţumire pe fetele acestor copii care într-adevăr au nevoie.

— Poftiţi vă rog pe aici. Să mergem în biroul meu.

Holurile căminului erau lungi înguste şi întunecate. Înăuntru se simţea o oarecare răcoare, şi umezeala din cauza pereţilor în degradare. În capătul holului de pe partea vestică era biroul directoarei. O femeie de aproape 60 de ani, ce îşi dedicase viaţa acestei instituţii pe care o coordona cu mare precizie. Camera era mică şi îngustă, întunecată şi plină de documente răvăşite, vechi şi pătate de apă, semn că acolo apa se infiltra atunci când plouă.

— Luaţi loc vă rog.

Minoua se aşeză pe un scaun vechi de lemn netapiţat, în faţa unei măsuţe mici albe ce ţinea locul mesei de birou.

— Permiteţi-mi să vă mulţumesc încă o dată şi din tot sufletul meu doamnă, femeia făcu o pauză constatând că nu cunoaşte numele celei care era în faţa sa.

— Minoua Florescu.

— Doamna Minoua.

— De fapt Minoua Richmond după soţul meu, mă scuzaţi!

— Gestul dumneavoastră este aproape că un vis atins pentru aceşti copii. Ochii femeii lăcrimau. Vă rog să mă scuzaţi.

Minoua îi întinse un şerveţel.

— Doamnă, staţi liniştită, zâmbetele acestor copii mi-au umplut inima de fericire. Să fac asta cred că a fost cel mă imaret lucru pe care îl puteam realiza până acum.

— Sunteţi atât de tânără, soţul dumneavoastră este un om atât de norocos să vă aibă.

— Aşa sper şi eu.

— De ani de zile nu am mai primit aseamenea donaţii. Oamenii nu mai sunt la fel de potenţi financiar iar cei care sunt nici nu le pasă. Din zi în zi este mai greu să obţinem sponsori, iar banii care ne vin de la stat nu ajung mai de loc.

Minoua se ridică de pe scaun privind-o pe femeia a cărei ochi nu încetau să lăcrimeze.

— Doamnă, promit că voi mai reveni. Aceşti copii vor avea în mine un sprijin de nădejde. Şi nu spun vorbe în vânt. Vă las aici numărul meu de telefon. Orice aţi avea nevoie nu ezitaţi să mă sunaţi.

Înainte să iasă pe uşă micului birou, Minoua o îmbrăţişă pe doamna directoare, în semn de respect faţă de ceea ce făcea pentru acei copii oropsiţi de soartă.

Ziua ei se însenină pe deplin. Înainte să iasă din cămin se îndrepta către ieşirea din spate

ce dădea în grădină unde copii se jucau şi se relaxau. Erau înnebuniti de noile jucării care le primiseră. Îi privea şi zâmbea cu sufletul. Poate că asta era menirea ei. Să aibă grijă de cei care au nevoie de ea. Poate pentru asta Dumnezeu îi schimbase destinul atât de drastic de la o zi la alta.

Plecă mulţumită şi fericită. Senzaţia de bine pe care o simţea nu avea să i-o schimbe nimeni. Cel puţin nu pentru ziua aceea. Acum îşi putea dedica puţin timp şi pentru ea. Sigur John nu se va supăra dacă va merge în Mall şi îşi va

reînnoii garderoba. Cel puţin nu se ducea în Milano sau Paris. Ar fi fost însemnificant pentru el.

Aris intra în camera lui din apartamentul Minoei şi îşi aruncă sacoul pe pat. Se întinse relaxat pe două perne moi pe care tocmai Minoua le cumpărase pentru el şi porni televizorul pentru a vedea ştirile serii, pe canalul preferat. Telefonul îi suna înainte să apuce să mute posturile. Se uită pe ecran şi văzu că îl apela Minoua.

— Da, doamnă.

— Spune-le gorilelor tale sau cui vrei tu să coboare în parcare. Aris sări din pat, necontrolat.

— Ce s-a întâmplat, sunteţi bine? vin acum.

— Stai nebunule, unde sari aşa? Ţi se pare că ţip sau că mă strânge cineva de gât? Trimite-ţi oamenii să mă ajute cu sacosile. Am fost la cumpărături.

— Of doamne sunt frântă. De cum intră pe uşa apartamentului îşi aruncă pantofii cu toc, masându-şi degetele de la picioare.

— Aris ajutama. Ia-mi poşeta, este atât de grea, am puratato pe mâna aproape toată ziua.

— Aţi cumpărat foarte multe doamnă!

— Ha! Dacă ai fi văzut…

Minoua pleca fericită şi zâmbind pervers spre camera ei. Înainte să deschidă uşa, îşi aduse aminte că uitase să discute cu Aris despre ceea ce se întâmplase la club.

— Aris te aştept în camera mea în 10 minute.

În urma ei uşa dormitorului se trânti puternic. Bărbatul ciocăni încet.

— Intră! se auzi o voce îndepărtată.

Aris se opri văzând că pe pat nu stă nimeni şi începu să o caute cu privirea.

— Sunt aici Aris. Pe terasă.

Stătea comod pe unul din scaunele de la măsuţa de sticlă, privind cerul aşa cum era el. Clar mare şi infinit, acoperit de stele, mii de stele.

— Îţi vine să crezi că nu am avut timp azi nici să fumez? Stai jos. Vom avea multe de vorbit. Bărbatul se aşeză pe celălalt scaun şi îşi scoase un trabuc.

— Sunt atât de fericită. Azi am făcut un lucru extraordinar.

— Se vede. Aţi fost la cumpărături.

— Nu mă refer la asta. Ştiu că eşti curios, îl arăta ea cu mâna în care ţinea ţigara îndreptando aproape de nasul lui, dar asta va fi micul meu mare secret.

— Sună dubios.

— Crezi?

— „micul meu mare secret”! Minoua începu să râdă cu poftă.

— Aris, ţi-am zis vreodată cât de bine mă simt în compania ta? Aşa când suntem doar noi doi singuri? Fără celelalte perechi de ochi cu muşchi?

— Nu, doamnă.

— Ar fi bine să îţi zic atunci.

Aris privea vag spre cer. Îi era greu să se abţină de la acea conversaţie amicală între el şi cea care îi era superioară. Ştia de ameninţarea lui Boss şi jurământul făcut în faţa lui. Nu putea trece peste asta. Mai bine îşi trăgea un glonţ în cap.

— Doamnă, dacă nu vă supăraţi, eu aş vrea să mă retrag. Sunt destul de obosit şi mâine va trebui să plec la Bucureşti.

— Oh perfect, în felul ăsta o voi vizita şi eu pe mama. A

trecut atât de mult timp de când nu am mai văzut-o.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc dar voi face o călătorie strict în interes de afaceri.

— Aşa şi?

— Nu vă pot lua cu mine.

— Poftim? Aris?!

— Nu vă enervaţi doamnă.

— Da, nu mă enervez, mai bine ai ieşi din camera mea o dată. Hai afară am zis!

Stinse ţigara în scrumieră şi intră înapoi în dormitor. Îşi căuta în poşetă telefonul mobil şi formă numărul lui John. Din păcate însă îi răspunse Daniel.

— A hello! Daniel, I'm Minoua!

— Hello miss!

— Te rog să mi-l dai pe John este urgent.

— Boss doarme, a spus că nu vrea să fie deranjat.

— Daniel, îţi dai seama ce faci? Eu sunt soţia lui. Ţi-ai putea pierde serviciul dacă nu îi duci telefonul acum.

— La fel a zis şi domnul, dacă voi îndrăzni să îl deranjez indiferent de cine sună.

— Nu mă face să îţi mai repet încă o dată prostule. Du-l telefonul acum, imbecilule sau te fac să dispari de pe faţa pământului.

— Alo!

— Alo!

— Alo, da!

— Iubitule?

— Minoua? Draga mea tu eşti?

— Iubitule eu sunt.

— Ce se întâmplă, de ce nu m-a sunat Aris?

— Tocmai asta este problema. Aris. Iubitule vreau să îl concediez. Şti, a devenit neascultător, face pe şeful, are

tupeul de a mă contrazice şi de a lua deciziile în locul meu. Ba chiar mă sfidează uneori. Îţi vine să crezi? Ca să nu mai zic că mâine va pleca în Bucureşti şi nu vrea să mă ia cu el, pentru că are un ştiu ce afaceri importante de făcut. Este culmea iubitule.

— Draga mea, liniştete-te. Promit că voi vorbi eu cu el şi îşi va revenii. Dacă vrei să mergi mă Bucureşti ia băieţii cu tine şi du-te. Nu eşti obligată să mergi numai cu Aris. Eşti fată mare şi te descurci, nu iubito?

— Dar eu vreau să merg cu el iubitule, nu cu gorilele.

— Minoua nu mai fi încăpăţânată. Faci o obsesie pentru asistentul tău personal, draga mea şi nu este bine!

— Cum să fac o obsesie. Este neascultător şi…

— Iubito, încearcă să dormi te rog, aici mai este puţin şi se înseninează. Te iubesc dragă mea!

— Şi eu dragul meu!

Închise telefonul, îl aruncă pe pat, şi fugi spre uşa de la dormitorul lui Aris.

Fără să bată se repezi înăuntru. Aris stătea întins privind la televizor. Era îmbrăcat doar într-un sorţ. Bustul îl avea gol. Minoua observă asta de cum intră în cameră. Nu ştia că asistentul ei avea tatuaje dar acum că le vedea I se părură chiar interesante. Îşi ridică privirea însă spre faţa lui Aris. Bărbatul se ridică în picioare. Pieptul lui mare se apropia repede de ea. Era un bărbat adevărat şi cu siguranţă multe fete suspinau după trupul ăla mare şi puternic.

— Doamnă, aţi uitat să bateţi la uşă. Puteam să fiu dezbrăcat.

— Nu de asta am venit Aris. Am venit doar ca să te avertizez. Am vorbit cu John. Mâine vei fi obligat să mă iei cu tine la Bucureşti şi să mergem împreună la întâlnirea de

afaceri. Aris începu să râdă cu poftă, întorcându-se cu spatele la ea.

— Ce dracu' faci?

— Boss m-a sunat înainte să intraţi în cameră. Mâine nu vă pot lua cu mine. El mi-a interzis acest lucru.

— Cretinule, cum îţi permiţi idiotule, din ce mama te-ai născut?!

Râsul bărbatului se opri brusc. Ochi lui se inegrira de furie, iar buzele îi tremurau lăsând să i se observe dantură. Minoua realiză că ceea ce spusese nu era tocmai expresia potrivită. Aris trecu pe lângă ea, Minoua avea privirea îngheţată de spaimă şi se aştepta acum la o reacţie urâtă din partea lui. Bărbatul trânti uşa din interiorul dormitorului şi apoi o încuie.

— Aris, încercă ea să îşi ceară scuze, dar vocea I se cutremură cu fiecare literă pe care încerca să o pronunţe.

Bărbatul se îndrepta spre ea că o adevărată avalanşă cu trupul lui mare de parcă ar fi vrut să o zdrobească. Minoua se dădu câţiva paşi în spate până când se lovi de perete.

— Aris, eu, aahh…

Însă bărbatul a cărei privirea părea turbată se indepta cu aceeaşi furie de nedescris. O prinse de mâini şi o lipi de perete. O ţinea strâns şi o privea fix în ochi. Era atât de speriată încât nu mai putea reacţiona în niciun fel. Reuşii până la urmă să se adune şi să îi vorbească.

— Aris, dă-mi drumul nu e bine ce faci. Îmi pare rău, ştiu că am spus o prostie.

Însă nimic din ce zicea nu îl făcea pe bărbat să o elibereze. Privirea lui era atât de fixă de parcă ar fi împietrit cu totul în faţa ei. Îşi lăsă capul încet spre gâtul ei şi adulmecă mirosul parfumului ei. O atinse încet cu vârful

nasului la baza gâtului, avea o piele atât de fină. Ar fi dat orice numai ca să o atingă pentru o secundă. Dar nu putea face asta. Îi eliberă mâinile, lăsând-o pe ea la fel de speriată şi lipită de perete. Se îmbracă rapid cu o pereche de pantaloni şi un tricou şi ieşi furtunos pe uşa camerei.

— Aris, stai. Te rog nu pleca! Aris, vino înapoi!

Minoua rămase în faţa uşii de la intrare în timp ce liftul cobora rapid către parcarea interioară.

Unul din bodyguarzi apăru în faţa ei gata să intre în acţiune şi să îşi pună în valoare vitejia. Minoua rămase prinsă de uşă cu mâinile şi începu să plângă.

— Nu sta să te uiţi la mine ca la un copac, du-te după Aris cretinule. Caută-l şi adumil legat dacă este nevoie. Mai repede!

Se retrase apoi mâhnită în living şi se servi singură cu o băutură ce conţinea puţin peste cinci la sută alcool. Se învârtea cu paharul în mână în jurul canapelei, făcând gesturi necontrolate din mâini.

— Sunt o proastă, sunt o proastă!

După jumătate de oră în apartament sosi Alex, mâna dreaptă a lui Aris. Minoua stătea tristă pe canapea privind privind tabloul tatălui ei. Era atât de supărată încânt simţea că nu este demnă de tot ceea ce are.

Tânărul bărbat se apropie de ea încet, fără a o speria.

— Doamnă, sunt eu Alex. Minoua tresării.

— Unde este Aris?

— Nu vrea să vină, a zis că îşi cere iertare în faţa dumneavoastră şi o să vină mâine dimineaţă. Eu o să rămân aici din ordinul domnului, cu ceilalţi.

Minoua ridică privea către el, avea ochii roşii şi o usturau de la fumul de ţigară pe care îl răspândise în toată

camera.

— Bine Alex. Mă voi duce în camera mea, mâine mă trezesc când am eu chef. Să nu faceţi gălăgie!

— Am înţeles doamnă!

Se întinse să doarmă, dar nu reuşii să închidă un ochi. Strânse sub ea toată lenjeria de pe pat. Îşi aruncă pernele pe jos. Simţea că se sufocă. Se hotărî să se dea bătută. Avea să facă o noapte albă şi trebuia să o accepte. Aprinse lampa de lângă pat, pentru a avea puţină lumină. Ce era acum de făcut. Îşi luă pernă de jos, o puse pe pat şi se aşeză confortabil. Senzaţia era aceeaşi ca şi până atunci. Nu asta ar fi rezolvat problema. Trebuia să dea de Aris să îşi ceară scuze în faţa lui. Dar cum. La cum îl cunoştea ea, nici interpolul nu l-ar fi găsit. Îi trecu prin cap ideea să îl sune. Cu siguranţă că nu i-ar fi răspuns. Măcar să îi dea un mesaj. Mesaj, asta ar fi însemnat o laşitate din partea ei. Să nu îşi înfrunte în mod direct problemele. Mai bine să îl sune. Îşi cauta telefonul prin cameră ştiind că îl aruncase pe undeva pe acolo. Apelă numărul lui apoi închise rapid. Forma codul pentru apeluri cu numere necunoscute şi sună iar. Încerca o dată, de două ori până când într-un final de la capătul celălalt al receptorului se auzi o voce aspră şi greoaie de bărbat.

— Da!

— Aris, sunt eu Minoua. Te rog, nu închide! Ascultama o secundă. Nu vreau decât să îmi cer scuze. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, ştiu că a fost vina mea. Vino acasă te rog! Te rog! Am nevoie de tine aici Aris, fără tine nu sunt nimic…

Nici nu realiza cât de repede trecu timpul. Activităţile o ţineau atât de ocupată încât uneori uita şi când este ziua ei. Noroc că există mereu cineva care îi pregătea câte o

petrecere surpriză. Clubul devenise un brand absolut pentru cei mai mari şi deosebiţi magnaţi ai ţării, importante întâlniri de afaceri se dădeau tocmai la malul mării. Nu se oprise aici însă. Oraşul avea nevoie de un club de fâţe pentru cei mai petrecăreţi şi mai speciali tineri ai nopţilor pierdute la petreceri şi băute. „Exclusiv" devenise cel mai controversat club din judeţ, în care distracţia, prezentările de modă şi petrecerile mondene erau la ele acasă. Minoua ştia că tineri mondeni ai oraşului, erau pretenţioşi, fapt pentru care lucra personal la acest proiect, alături de o întreagă echipă pentru că fiecare seară să fie deosebită. Investise o sumă destul de considerenta din banii lui John, dar rezultatul era de succes. Mondenii capitalei veneau cu drag în oraşul de la malul mării pentru a dansa şi a petrece în stil fashion şi glamorous alături de prieteni. Nouă companie internaţională de importuri pe mare făcea faţa printre cele mai importante sisteme de conducere. Era atentă că din toate părţile lumii să aducă spre Europa şi spre România doar produse naturale, biologice, compania semnând contracte numai după aprobarea şi inspecţia amănunţită a directoarei. Aşa cum îi promisese doamnei ce conduce orefelinatul, nu uitase nicidecum de copii care o aşteptau din lună în lună să îi viziteze şi să le ofere un zâmbet într-o zi tristă. Din cauza poziţiei pe care începuse să o ocupe în ultima vreme şi a numelui din ce în ce mai cunoscut Minoua crescuse pe scara socială ajungând să facă parte din persoanele publice ale ţării.

În biroul aflat la etajul 5 al clădirii ce adăpostea sediul companiei, era gălăgie. Secretara Minoei tocmai ce îi povestea acesteia peripeţiile prin care a trecut în excursia cu cortul. Femeia în vârstă de 30 de ani era un adevărat uragan în comparaţie cu Minoua. Aşa o poreclise ea fără ştirea

acesteia. Era înaltă, cu un corp solid şi o voce care se făcea remarcată din orice mulţime. Tonalitatea vocii ei putea speria chiar şi un bărbat.

În timpul discuţiei aprinse, mobilul Minoei sună neîncetat.

— Alina, mă scuzi te rog. Am un telefon important de primit. Promit că reluăm discuţia în pauză de masă.

— Desigur tânăra doamnă. Mă scuzaţi. Am plecaaatttt.

— Alo, Andrei?! Oh slavă domnului.

— Hy mom! Wazz up girl?

— Oh, Alina era în biroul meu, aproape că mă adusese la disperare. Spune-mi dragule ţi-ai pregătit bagajele?

— Normal, cred că una din fetele din casa mi le-au făcut deja. Dar spune-mi, că sunt nerăbdător, cum sunt puicuţele pe acolo?

— Andrei!

— What? Crezi că am să vin să stau degeaba acolo?

— Nu, normal, vei veni şi vei face o facultate şi apoi un masterat.

— Great momy, but not now.

— Andrei te rog, scuteşte-mă cu engleza ta. Cu mine vorbeşti în romană.

— Yes miss!

— Oh doamne.

— Ah, mă striga John, trebuie să închid, sigur mi-a adus o puicuţă proaspătă doar pentru mine. Să nu mă uitaţi la aeroport. Te pup mamiţico!

— Exact cum credeam, ciao!

Bătaia în uşă o făcu să tresară de pe scaun.

— Se poate?

— Da, intra.

— Am venit să te răpesc pentru a merge la masă.

— Merçi, mereu ai grijă de mine.

— Hei, dar ce se întâmplă? o întrebă el îngrijorat. Expresia feţei tale te trădează mereu. Şefa, ţi-am mai zis, să fi puternic nu este atât de uşor cum crezi.

— Ok am înţeles. Hai dracului să ne cărăm de aici până nu mă vede Alină.

— Stai liniştită, i-am găsit ceva de făcut pentru a ne putea strecura mai uşor.

Minoua începu să râdă. Se ridică de la birou şi se apropie de Aris. Îl prinse uşor cu mâna de ceafă şi îi oferi un sărut scurt pe buze.

— Ar fi bine să nu mai faceţi asta doamnă!

— Liniște, aici eu comand!

Coborâră în parcarea sediului companiei şi se urcară în noua maşină a lui Aris, pe care o primise cadou de la John, cu ocazia zilei de naştere. Era un ford puternic, 4X4 după care toate domnişoarele erau înnebunite.

— Mă simt ca o curvă agaţa dintr-un club de fiecare dată când urc în maşina ta Aris.

— Îmi pare rău, doamna mea!

— John a fost cât se poate de neinspirat atunci când ţi-a trimis maşina asta.

— Ţin să vă contrazic.

— Desigur! Am totuşi o curiozitate. De câte ori ţi-ai plimbat nevasta şi fetele cu bolidul ăsta de 3 metri înălţime?

Aris nu îi răspunse, şi se făcu chiar că nu aude întrebarea, ceea ce o înfurie maxim pe

Minoua.

— Eşti la fel ca toţi bărbaţii Aris. Nu meriţi nici cea mai mică apreciere din partea unei femei. Eşti jalnic. Şi indiferent de ce s-a întâmplat între noi sper, să nu ţi se urce la cap.

Bărbatul o privi de pe bancheta din stânga cu ochii micşoraţi de furie şi pasiune în acelaşi timp.

— Vezi că ai greşit drumul, nu pe aici mergeam de obicei. Eşti incredibil uneori. Scuză-mă că te întreb. Te droghezi cumva?

— Nu doamnă, sunt doar obosit uneori. Nu am greşit drumul. Mergem la apartamentul meu, vom lua masa acolo azi. Nu am chef de restaurante şi paparazzi care să ne urmărească.

— Of, invidia asta! Ce vrei dacă sunt frumoasă? Sper că ai ceva de băut la tine acasă. Nu vreau să îmi pierd timpul aiurea prin cine ştie ce apartament.

— Am, tot ce vă doriţi dumneavoastră doamnă. Şi cunosc exact licoarea magică pentru a vă oferi satisfacţie totală. Aris îi râse pervers în faţă, aşteptând ca ea să aibă o reacţie vulcanică.

Minoua întoarse capul spre geamul uşii nu înainte de a-i reamintii că ea este şefa în acest caz, şi el angajatul.

— Imbecilule!

De când Minoua se mutase în noua casă ce îi fusese construită întocmai pe terenul pe care

John îl făcuse cadou cu ocazia primului Crăciun petrecut împreună, apartementul ei rămase în posesia lui Aris. Nu de multe ori acolo se ţineau petreceri la care participau băieţii din gaşca şi bineînţeles fete dornice de distracţie şi afirmare.

Imediat cum intră pe uşa apartamentului Minoua se agaţa de gâtul bărbatului şi începu să îl sărute cu foc.

— Îmi era dor de asta, îi spuse el printre dinţi.

Ea stătea întinsă în pat, învelită în lenjeria moale de culoare albastră, în timp ce el primea comandă ce sosi mai devreme decât se aşteptau. Merse apoi în dormitor şi aşeză

pe marginea patului, cutiile de pizza, şi cele cu aripioare picante.

— Miroase atât de bine, hai o dată Aris, deschide cutiile. Am o foame de lup, încât mă simt epuizată.

— Dacă te simţi epuizată, atunci consider că ar fi din altă cauză. Bărbatul îi zâmbi pervers cu colţul gurii, apoi se aşeză pe pat. Minoua îl lovi cu o pernă, deranjată de afirmaţia lui.

— Am, să-ţi închid gura aia, odată gagiule!

— Nu atât timp cât încă mai ai nevoie de mine, draga mea doamnă.

— Taci şi mănâncă, este delicios.

În timp ce îşi savurau prânzul împreună, în vechiul dormitor al Minoei din apartamentul de la etajul 7, un apel cu număr privat îi întrerupse din liniştea mesei.

Minoua se uită suspicioasă la telefon apoi îndrăzni să răspundă.

— Da, la telefon, cu ce vă pot ajuta? Câteva minute tânăra avu o discuţie destul de ciudată şi în acelaşi timp parcă neinteresantă. Aris îşi termină porţia apoi rămase fixat cu privirea către Minoua, în speranţa că va înţelege ceva din discuţia banală pe care o purta la telefon. Într-un final ea închise şi îşi baga mobiul în poşetă.

— Cine era?

— Erau din presă.

— Iar?

— Da, se pare că au aflat dintr-un alt ziar local, mai vechi faptul că la doar 21 de ani am făcut o operă de caritate pentru un orfelinat din oraş, unde am dus donaţii încărcate în două tiruri. Vor să scrie despre asta.

— A, asta ştiam deja.

— De unde ştiai tu, mă rog?

— Ai uitat? Eu ştiu tot. Şi Boss ştie.

— Ah, minunat. Eu că de obicei aflu ultima. Se ridică de pe pat şi îşi lua hainele aruncate pe jos. Să mergem dacă ai mâncat, mai am multe de rezolvat la birou.

Noua maşină de teren sfida circulaţia destul de aglomerată pe bulevardul oraşului. Ca şi atunci când îl cunoscuse prima dată, pentru Aris nu existau reguli de circulaţie. El putea conduce oricând, oricum şi oriunde. Numai că acum înţelegea şi ea de ce şi cum.

— Şti, am fost invitată la o emisiune.

— Emisiune cu showri erotice?

— Nu fi cretin. Este un reality show, în capitală. Cum am devenit peste noapte o tânără bogată al cărui soţ nu este în preajmă, sunt o pradă uşoară nu?

— Desigur, doamnă.

— Nu ştiu exact ce temă se va discuta acolo. Dar se pare că sunt câţiva domni din viaţa publică, care vor să mă cunoască mai bine.

— Să înţeleg că veţi merge.

— Da, am să merg.

— Mai bine nu, Minoua!

— Am hotărât deja, este vineri.

— Presa este cel mai mare coşmar de care te poţi lovi, nu fi entuziasmată. Mai târziu vei regreta. Ascultama.

— Am să zbor mâine către Milano. Am nevoie de o vestimentaţie impecabilă. Aş vrea să vi cu mine.

Aris puse frână brusc, făcând-o pe Minoua să sară către bordul maşinii din cauză că nu purta centura de siguranţă.

— Tâmpitule, mă omori, ce dracului faci?

— Boss trebuie să ştie asta. Îşi scoase telfonul din mână şi formă numărul şefului sau din

L.A.

Minoua se repezi către el şi încercă să îi smulgă telefonul din mână. Nu fi prost închide telefonul. Hai idiotule dă-mi telefonul, sau o să regreţi. Aris ceda, şi închise apelul înainte de a i se răspunde.

— Unde îţi este mintea fetiţo? Minoua nu mai eşti un copil, ai 25 de ani. Boss ţi-a explicat, oamenii ca noi nu se fac văzuţi? Ţi s-a urcat celebritatea la cap?

— Ah, mai lasă-mă!

Imediat cum o lăsă pe Minoua în faţa sediului companiei, Aris porni în grabă către aeroport. Parcă maşina sub un pom, la umbră, apoi cobora din maşină. Se sprijinii de aripa maşini, îşi scoase o ţigară pe care o aprinse apoi îşi fixă o mai bună poziţie aşteptând ca invitatul sau să apară din clipa în clipa ieşind pe uşile glisante ale clădirii din aeroport. Spre maşina se îndreptă un bărbat înalt, cu o constituţie fizică de invidiat în ciuda faptului că nu era un musculos banal, brunet cu părul geluit pe spate, ochelari de soare negrii şi imbreat într-un costum alb, butonierele mânecilor lăsând să se vadă inscripţia bine cunoscutului designer Vuitton, la care purta cravata roşie. Mersul său elegant şi hotărât îi dădea o alură de don juan, făcând ca multe femei să îşi îndrepte privirea asupra sa. Era deosebit şi impunea respect, şarm şi elegantă. În urma să doi tineri îi cărau bagajele. Imediat cum zări îl zări pe Aris baratul deschise larg braţele şi se îndrepta cu paşi repezi către el. Se îmbrăţişară bărbăteşte şi se bătură pe spate, zâmbindu-şi larg unul celuilalt.

— Marcos, ce bine îmi pare să te văd în sfârşit. Aris ţinea strâns mâna bărbatului în semn de salut şi bun venit.

— A trecut ceva timp, dar uite că minunile există.

— Să mergem, probabil că zborul te-a obosit, nu o zic cu răutate, arăţi chiar mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

— Prietene, îţi arde de glume, la naiba, am venit aici să mă relaxez, nu am niciun om de-al meu cu mine. Apropo frumoasă achiziţie, arătă cu degetul spre maşina lui Aris apoi deschise uşa din dreapta şi urcă.

Aris porni maşina şi plecară spre oraş. Îi povesti prietenului său ultimele noutăţi atât din ţară cât şi din restul Europei, îi vorbi despre afacerile lui Boss care merg din ce în ce mai bine, cât şi despre avansarea rapidă a Minoei.

— Abia aştept să o revăd pe tânăra soţie a lui John. Era o copilă când a adus-o în L. A, tot atunci am văzut-o pentru prima dată.

— Da, aşa este. Timpul însă trece prea repede pentru unii.

— Fratele meu, nu-mi spune că păşeşti către pragul crizei de vârsta a doua? Nu ai ajuns nici la 40. Şi din câte ştiu eu, nu ai acasă o soţie care să îţi scoată păr alb în cap, şi nici riduri.

— Nu, dar am altceva! Aris îl privi prin ochelarii de soare nelipsiţi de altfel, pentru câteva secunde. Chiar dacă privirile nu li se întâlneau din cauza ochelarilor, bărbaţii se înţelegeau doar din simple gesturi.

Marcos pocni încet din degete şi replică.

— Hai să mergem undeva să stăm de vorbă aşa că între bărbaţi!

Aris, apasă acceleraţia şi schimbă sensul de mers fără să stea pe gânduri. Merseră undeva în centrul oraşului la un restaurant cu renume. Fiecare îşi comandă câte un whisky, însă amândoi erau tăcuţi, neştiind parcă cum să înceapă

discuţia ce avea sa de dezbătută. Atât pentru unul cât şi pentru celălalt era ceva delicat şi greu de spus în cuvinte. Aris trase aer în piept şi îndrăzni să vorbească.

— Te-a trimis Boss? Vocea lui era serioasă şi îngroşată de sufletul apăsat care simţea că I se ştiinge că o flacără în vânt. Privirea o avea aţintită către paharul de whisky pe care îl învârtea pe masă. Respira greu, simţindu-şi pulsul cum îi bate în vene.

Aris, făcu o pauză nedorind să fie mult prea direct apoi spuse:

— Aşa este, înţeleg.

— Omule nu vrea să fi supărat pe mine. Bărbatul se simţea stânjenit.

— Trebuia să îmi dau seama. Tu şi Boss sunteţi prieteni de peste 10 ani. Era de aşteptat. Vizita ta în România nu se lega de niciuna din problemele care le avem în ultimul timp. Şi în plus nu cred că ţi-ai fi oprit tu activitatea din America de sud, pentru Europa.

— Aris, hai ce dracului! Suntem doi oameni maturi. Vreau să ne înţelegem aşa cum se cuvine.

— Scuză-mă Marcos. În ultima vreme am atâtea pe cap, încât simt că îmi pierd minţile.

— Păi asta este omule, te macină conştiinţa. Recunoaşte-ţi greşelile şi te vei simţii mai bine. Ia să vedem. Câte crime s-au produs din ordinul tău, de exemplu?

Bărbaţii începură să râdă zgomotos.

— Vezi că se poate! Despre asta vorbeam. Galantul bărbat se întinse şi îl bătu pe umăr, apoi deveni serios şi îşi schimbă privirea către paharul său.

— Nu ştiu ce să fac Marcos, pur şi simplu nu ştiu!

— Uitate la tine, jur că mi se face milă. Acceptă, pentru

numele lui Dumnezeu. Nu este de tine. Femeia asta nu este pentru tine. Nu fi încăpăţânat. Femeia ta adevărată este acasă şi îţi creşte copii. Cele de genul ei nu fac decât să te folosească Aris. Trebuie să uiţi de ea. Nu are rost să îţi pierzi viaţa şi tot ceea ce cu greu ai obţinut pentru o femeie. Aris lăsă ochii în pământ, ruşinat.

— Hai încetează să te simţi aşa prietene. Dacă John nu avea sufletul pe care îl are, erai de mult mort. Dar el a înţeles. Chiar dacă nu îţi mai vorbeşte că înainte, pentru el ai rămas acelaşi om. Dar scuzama că îţi spun, este soţia şefului tău şi asta schimbă tot. Încearcă să nu te mai laşi păcălit. Credeam că după atât timp, ţi-ai dat seama că femeile sunt mai periculoase decât o viperă. Ele nu doar că te înţeapă cu venin, dar te şi scurg de viaţă. Şi nu se lasă până nu îţi ia sufletul cu totul, omule.

— Boss…

— Boss cum îi zici tu, m-a trimis aici să vorbesc cu tine pentru că ai nevoie de un prieten. Un prieten al dracului, care îţi spune acum să încetezi să îi mai faci pe plac soţiei

şefului tău, ducând-o în pat de câte ori are ea chef. Înţelegi?

— Înţeleg, dar…

— Dar nimic! Mă faci să cred că eşti vrăjit omule, ce dracului ţi-a făcut femeia asta?

— O iubesc!

La masa celor doi se lăsă tăcerea. Bărbaţii se priveau unul pe altu', fără ca măcar să clipească. Pe feţele lor se vedea o umbră de decepţie şi suferinţă. Marcos, comanda o sticlă întreagă de whisky, apoi dădu pe gât toată băutura ce o avea în pahar. Trânti paharul gol de masă atât de tare încât ceilalţi clienţi aflaţi în salon întoarseră privirile surprinşi.

— Ştiu! La dracu'! Am nevoie de o ţigară.

Aris îi întinse unul din trabucurile pe care le purta la el mereu.

— Motivul pentru care eşti azi aici în faţa mea, este pentru că John ştie cât de mult o iubeşti pe fata asta. Altfel de mult ai fost doar cenuşă. Aşa ca sfatul meu este să faci ceva şi să scapi de dragostea asta care te încurca, atât pe tine cât şi pe John.

Sticlă de whisky ajunsese la jumătate când cei dori cerură nota de plată şi se ridicară de la masă. Salutară politicos şi ieşiră în parcarea finului restaurant.

— Prietene acum am într-adevăr nevoie de un pat cald şi o puicuţă bună.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc dar Minoua nu acceptă alte femei în casa ei.

— La dracu', am impresia că nici tu nici John nu sunteţi atât de bărbaţi pe cât se vede. Este de-a dreptul strigător la cer. Cum să te supui unei femei. Inadmisibil!

Nouă casă construită de curând, avea două etaje, două intrări, holuri imense ce făceau legătura între cele două corpuri separate ale casei. Cel mare cu intrarea principală spre est şi celălalt spre nord. Mare, înaltă şi cu un model futuristic, modern. Avea două piscine una interioară şi una exterioară, o curte interioară în corpul cel mare al casei care adăpostea şi un living imens, o grădină exterioară şi câteva sute de metrii de grădină. La nivelul inferior al casei se afla parcarea subterană, iar în corpul de nord uşa care dădea spre nivelul inverior era mereu închisă. Camera minoei se afla la primul etaj. O cameră imensă cu două vederi, două terase exterioare, baie şi dressing personale. Uşa camerei era dotată cu un sistem de securitate ce nu îi permitea decât

ei să intre prin amprentă digitală. În holul dintre baie, dormitor şi dressing minoua avea instalat un elevator cu care cobora la nivelul inferior al casei.

Vila era o atracţie pentru mulţi care treceau prin împrejurimi dar mai ales pentru maşinile scumpe parcate în curtea exterioară.

Zilele Minoei deveneau din ce în ce mai aglomerate. Compania de importuri îi ocupa mai mult timp decât orice altă activitate. Vapoarele care ajungeau în port trebuiau descărcate iar tirurile ce plecau din punctul de încărcare trebuiau să ajungă la destinaţie la data şi ora fixă care se stabilise înainte de operaţiune. Controalele prin care marfa ar fi trecut erau anulate cu ajutorul şantajelor şi a dovezilor pe care Minoua le strângea din clubul de noapte unde controversaţii îşi planificau şi îşi mărşăluiau diversele activităţi şi businessuri nu tocmai legale. Întâmplător Minoua aflase de organizaţia în care John intrase de câţiva ani şi care se ocupă de livrarea de arme şi droguri în toată lumea. John era unul din cei care deţinea controlul asupra anumitor regiuni din Europa. Relaţia lor se răcise de atunci din cauza neîncrederii, însă asta o făcu să se ambiţioneze mai rău şi să îi demonstreze lui John că nu mai este fata firava şi naivă pe care el o cunoscuse. De când ea începuse să deţină controlul asupra sistemelor de funcţionare a afacerii, John începu să vină din ce în ce mai rar în România. O perioadă fusese revoltată şi supărată din cauza secretului relevant într-un final de un mesaj banal pe care Aris îl primise pe telefon de la însuşi John, apoi nu dori să îl mai întâlnească o perioadă. Perioada care fusese devastatoare pentru ea. Revenise la un mai vechi obicei dar pe care de data aceasta îl contura la superlativ. Se afunda în alcool aşa cum de mult şi mama ei o făcuse. Inconştient şi în acelaşi

timp pentru a uita durerea ce o macina pe interior, găsi refugiu în braţele asistentului ei dar şi al celui mai bun om pe care soţul ei îl avea. Bărbatul ceda avansurilor şi insistentelor superioarei sale, cu toate că jurase şi făcuse un legământ în faţa şefului său. Acea fată deosebita, pe care o cunoscuse în urmă cu 5 ani şi pe care o văzu crescând sub ochii lui transformându-se într-o femeie adevărată, puternică şi cu principii înalte, îl făcu să îşi piardă tăria masculină, aruncându-se în vraja sentimantelor care nu îl caracterizau sub nicio formă pe bărbatul sever şi fără suflet. Un adevărat monstru în viaţă creat de către soţul celei mai deosebite femei pe care o cunoscuse vreodată. Înţelesese atunci de ce Boss fusese vrăjit ce acea fată simplă şi cuminte.

Imediat cum îi sună alarma Minoua sărea din pat, ora 8 dimineaţa ajunsese să i se pară deja mult prea târzie, însă din cauza nopţilor pierdute prin cluburi şi prin diverse restaurante, organismul îi ceda încet fără ca măcar să observe sau să îi ofere un semnal de alarmă. Se repezi la toaletă, apoi îşi alese cu grijă vestimentaţia. Întotdeauna purta pe ea cel puţin un obiect de îmbrăcăminte sexy, dar niciodată vulgar. Ştia să păstreze eleganta şi bunul simţ cu care crescuse. Purta tocuri foarte înalte cu toate că avea mult de mers în timpul zilei. Profită de orele petrecute la birou pentru a-şi masa degetele picioarelor şi a le relaxa stând desculţă. Devenise obsedată de etichetă şi asta conta extraordinar de mult. În plus aproape că reuşise să cucerească o serie de fani datorită faptului că era cea mai tânără şi prosperă business woman al timpului.

Îşi aranja părul, lăsându-l drept şi lung pe spate. Îşi pudră fata şi aplică un machiaj neutru de zi, apoi urmă un gloss ce îi dădea strălucire buzelor voluminoase şi senzuale şi încheie cu puţin blush. În ultima vreme observase că tenul

ei suferise câteva schimbări. Culoarea pală a obrajilor o făcea să nu mai iasă nemachiata din casă. Imediat cum machiajul fu gata se întoarse în dressing şi se îmbraca într-o rochiţă de vară albă decoltată în zona pieptului şi trecută de genungi. O rochiţă vaporoasă ce nu permitea căldurii să îi înăbuşe trupul. Încalţa apoi o pereche de sandale din piele întoarsă de un albastru închis şi toc înalt. Îşi asorta poşeta cu sandalele apoi ieşi din camera ei lăsând în urmă un adevărat dezastu.

Cobora la parter şi merse direct în dining room. Micul dejun era servit. Mirosul cafelei îi trezea simţuri ascunse. Adoră aroma proastă a cafelei în orice dimineaţă. La masa însă nu era nimeni. Se uită la ceasul de la telefon şi văzu că trecuse de ora 9. Se înfurie instantaneu, îşi lasa ganta pe unul din saunele mesei şi se repezi spre camera lui Aris care se afla la parter. Bătu puternic în uşă.

— Deschide! Sunt eu, continuă ea să bată. Hai Aris trezeşte-te. Pe unde dracului ai fost toată noaptea? Deschide uşa!

Uşa se deschise încet şi în faţa ei se ridică maiestros corpul solid al lui Aris.

— Bună dimineaţa! Pe faţa lui se vedea că nu era tocmai bună, sau cel puţin încă era noapte. Minoua puse o mână în şold, şi privindu-l cu scepticism adăuga.

— Cred că nu te-ai uitat în oglindă. Arăţi de parcă ai fi dormit într-un butoi cu whisky!

— Aha, răspunse scurt printre dinţi, şi lasa că trupul să îi cadă spre uşă, lovind încet cu capul.

— Pot să ştiu şi eu de ce sunt singura care vine să ia micul dejun? Mi se pare mie sau în casa asta muncesc doar eu şi servitoarele?

Aris făcu un gest din mână în semn de „lasă-o aşa”.

Asta o supăra şi mai tare pe Minoua care îl lovi cu palma peste cap.

— Hai ţăranule, trezeşte-te şi vino la masă. Şi dacă mai este cineva în casa asta să vină şi el. Ai înţeles?!

— Marcos, spuse Aris cu gura aproape închisă.

Minoua se bloca, neînţelegând ce vru să zică bărbatul.

— Poftim?

— Marcos, doamnă.

— Ce este cu el?

— Este sus!

Minoua, zâmbi larg. Faţa ei se lumină şi simţii o bucurie imensă în suflet.

— Minunat! Mişcă-te şi trezeşte-l. Dacă în 10 minute nu sunteţi la masa vă împuşc. Aţi înţeles.

În jurul mesei cei doi bărbaţi stăteau tăcuţi din cauza durerii de cap provocată de mahmureală şi a lipsei de somn.

Minoua se înfructa din toate deliciile pregătite special pentru ea, că în fiecare dimineaţă de aceeaşi bucătăreasă loială pe care o avusese şi la apartament.

— Ce se întâmplă cu voi? Nu vă place mâncarea? Aproape că nici nu v-aţi atins de ea. Sau, făcu o scurtă pauză privindu-l pe cei doi, lăsaţi-mă să ghicesc. Vă este rău nu-i aşa? începu să râdă cu răutate, arătând cu degetul spre inculpaţi.

— Marcos! se răsti pe un ton serios către bărbat. Tu ce dumnezeului mai cauţi pe aici? Nu-mi spune că ai venit doar ca să te îmbeţi cu Aris. Sau ce, în New Mexico nu aveţi băutură?

— Nu, doamna mea dragă. Dacă îmi permiteţi…

— Sincer nu, aşa că taci!

Bărbatul rămase cu ideile în minte şi surprins de

atitudinea rece a tinerei femei.

— Îmi va explica John cu siguranţă.

Se ridică de la masă îşi luă geanta, îşi aprinse o ţigară şi plecă spre parcarea exterioară. Maşina ieşi din curtea vilei în viteză. Bărbaţii priviră toată scenă, tăcuţi de pe scaunele mesei, întrucât sufrageria avea vederea spre curtea exterioară.

Străinul se şterse încet la colţul guri cu şerveţelul apoi îl puse pe masă. Îşi întoarse privirea către Aris şi zise.

— Este incredibil, aceeaşi fată frumoasă de care îmi aduc aminte, dar categoric alt temperament. Ce s-a întâmplat oare cu ea?

Aris se ridică de la masa nervos.

— Nimic, îi răspunse el apoi plecă spre camera lui.

Era vineri dimineaţă, zi în care la sediul companiei nu se lucra atât de intens ca în restul zilelor. Angajaţii puteau răsufla uşuraţi în aşteptarea weekendului minunat ce urma să vină. Programul era mai scurt, rapoartele de întocmit nu mai erau obligatorii până la sfârşitul programului, iar şefa era mereu bine dispusă.

Telefonul mobil îi sună fără încetare, nelasandul să doarmă. Aris se ridică nervos din pat, îşi luă sacoul cu care fusese îmbrăcat cu o seară înainte şi cu ochii pe jumătate închişi începu să îşi caute disperat mobilul care nu se mai oprea o dată. Soneria telefonului îi provoca o durere de cap îngrozitoare. În astfel de momente îşi dorea mereu că tehnologia să nu fi avansat atât de mult. Văzu pe ecran numărul secretarei de la sediu. Imediat inima începu să îi bată mai tare. Ştia că ceva nu este în regulă. Se repezi să răspundă.

— Da!

— Bună Aris, sunt tot eu, femeia de pe fundal râse,

apoi devenii deodată serioasă.

— De ce ai sunat, o întrebă cu vocea răguşită de somn.

— Ei bine, şti tu. Şefa nu se simte prea bine. Adică, mă rog, e cam veselă ca de obicei. Râse iar încet şi fără haz.

— Aris închise telefonul şi îl aruncă puternic în perete. Era vizibil nervos şi agitat în acelaşi timp. Se îmbracă rapid şi ieşi din cameră. Conduse în cel mai groaznic mod posibil, evitând la milimetru câteva ciocniri puternice. Trânti uşa de la biroul Minoei, ce aproape se sparse când să lovit de perete. În spatele biroului Minoua râdea necontrolat, vorbea singură, cânta

iar râdea şi gesticula necontrolat. Sticlă de whisky de pe masă era goală, în camera mirosea a alcool atât de tare încât te puteai ameţii numai de la miros.

Se aruncă spre femeia în stare de inconştienţă, şi o ridică în braţe brusc. Minoua nu realiza exact ce se întâmplă cu ea. Se sperie şi începu să ţipe şi să se zbată în puternicele braţe ale bărbatului.

— Ce faci, lasă-mă jos. Îl lovea cu pumnii, în orice direcţie nimerea… Dar el parcă nici nu simţea loviturile ei. Era negru de furie, sălbatic, şi nu se oprea din mers.

— Aaahh, nebunule nu-mi spune că mă vrei acum!

Minoua îşi schimba atitudinea de la secundă la secundă, influenţată de alcoolul pe care tocmai ce îl consumase.

Angajaţii ce priveau penibilă scenă, erau surprinşi de vorbele ce le ajungeau la urechi. Aris o aruncă pe bancheta din spate şi o lega cu centurile de scaunul din faţă.

Fata se zbătea şi tipa în continuare.

— Ce îmi faci idiotule, cretinule, tu ştii cine sunt eu? Dezleagama prostule. O să regreţi. Unde mă duci imbecilule?

Ploaia de ofense continuare să curgă din gura ei tot drumul de la birou până acasă.

Aris însă nici nu le mai observă. Parcă maşina exact în faţa intrării principale. Cobora din maşină, deschise uşa din spate şi începu să dezlege centura. Fata tipa în continuare. Angajaţii casei ieşiră să vadă ce se întâmplă. Niciunul nu îndrăzni să comenteze sau să afirme ceva. Priviră tăcuţi scenă, ei o mai văzuseră şi în alte dăţi. Alex fu singurul care interveni şi îl ajută pe Aris să o ducă în camera ei. O băgară în duş şi dădură drumul la apă rece. Fata trebuia imobilizată pentru că se zbătea. Ţipetele ei se auzeau în toată casa. Marcos se sperie şi încercă să intre în cameră, însă bodyguarzi nu îi permiseră.

— Vă rog, măcar spuneţi-mi dacă este bine. Ce se întâmplă cu ea. Are nevoie de ceva? Unul din bărbaţi îi răspunseră.

— Aris este cu ea.

După câteva zeci de minute, în casă era linişte. Nimeni însă nu îndrăznea să vorbească de întâmplarea de mai devreme. Le era interzis. Toţi se comportau firesc şi natural.

Cina era servită, la masa coborâse Marcos, bonă copiilor pentru că nu cu foarte mult timp în urma Minoua adopta, împreună cu John de la orfelinatul pe care îl sponsoriza, doi băieţei, unul în vârstă de un an pe care îl numi Luca, iar celălalt un bebeluş de doar 5 luni, Eduard-Alch, în cele din urmă apăru şi Aris. Minoua încă dormea liniştită în camera ei. Femeia care gătea pentru ei avea deja ordin să îi urce cină în cameră şi să o ajute să mănânce sănătos. Era la fel de supărat că şi în timpul zilei. Nu vorbise cu nimeni de când venise acasă. Şi nici nu dorea să facă lucrul acesta. Marcos însă, avu tupeul să întrerupă tăcerea de la masă.

— Nu credeam că fata are probleme aşa de mari. De ce nu o duceţi la o consiliere specială, prietene? Se uită el către Aris.

Acesta lăsă furculiţa din mâna jos, se uită în jur urmărind fetele ce aşteptau un răspuns de la el.

— Am încercat, toate variantele. Am adus doctori din străinătate. Nimic nu o poate face să îşi schimbe comportamentul. A refuzat orice tratament.

— Să înţeleg, că este aşa de ceva timp…

— Da de aproape 2 ani. Niciodată nu ştim când va face lucrul ăsta. Mereu ne trezim aşa. Boss va veni în ţara săptămâna viitoare. Pentru că bea la birou, cei de la asistentele sociale au aflat de starea ei. Poate pierde copii.

— O, doamne nu! Reacţionă femeia ce avea grijă de copilaşi.

Aris se ridică de la masă şi plecă în camera lui. Simţea nevoia să ia aer. Acolo se sufocă. Se îmbrăca şi ieşi din casă. La maşină, câţiva băieţi se oferiră să îl însoţească dar el îi refuza tacit. Se îndrepta către casa soţiei sale. Se opri câteva minute în cartierul de case pentru aşi vedea fetele. Le întreba despre şcoală, le oferi bani, apoi plecă. Soţiei sale nu îi adresă nici cea mai mică vorbă. Îi lasa o sumă consistentă de bani pe masă după care ieşi. Se îndrepta către apartamentul de pe faleză. Nu de multe ori se refugia acolo, ori singur, ori cu câţiva băieţi alături de care petreceau până dimineaţa. De data asta însă simţea nevoia să fie singur. De cum intră pe uşă îşi aruncă sacoul, apoi îşi desfăcu încet cămaşa şi cureaua pantalonilor. Le lasa pe toate aruncate în hol, tot ce îşi dorea acum era o baie relaxantă. În timp ce urca pe scări îşi închise telefonul, pregătindu-se de escapda aşa acum trebuie. Uşa dormitorului se deschise încet, la

auzirea zgomotului Aris îşi aruncă mana în spate pentru a prinde pantalonii la cureaua cărora îşi purta revolverul. Ridică mâna cu pistolul spre uşă, dar apoi o lasă încet în jos. În pragul uşii se ridică o siluetă de femeie. O tânără femeie îmbrăcată într-un costum negru din dantelă, mulat pe corpul ei sexy. Aris îi privi cu poftă picioarele lungi, bronzate, sânii proeminenţi din cauza implantelor, şi coapsele bine rotunjite.

— Ce cauţi aici? Puteam să te omor, eşti nebună?

Fata se îndrepta către el şi îl îmbrăţişă senzual, mângâindu-l uşor ceafă, şi braţele.

— Îmi era dor de tine iubitule. Fata începu să îl sărute posesiv.

Aris simţea cum toată presiunea i se ridică până la creier. Nu o iubea pe fata asta, dar arată atât de bine, şi se simţeau minunat împreună.

Femeia nu avea mai mult de 25 sau 26 de ani. Era şatena, cu părul lung. Făcea parte din categoria unor fotomodele cunoscute pentru prezentările din diverse cluburi, apăruse chiar şi în câteva emisiuni televizate. Oamenii o cunoşteau ca fiind una din multiplele doritoare de fotbalişti. Pentru că asta era la modă. Pe Aris însă fu nevoită să îl cunoască din cauza lipsei sponsorilor finainciari. Imaginea de pe sticlă era scumpă, iar ea avea nevoie de asta pentru a se promova. Cam aşa funcţiona sistemul, însă lui Aris îi plăcuse de ea nu pentru că era foarte frumoasă ci pentru că nu era pretenţioasă şi nu îl stresa sunându-l sau sufocându-l cu prezenţa ei. Se afişa cu el la diverse reuniuni mai importante la care toţi veneau însoţiţi, sau uneori prin cluburi în funcţie de starea pe care o avea în ziua respectivă. Nu o iubea şi nici nu s-ar fi pus problema de sentimente, atât timp cât în mintea lui nu era decât Minoua.

O ridică în braţe, prinzando de mijloc, fata îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui. Aris împinse uşa dormitorului cu piciorul, în timp ce ea îl sărută nebuneşte. O aruncă pe pat şi se năpusti asupra ei sălbatic. Fata se agaţă cu mâinile de spatele lui şi începu să îşi înfigă unghiile în pielea lui.

La vilă, atmosfera nu era tocmai veselă. Minoua se trezise din beţie şi avea o stare de nervi extinsă. Durerea de cap era îngrozitoare. Bona băieţilor îi aduse o pastilă pe care nu dori să o înghită, din prostie şi răsfăţ.

— Vreau să vină Aris acum? Unde este Aris când am nevoie de el?

În camera ei se afla străinul Marcos, Alex, şi bona copiilor Flavia. Niciunul din ei nu reuşea să îi facă pe plac fetele, şi cu atât mai puţin să o calmeze. Se ridică din pat aruncând pernele şi pătura. Sări la gâtul lui Alex prinzandul de cămaşa şi stangându-l atât cât puterea îi permitea. Se uită în ochii tânărului cu ură şi durere în acelaşi timp.

— Îl vreau pe Aris aici, îi spuse ea printre dinţi, extrem de supărată.

— Domnul are telefonul închis.

— Şi ce îmi zici mie?

Ţipetele ei răsunau în toată grandoarea casei.

— Vreau ca acum să vă strângeţi, toţi, şi să îl căutaţi pe Aris. Iar voi, se uită ea către Marcos şi

Flavia, vedeţi-vă de treburile voastre. Ieşiţi afară, vreau să stau singură.

Rămasă singura se aruncă pe pat, îşi prinse capul în mâini şi se afunda între perne. Stătu aşa o vreme, gândindu-se la viaţa ei. Nimic nu o putea satisface. Avea totul dar în acelaşi timp nu avea nimic. Începu să plângă. Îi era

frică de ceea ce urmă. Oricât de tare se arată în faţa tuturor, era doar o simplă fata, nu era un zeu şi nicio prinţesă.

Aris, se ridică din pat şi se îndrepta către baie. Făcu un dush rapid apoi ieşi învelit doar cu un prosop în jurul taliei şi îşi aprinse un trabuc. Se servi din bar şi cu un pahar de whisky. Fata se îmbrăca şi îl însoţi în living. El se aşeză comod pe canapea. Ea se aplecă şi îl mai săruta încă o dată senzual pe gât. Aris îi făcu semn cu mâna să stea lângă el. Fata îi zâmbii şi se aşeză.

— Spune-mi, de ce ai nevoie? o întrebă el calm.

— Am nevoie de o maşină nouă, dragul meu. Continua să îl sărute pasional şi să îl mângâie suav.

— Dar ai deja un model nou de Bmw. Ce nevoie mai ai de alta?

— Vreau ceva mai sport, mai puternică, vreau ca toate fetele să fie invidioase pe mine.

— Puştoaico, nici eu nu conduc un bolid roşu, ce are ca emblema un cal în două picioare. Nu sunt atât de bogat pe cât crezi tu.

— Iubitule, te rog. Fata se alintă în braţele lui, încercând să obţină totuşi ceea ce îşi dorea.

— Raluca! O prinse cu mâna de părul lung pe care îl înfăşură pe unul din degete, ascultama, dacă te porţi frumos promit că o să mă mai gândesc.

Fata îi sări în braţe de fericire, apoi îi luă capul în mâini şi îl acoperii cu săruturi.

— Ştiam eu că mă iubeşti, puiule.

Aris îi zâmbii sec. Apoi o înlătura şi se ridică. Îşi luă telefonul din buzunar şi îl deschise. Zeci de apeluri nepreluate inundau ecranul. Pentru un moment vru să formeze un număr dar se răzgândi. Se întoarse în living unde întinsă pe canapea într-o poziţie destul de compromiţătoare

îl aştepta iubită.

— Vrei să te duc undeva? Ai vreun plan pentru noaptea asta? Fata se alintă în faţa lui şi apoi îi răspunse.

— Voi merge cu fete în clubul tău, dragule.

— Exclusiv?

— Da, exact!

— Nu este clubul meu, nu încurca lucrurile. Este clubul şefei mele.

— Da, shmechera aia cu nume ciudat, măritată cu un american. Faţă începuse să râdă.

— Eu am să plec, am multe de rezolvat. Se apropie de canapea şi o sărută pe frunte.

— Doar atât dragule? Fata îl prinse de ceafă şi îl trase spre ea. Îşi lipiră buzele puternic unele de celelalte.

— Ţi-am lăsat bani în dormitor. Dacă ai nevoie de ceva să mă suni.

— Desigur, puiule.

În partea cealaltă a continentului, telefonul lui John sună în disperare. Reuşii într-un final să răspundă, imediat ce ieşii din sala de conferinţă a unui hotel.

— Aris!

— Boss!

— Care este problema?

— Aceeaşi, bărbatul vorbea pe un ton trist aproape răguşit şi fără vlagă. Eu nu mai rezist aici. Vreau să plec Boss. Nu mai pot!

— Aris, mâine seară voi ajunge în ţara cu Andrei. I-aţi liber până atunci şi du-te unde vrei tu. Las-o pe Minoua să se descurce singură. Când ajung vom hotărî împreună cum rezolvăm situaţia asta.

— Vă mulţumesc domnule.

— Ai grijă de tine.

Era deja ora 12 noaptea când ajunse înapoi la vilă. Era liniște. Aris chema unul din bărbaţii care păzeau intrările în timpul nopţii.

— Unde sunt toţi?

— Şefa a plecat cu Alex şi cu străinu în club.

— Cum se simţea Minoua?

— Nu mai era nervoasă, la volan să urcat Alex.

— Bine.

Se îndrepta către camera lui. Îşi scoase un geamantan din şifonier şi începu să îl umple. Îl baga în portbagaj apoi se urcă în maşină şi plecă.

A doua zi în casa atmosfera era liniştită. La prânz petrecăreţii au coborât la masă. Pe feţele lor se vedea bună dispoziţie de care se bucuraseră în noaptea precedentă. Minoua era deja aranjată, machiată şi elegantă. Marcos purta acelaşi gen de costum alb. Alex, era serios de parcă însuşi îl înlocuia pe Aris atunci când acesta lipsea. Cei trei se aflau în salon, râdeau şi îşi aminteau fragmente de la petrecerea din club.

— Hai, gata cu vrăjeala, să mergem în grădina interioară să mâncăm. Simt că mă roade stomacul.

— Desigur, doamna o aprobă Marcos.

Minoua înainta prima urmată de cei doi. Se aşezară la o măsuţă rotundă aflată într-un décor că de poveste. Apa din fântânile curgătoare mereu o liniștea. Îi plăcea să stea să asculte şiruitul picăturilor, şi cântecul păsărilor exotice din coliviile ce decorau grădina interioară.

Gustările erau nemaipomenite. Fructe şi siropuri de diferite arome, clătite şi mult suc natural. Erau atât de

gustoase după amarul rămas în urma băuturii şi a fumului din club.

— Hei don Marcos am văzut cum se agăţau fetele de tine.

— Sunt un adevărat „don juan" fără modestie.

— Da acum nu ştiu dacă asta era motivul sau faptul că vestimentaţia ta albă reflectă în tot clubul. Minoua începuse să râdă destul de tare, făcându-l pe bărbat să se simtă deranjat.

— Mă rog, îi răspunse el sec. Dar unde este prietenul meu, Aris?

— Eu ştiu, răspunse Alex.

Minoua şi Marcos aşteptau nerăbdători răspunsul lui.

— Hai zi o dată, că nu te împuşcăm.

— Este plecat.

— Unde anume, îl întrebă ea.

— Poiana Braşov.

— Şi cu ce ocazie mă rog?

— În vacanţă, doamnă.

— Oh, ce frumos, străinul fu surprins.

— Nenorocitul dracului! Minoua se înfurie! Pleacă fără să mă anunţe. De parcă ar fi de capul lui. Muşcă mâna care la crescut. Ordinarul!

Îşi căuta în poşetă pachetul de ţigări, îl scoase pe masă şi îşi aprinse una.

— Vezi, tu dragă Marcos, ce se întâmplă când le dai prea multă atenţie angajaţilor? Ţi se urcă „En la cabesa" (în cap). Bărbatul o aprobă din cap.

— Am fost prea bună cu el. Ar fi trebuit să îi pun de la început pistolul la cap. Dar asta este! Se ridică încet de la masă, stinse ţigara în scrumieră, îşi aranja un pic ţinută, apoi

îşi luă rămas bun de la cei doi însoţitori.

— Azi voi fi ocupată, Alex, să nu fiu deranjată. Am să merg cu copii în parcul de distracţii apoi prin magazine. Mă va însoţi doar Flavia. În caz de ceva contez pe tine.

— Da doamnă, cum spuneţi dumneavoastră.

— Vă pup pa, pa!

Pleca spre camera copiilor pentru a vedea dacă aceştia sunt gata. În salonul principal de la intrare se întâlni însă cu Flavia şi cu cei doi copilaşi pregătiţi şi nerăbdători de plecare. Un angajat le ajuta să pună în maşină cărucioarele şi genţile cu tot ceea ce era nevoie pentru Luca şi Eduard. Maşina părăsii curtea casei şi se făcu nevăzută imediat după curba.

Aris profita de scurtă lui vacanţă, singur în mijlocul munţilor. Stătea pe terasa camerei de hotel în care se afla. Munţii se ridicau falnici în faţa lui. Îi adoră, se simţea la fel de puternic ca şi ei. Aerul ăla curat îl liniştea, simţea că în sufletul lui este pace, dar inima îi plângea de dor femeii pe care o părăsise fără ca măcar să o anunţe. Se trezi în scurt timp la realitate din cauza telefonului care sună.

— Da Alex!

— Şefa este la spital, I s-a făcut rău! Trebuia să te anunţ. Scuză-mă Aris, ştiu că îţi doreai să nu fi deranjat.

— Mulţumesc Alex. Ţine-mă la curent cu veşti noi.

Închise telefonul şi se aşeză pe scaunul de lângă măsuţa de pe terasă. Îşi aplecă încet capul prinzându-l în palme. Începu să plângă încet, de parcă îi era frică să nu fie auzit.

— De ce doamne? De ce?

După câteva ore petrecute în spital Minoua îşi semna

singura cererea de externare. Tot ce îşi dorea era să părăsească spitalul ăla infect şi secţia de urgenţe. Nu suporta mirosul de spital, şi nici nu acceptă să facă tratamentul pe care doctorii de gardă îl recomandaseră. Ajunse acasă, abia purtată în braţe de către Alex, dar ţinea să îi anunţe pe toţi că se simte bine şi că nu vrea decât să facă o baie şi să doarmă puţin. Nici de data aceasta angajaţii casei nu comentară nimic, nu scoaseră nici cea mai mică vorbă, sau părere faţă de şefa care suferise un leşin.

Alex o însoţii până în camera ei. O aşeză încet pe pat.

— Mulţumesc Alex, acum poţi să te retragi. Vă mulţumesc că vă faceţi griji pentru mine, le zise ea oamenilor ce o priveau cu tristeţe. Acum sunt bine. Promit că o să ţip dacă am nevoie de ceva. Imediat după ce angajaţii ieşiră, precum şi Marcos invitatul găzduit în casa ei, închise uşa în urma lor şi merse să facă o baie. Se simţea ca un fulg de nea. Unde îi dispăruseră oare puterile şi vlagă. Unde era cheful ei de viaţă. Se privi în oglindă şi se văzu urâtă. Era atât de palidă, slăbită, pielea ei moale şi catifelată îşi pierduse culoarea, era aspră, trecută de vreme precum cea a unui bătrân. Părul ei începea să se rărească, vedea în ea un monstru aflat în continuă transformare. Se lăsă încet în jos sprijinindu-se de mobilă din baie. Se ghemuii pe un covoraş mic, şi rămase acolo cu privirea pierdută şi ochii înceţoşaţi de lacrimile care îi inunda. Timpul trecea, minut după minut şi ora după oră.

Aproape de ora 20: 30 porţile se deschiseră şi maşina lui Aris intra pe alee. Conduse aproape 5 ore fără întrerupere. În salonul de la intrare cu toţii stăteau liniştiţi pe canapea. Marcos savura un pahar de whisky. Alex îşi curate pistolul gentil cu un şerveţel, în timp ce stătea întins pe una din canapele. Flavia privea la televizor o emisiune

romantică, doar după ce adormeau copii avea puţin timp şi pentru ea. Câţiva bodyguarzi erau rătăciţi prin casă ocupânduse cu diverse lucruri. Iar în bucătărie doamna Violetă pregătea deja meniu pentru a doua zi.

Aris intra încet pe uşă, moment în care cu toţii îşi îndreptară privirile către el. Alex sări în picioare, întâmpinand-ul.

— Bună seara, le zise el tuturor.

— Aris, nu credeam că te întorci aşa repede, îi spuse Alex.

— Nici eu. Alex, bagajul meu este în maşină.

— Da domnule.

— Amigo, încerca Marcos să spună spre el.

— Scuză-mă prietene, îl strânse de mână în semn de noroc cu ambele palme.

Bărbatul înţelese gestul, aprobă din cap apoi se întoarse în zona barului unde îşi lăsase paharul cu băutură.

Aris urcă pe scări şi merse către camera Minoei. Bătu în uşa dar nu I se deschise. Sistemul de deschidere a uşi permitea doar amprentelor Minoei, lui John şi lui să deschidă uşa din exterior.

Deschise uşa încet, văzu că în cameră este întuneric, şi totuşi înainta. Se apropie de pat, acolo era ea, dormea. Stătu aşa câteva minute în şir privind-o că pe o fecioară. În ochii lui se adunau lacrimi ce scoteau toată durerea în afară. Era frumoasă, era aşa cum o ştia el indiferent de cât de gravă era situaţia. Şi chiar dacă ea nu îl iubea, el avea să o iubească toată viaţa. Şi asta pentru că nu dorise, şi nici nu gândise vreo clipă că va ajunge să simtă că inima îi bate atunci când o vede.

— Aris, se auzi în sopata.

Bărbatul tresări speriat. Se aplecă spre pat apoi se lăsă

în genunchi.

— Shh, dormi, îi şopti el. O sărută încet pe frunte şi o mângâie pe cap.

— Nu, eu vreau…

— Trebuie să dormi doamna mea. Eu voi pleca acum, în noaptea asta îl iau pe Boss de la aeroport. Mâine dimineaţă vreau să arăţi excepţional pentru ei. Andrei o să fie foarte fericit.

Minoua îi zâmbi şi puse înapoi capul pe pernă. Îl chema mai aproape de ea făcându-l

semn cu mâna.

— Vino te rog, mai aproape, spoti ea.

Aris se aplecă spre faţa ei. Ea îl prinse de după cap şi îl trase spre buzele ei.

Nu se putu abţine, şi o sărută. Chiar dacă îl durea acel sărut, nu dădu înapoi. Înfrunta crudă realitate ca un adevărat bărbat. Se ridică şi ieşi din cameră la fel de încet cum intră. Cobora înapoi în salon şi se întinse pe canapea.

— Şefu' am dus bagajul în cameră. Una din fete a despachetat şi ţi-a pus totul la loc.

— Merçi Alex. Aş mai vrea o cafea tare. Avionul lui Boss aterizează la 01: 00 şi nu am de gând să mai dorm pentru câteva ore.

— Imediat domnule.

— Marcos, sper că nu te-ai simţit ofensat pentru că am plecat fără să anunţ.

— Nu prietene, nu îţi face griji. Aici m-am simţit chiar foarte bine. Româncele sunt femei atât de frumoase şi de pasionale.

— Mă bucur să aud că te-ai simţit bine.

Imediat ce Alex îi aduse cafeaua se ridică şi merse

către bar să îşi însoţească prietenul din străinătate.

— Ah, am uitat, Alex pregătiţi maşinile pentru aeroport. Vom pleca cu jumătate de oră înainte.

— Da domnule, am înţeles.

Gustă din ceaşcă de cafea însă I se păru dezgustătoare. Nu avea acelaşi gust precum cea pe care Minoua o pregătea la apartament, pe vremea când nici măcar nu îndrăznea să o privească. Puse ceaşca la loc pe farfurioară, şi îi făcu semn lui Marcos să îl servească şi pe el cu ceva. Îşi aprinse un trabuc cu care învăluii în fum aproape tot salonul.

— Prietene iartă-mă că te întreb, îndrăzni Marcos să i se adreseze, ce se întâmplă cu soţia lui

John? De când am venit aici lucrurile nu au stat prea grozav.

— Ştiu Marcos, şi chiar îmi pare rău că ai fost martor la toate astea. Eu şi Boss încă avem speranţa că lucrurile se vor îndrepta. Şti sit cu ce femeie superbă era Minoua la început, însă ceva s-a schimbat. Bărbatul se întristă. Dădu peste cap paharul de alcool apoi se ridică de pe scaunul de la bar.

— Noapte bună prietene.

— Buenas noche hermano (noapte bună fratele meu).

Din clădirea aeroportului John ieşii cu braţele deschise. Aris îl cuprinse şi se îmbrăţişară că doi un tată cu fiul său. Se bătură cu palmele pe spate şi ţinură palmele lipite privindu-se fix în ochi. Chiar dacă John era „Boss", Aris ştia că în el are mai mult decât un prieten, avea un frate. Şi John era de aceeaşi părere. Trecuseră luni de zile de când nu se mai văzuseră. Vorbeau des la telefon dar cu cât lucrurile deveneau mai complicate cu atât era mai greu.

— Andrei, arăţi fantastic.

— Thank you Aris. Nu acelaşi lucru pot să spun şi

despre tine.

— Aris, Andrei, vă rog, să mergem!

— Da Boss. Băieţii vor rămâne în urma să aducă bagajele.

Imediat cum au ajuns Andrei s-a instalat comod în cameră destinată lui, obosit din cauza schimbului de fus orar. John împreună cu Aris rămaseră jos în salon.

— Aris să mergem în birou te rog.

— Da, domnule.

John se aşeză pe canapeaua de piele din birou. Aris puse whisky în două pahare aşezate pe o măsuţă mobia cu băuturi şi apoi o trase către canapea. Îndrăzni să se aşeze aproape de şeful său.

— Aris te rog dă-mi un trabuc, din cele pe care le am în primul sertar din stânga.

După ce îi aduse trabucul şefului său, îl aprinse, şi o oferii şi o scrumieră Aris se aşeză iar pe canapea. Stătea aproape că nemişcat, privind-ul pe John.

— Arăţi groaznic omule!

Aris lăsă capul în jos, simţindu-se vinovat.

— Uite ce este, John îşi luă paharul de whisky în mână şi gusta puţin, ştiu, că este greu pentru amândoi. Ştiu că situaţia asta este cât se poate de aiurea. Dar dacă nu ţineam la tine cu adevărat nu ai mai fi fost aici lângă mine. Uitate la mine Aris!

Bărbatul ridică ochii spre şeful lui.

— Priveşte-mă în ochi, sunt tot eu, acelaşi John. Numai că sufletul meu este rănit şi plânge. Aşa cum este şi al tău. Aris, trase adânc aer în piept, dacă tu şi Minoua nu aţi fi fost cele mai importante persoane din viaţa asta pentru mine, aş fi renunţat la voi de mult timp. Dar nu pot, nu pot la dracu' că

nu pot, ridică vocea. Pe ea o iubesc la fel de mult, în ciuda a tot, pentru mine va rămâne aceeaşi mereu. Şi am de gând să uit, să uit Aris.

John se aplecă spre Aris şi îl prinse de braţul mâini stângi.

— Priveşte-mă Aris, uitate la mine. Pentru că ceea ce îţi voi spune acum îţi va dovedi tot respectul meu pentru tine şi recunoştiinţa mea faţă de tot ceea ce ai făcut pentru mine în toţi aceşti ani, şi pentru simplul fapt că îmi eşti devotat. Privete-mă Aris!

— Ascultă-mă bine. Tonul vocii sale scăzu, însă era răguşită din cauza fumului de la trabuc. Nu vreau ca tu să suferi. Nu vreau să crezi că noi avem ceva de împărţit, pentru că asta nu este adevărat! Minoua este soţia mea. Este îngerul meu, tu ştii! O iubesc la fel de mult. Mi-aş dorit enorm de mult ca lucrurile să fie ca la început, crede-mă. Ţi-o spun din sufletul ăsta pe care îl doare.

— Boss!

— Ştiu că nu a fost vina ta, Aris, ştiu că ai încercat să fi tare, până în ultima clipă când ai cedat. Dar nu o putem împărţi în două, nu pe ea, nu pe soţia mea.

— Boss eu pot să plec departe, pot să dispar.

— NU! Nu vreau să pleci nicăieri Aris. Am nevoie de tine aici, şi Minoua are nevoie de tine. Eu voi vorbi cu ea. Voi relua controlul asupra proiectelor, începând de mâine ea nu se va mai ocupă de nimic. Tu preiei toate funcţiile că înainte. Dacă Minoua va vrea să facă ceva îţi va cere acordul mai întâi, dacă eu nu voi fi aici.

— Boss asta o s-o distrugă şi mai rău. Nu vă daţi seama că tot ce o ţine în viaţă este dorinţa ei de a căpăta putere?

— Aris, dacă nu va înţelege că are de ales o cale, nu va

mai apucă să capete nicio putere! Bărbaţii băură paharele de whisky dintr-o înghiţitură. Apoi Aris se grăbi să le umple la loc.

— Acum, uite ce vreau să faci. Ştiu că ai o iubită de ceva timp. Voi da ordin să ţi se pregătească o cameră sus. O să locuiţi aici cu noi. Nu am de gând să plec din ţară până nu rezolv totul aici.

— Am înţeles Boss.

— Din câte am înţeles, este o fată uşoară, dar dacă ţie îţi place o poţi face faţă cuminte. Rose, îţi aduci aminte de ea, era prostituată când am întâlnit-o. Datorită mie acum este căsătorită cu un preşedinte de stat. Tu poţi avea viaţa ta Aris. Nimeni nu are dreptul să îţi interzică asta. Minoua, şi vreau să înţelegi asta, profita de slăbiciunea ta pentru ea, se folosea de asta pentru a te face pionul ei pe masa de şah. Ah, şi încă ceva. Nu îţi mai neglija familia. Ai grijă de fetele tale şi de soţia ta.

— Da domnule!

John se ridică în picioare, urmat imediat de Aris. Se aşezară unul în faţa celuilalt. John fu primul care ridică braţele. Se îmbrăţişară bărbăteşte, cu respect unul faţă de celălalt, accentuând strânsă legătură sufletească ce îi lega pe amândoi.

Aris deschise uşa biroului, lăsându-l pe John să iasă primul, care urcă la etaj, spre cameră

Minoei. Apoi şi el se îndrepta către camera lui de la parter, cu sufletul împăcat şi conştiinţa curată. Înţelesese că iubirea care o avea pentru Minoua era deosebită şi aşa avea să rămână. Se aruncă în pat şi adormi pe loc.

John intra în dormitorul Minoei. După aproape un an simţi iar parfumul dulce al soţiei sale. Fără să o trezească se

dezbrăca şi se aşează încet pe pat. O cuprinse cu braţele, cu grijă pentru a nu o trezii. Se simţea din nou că după prima noapte petrecută împreună. Locul lui era aici lângă ea. Cum ar fi putut să îl ocupe altcineva?!

Minoua se trezi aproape sufocată de braţul care o ţinea strâns. Simţi o bucurie imensă când îl văzu pe John atât de aproape de ea.

Se aplecă asupra trupului lui şi îl sărută pe buze.

— Ai venit dragul meu, ce dor mi-a fost de tine. Îşi lăsă capul pe pieptul lui şi îl prinse de mijloc cu mâna.

John simţi trupul ei firav deasupra lui şi se trezii. Ridică mâna şi începu să o mângâie pe păr.

— Iubito!

Minoua se ridică la auzul vocii lui şi îi zâmbi fericită.

— Dragule! Se aruncă în braţele lui şi se îmbrăţişară puternic.

El o ţinu strâns lipită de pieptul lui şi o sărută pe cap. Minoua începu să plângă, repetând printre suspine numele soţului ei.

— Gata iubito, sunt aici cu tine. Linişteşte-te!

— John, oh John!

— Acum nu am să mai plec. Voi sta cu tine, numai cu tine.

Îi ridică uşor capul cu ambele mâini, ca să îi vadă faţa. Era palidă, încercănata, ochi ei verzi nu mai străluceau ca altă dată, buzele ei mari erau uscate. Dar era frumoasă. Era la fel de frumoasă precum o ştia. O trase încet către faţa lui, o privi în ochi, îi mângâie obrajii, gura, o atinse cu nasul pe gât şi pe umeri pentru a simţit mirosul pieli ei. Îi era dor de ea mai mult decât şi-ar fi imaginat. Aşteptase atât de mult momentul în care să o simtă iar. Să o atingă, să o sărute, să o iubească.

— Iubito, îngerul meu, viaţa pentru tine nu are vârsta.

Începu să o sărute cu lăcomie, pasiunea ce ardea în el nu se putea stinge nici cu apă. O lasa să cadă uşor pe partea cealaltă a patului şi se ridică deasupra ei. O sărută începând de la frunte şi până la degetele picioarelor. Totul era aşa cum ştia el. O mângâie cu atingeri suave pe sâni, pe burtă şi pe coapse.

— Te iubesc Minoua, te iubesc enorm.

— Şi eu te iubesc John, mai mult ca viaţa, îi spuse ea printre suspine şi lacrimi.

La ora 9 coborâră la micul dejun. Minoua se aranja discret şi se îmbracă cu o rochiţă cu imprimeu floral vaporoasa de vară. Îşi prinse părul într-un coc lejer şi îşi făcu un machiaj natural de zi. Radia de fericire. În timp ce cobora la braţul soţului ei, toţi cei prezenţi în salon ridicară capul pentru a o admira. Era atât de schimbată. John era însă serios că de obicei. Minoua însă arata de parcă o minune îi schimbase viaţa.

— Bună dimineaţa tuturor! spuse John. Minoua.

— Tânărul o prinse în braţele sale şi o strânse până ce rămase fără aer.

— Dragule, nu îmi vine să cred că eşti tu. Arăţi atât de bine. Numai uită-te la tine. Arăţi ca un adevărat cuceritor de inimi.

— Well, am avut un profesor bun, făcu el cu ochiul către John ce se salută prietenește cu

Marcos.

— Să mergem la masă, vă rog, îi îndemna Minoua.

Atmosfera din jurul mesei era extraordinară. Erau cu toţii prezenţi la micul dejun, asta însemna că ziua avea să fie una cu adevărat reuşită. În capul mesei stătea John, în

dreapta lui Aris, apoi Alex, apoi bona copiilor Flavia, în partea stângă Minoua, Andrei şi Marcos.

— Ei bine pentru că ne-am stans cu toţii azi aici, aş dori să fac un anunţ foarte important. John se opri câteva clipe pentru a-l privi pe toţi după care continuă.

— Începând de azi voi rămâne definitiv în România. Minoua se aplecă peste masă şi îl sărută.

— Aş vrea să bem în cinstea lui John, ridică Minoua paharul de tărie de pe masă.

Aris deveni dintr-odată serios şi se uită către John, aşteptând ca acesta să preia iniţiativa.

— Iubito, nu este nevoie. În plus nu aş vrea să bem alcool aşa devreme. Să ia cineva paharele astea de pe masă.

Fetele care se ocupau de menaj curăţară masă imediat. Minoua se încruntă, neînţelegend gestul soţului ei.

— Iubitule dar asta este un motiv pentru a sărbătorii.

— Ştiu, dragostea mea, îi ridică mâna şi o duse la gură pentru a o săruta. Dar pentru asta nu avem nevoie de alcool

Da, iubito, eram să uit. Mai am de făcut un anunţ, şi anume: că, în această casă se va alătura încă un membru familiei.

— Cum vine asta dragule? John zâmbi cu colţul guri.

— Raluca, iubita lui Aris se va muta aici cu el. La etaj, vor avea o cameră.

— Poftim? Minoua se ridică în picioare ţipând şi obiectând. Cum adică? John cum să permiţi că în casa mea să intre toate zdrenţele pământului. Casa mea nu este bordel. Nu accept aşa ceva. Şi nu am de gând să stau la discuţii.

— Draga mea, iubito, calmeazate te rog. Suntem la masă.

— Nu pot îmi pare rău, dragule.

— Minoua am zis să stai jos în momentul acesta.

Glasul lui John răsună atât de tare în toată casă încât, bucătăreasa scapa una din farfuriile pe care le ţinea în mână, pe jos.

Fata rămase blocată, nu îi venea să creadă că John o discredita în faţa tuturor. Se aşeză supărată la locul ei. Aris nu îndrăzni să ridice privirea către ea. Minoua îl privea cu ură şi dispreţ. În gândul ei, îi promitea că avea să îi plătească pentru asta. El era câinele ei, şi aşa ar fi trebuit să rămână.

— Acum puteţi să mâncaţi liniştiţi, le zise John mesenilor. Iar noi doi iubito, de fapt, noi trei, împreună cu Aris, vom discuta după masă. Acum te rog să mănânci bine, ai nevoie de asta.

Imediat după micul dejun Alex îl luă pe Andrei împreună cu Marcos şi îi duse în staţiunea Mamaia la un beach bar. Flavia se întoarse în camera copiilor, iar în living nu mai rămase decât Minoua, John şi Aris. Bărbaţii fumau trabuc şi beau whisky. Minoei nu I se premise însă.

— Iubitule?

— Da dragă mea.

— Nu îmi place ce se întâmplă, îţi spun sincer.

— Nu se întâmplă nimic scumpo, am venit acasă doar, nu te bucuri?

— Nu la asta mă refer.

John se ridică de pe fotoliu şi se îndrepta către canapeaua unde Minoua stătea. Îi oferi o ţigară.

— Poftim dragă mea, asta o să te relaxeze puţin. Eşti tensionată şi încordată. Aris stătea pe un scaun la bar, fără să intervină în discuţie.

— Chiar dacă tu refuzi să îmi faci pe plac eu nu sunt de acord că întreţinută lui Aris să locuiască în casa mea.

— Îmi pare foarte rău dragă mea, dar Aris are şi el

dreptul la o viaţă privată.

— Iubitule! Minoua se ridică în picioare, trăgând nebuneşte din ţigară, te rog!

— Scuză-mă două minute draga mea. John îi întoarse spatele şi ieşi din living, fapt ce o enerva peste limite.

Minoua se repezi către Aris şi se lovi cu corpul de el aproape să îl dărâme de pe scaunul înalt.

— Cretinule, să nu îndrăzneşti să aduci curva aia în casa mea. AI înţeles? În casa asta eu voi fi singura femeie, unică şi atotputernică. Minoua îi suflă fumul de ţigară în faţă în semn de ameninţare. Dacă treci peste cuvântul meu jur pe ce am mai sfânt că John vă afla că mi-ai făcut avansuri, ba chiar m-ai convins să intru în patul tău. Şi şti ce înseamnă asta, idiotule? Înseamnă sfârşitul tău!

În spatele ei John o privea în linişte.

— Iubito!

Minoua se întoarse speriată.

— John!

— Da, draga mea, te-am speriat?

Înaintă spre ea şi o prinse cu mâna de mijloc.

— Mai bine să mergem în birou să discutăm. Nu îmi place să discut afaceri în văzul tuturor. Minoua îi zâmbi şi îl luă de mână. Aris îi urmă îndeaproape către birou. Imediat ce uşile se închise, John îşi prelua locul din spatele biroului, Minoua se aşeză pe scaun în faţa lui iar Aris rămase în picioare în dreapta lui John. John îşi aprinse un trabuc, minoua o ţigară iar Aris scoase din bar o sticlă de alcool din care îl servi doar pe John.

— Hei, nu crezi că ai uitat ceva, ţipă ea către Aris.

Bărbatul se uită către şeful său, care gesticula din mână, apoi puse sticla la loc.

— Iubitule, gagiul ăsta şi-a cam luat lumea în cap. Ori îl

dai afară de aici, ori termin cu el.

— De ce draga mea? Ce te supăra atât de tare la el? John învârtea trabucul în mână.

— Uite cum mă sfidează, şi trece peste ordinele mele. Mereu face numai ce vrea el. Aproape că nu ştiu care îmi mai este locul în casa asta. Cu toţii ascultă de Aris. Aris pot să fac ăia? Aris am făcut aia, şi aşa mai departe.

— Iubito eşti nervoasă şi asta nu îţi face bine.

— Categoric.

Se ridică de pe scaun şi merse în dreptul barului unde deschise uşa unui dulap pentru a căuta o sticlă cu alcool. În momentul ăla Aris lovi uşa cu putere pentru a se închide, apoi o ţinu lipită pentru a nu mai putea fi deschisă.

Minoua fu şocată.

— Ce dracului faci cretinule? Puteam să mă lovesc.

— Minoua te rog iubito, stai jos, vreau să discutăm. John era foarte calm dar şi serios în acelaşi timp.

— Îmi spune şi mie cineva ce dracului se întâmplă aici? Vizibil nervoasă îşi aruncă ţigara nestiinsa pe jos apoi se aşază iar pe scaun, privindu-l pe cei doi bărbaţi cu ură şi dispreţ. Aris se aplecă pentru a lua jumătatea de ţigară ce ardea în continuare, de jos. O stinse în scrumieră apoi îşi reluă locul în dreapta lui John. Nu scotea nicio vorbă, aproape că îşi simţea buzele uscate. Inima îi bătea cu putere. Venise momentul confruntării. Se simţea slab, problemele de suflet erau mai puternice decât orice tranzacţie ilegală pe care o făcuse vreodată.

Minoua începuse să ţipe, nervoasă cerându-şi dreptul de a servi un pahar de whisky. John încerca să o liniştească vorbindu-i calm dar se pare că starea de sevraj în care se afla nu o putea face să reacţioneze. Un moment mai târziu Aris

nu mai auze vocile nici unora din ei. În cameră se lăsase liniște deplină. Își coborî ochii în jos și văzu mâna lui John întinsă către Minoua. Tresări!

— Boss!

Minoua rămase mută de uimire. Era speriată și nu înțelegea nimic. Era amenințată cu pistolul chiar de către soțul ei. Bărbatul pe care îl iubea atât de mult își dorea să o omoare. Simțea că toate gândurile o să îi explodeze în minte.

— Dacă doar așa te voi face să taci și să mă asculți, atunci o voi face. Și tu știi că nimic nu este imposibil pentru John Richmond draga mea.

Nimeni nu obiecta nimic la spusele lui John. Minoua stătea pe scaun speriată și indignată în continuare. Iar Aris privea cu dispreț scenă de-a dreptul dezgustătoare.

— Aris, spuse John.

— Spuneți domnule!

John întinse mâna în care ținea revolverul către Aris, acesta se sperie și se dădu puțin în spate.

— Poftim!

Bărbatul lua pistolul încet și își fixă privirea către Minoua.

— Ce să fac cu el, domnule?

— Acum du-te în spatele ei. Vei sta acolo cu pistolul îndreptat.

Tot ceea ce se întâmplă în birou era șocant pentru cei trei, având în vedere că la mijloc erau implicate viețile persoanelor la care țineau cel mai mult. Acum se războiau între ei ca niște adevărați dușmani. Și asta într-o lume plină de pericole, costa mult, pentru că devotamentul și iubirea erau diamante rar întâlnite.

Aris merse în spatele scaunului pe care șefa că stătea. Apropie pistolul de capul ei, dar la o distanță bine calculată,

astfel încât, dacă arma s-ar fi descărcat accidental să nu o ţintească.

— John, ce vrei să faci? Minoua începu să plângă. Ce înseamnă asta?

— Nimic iubito, vreau doar să fi calmă, şi să mă asculţi. Dacă te vei împotrivi atunci Aris va plăti în puşcărie pentru asta. Vrei ca Aris să fie condamnat pentru crimă, iubito?

Minoua nu îşi mai putea controla respiraţia din cauza hohotelor de plâns.

— Spune, tipa John.

— Nu, nu vreau, vocea ei aproape că nu se mai auzea deloc.

— Good. Se ridică şi îi oferi Minoei batista pe care el o avea în buzunarul sacoului. Merse către măsuţa pe care se aflau câteva sticle de băutură şi îi tună într-un pahar apă. În tot acest timp Aris nu se mişca nicio clipă de lângă ea.

— Poftim iubito, bea asta. Se întoarse şi se aşeză pe scaunul lui. O lasa câteva minute să se liniştească, apoi începu discuţia.

— Îmi pare rău că îţi fac asta iubito, făcu o pauză timp în care ridică privirea către Aris, dar este pentru binele tău.

John era calm şi liniştit. Ştia foarte bine cum să se comporte într-o situaţie critică. Asta era talentul lui, şi asul pe care îl avea în mânecă. Atunci când situaţia devenea tensionată el îşi păstră calmul şi calculă totul la rece.

— Voi rămâne aici până când problemele prin care treci se vor rezolva. De azi înainte de afaceri mă voi ocupa numai eu şi Aris, tu vei fi, simplu, soţia mea şi atât!

— Dar, John, eu…

— Taci! Acum vorbesc eu iubito, şi nu îmi place să fiu întrerupt. De mâine vei începe un tratament intensiv pentru

a scăpa de dependența de alcool. Toată lumea știe că ești alcoolică, but enough (dar ajunge).

— John, tu știi că eu nu am vrut să se întâmple asta…

— Da, iubito știu, asta nu este un motiv. Și ultimul lucru cel mai important, și asta pentru că te iubesc Minoua, și vei rămâne veșnic singura mea soție, vom merge în Israel. Acolo se vor ocupa de tine unii din cei mai buni doctori din lumea asta.

— Nu John, te rog, te implor nu face asta. Minoua se ridică în picioare apoi se aruncă la pământ. Începu să plângă în disperare. Aris se repezii să o ridice însă John îi făcu semn să se oprească.

— Minoua, dacă tu nu îți dorești să trăiești, atunci cine vrei să o facă în locul tău? Cine vrei să le fie mama copiilor tăi? Cine vrei să fie soția mea? Dacă tu refuzi să trăiești?

— Tu nu înțelegi, începu ea să țipe, cu vocea aproape răgușită, și glasul îndurerat. Nu ești tu cel care moare.

— Iubito, ridicate te rog, ridicate Minoua am zis, tipa John.

Fata se ridică cu greu de jos, ștergându-și lacrimile, ce o secau de viață.

— Pentru mine nu mai există nicio speranță, spuse ea tristă. Toți doctorii la care am fost mi-au dat același verdict. Privea în gol, cu pleoapele fixe. Este prea târziu pentru mine John. Minunile nu există. În plus, zise ea cu privirea pierdută, eu trebuie să mor!

Pentru câteva momente se lăsă liniștea.

— Ba da există, dar dacă tu încerci să îngreunezi situația, nu vei reuși niciodată să treci peste această încercare a vieții. Crezi că eu sunt bucuros că s-a întâmplat asta? Uitate la mine iubito? Tu ești tot ce am mai scump pe lumea asta. Tu și copii. Pentru asta vreau să te faci bine chiar

de-ar fi să mergem şi pe lună. Sunt atâtea cazuri în care oameni bolnavi de cancer sau vindecat. Consumând alcool nu faci decât să te afunzi mai rău în propria groapă. Tu nu realizezi cât de orbita eşti de suferinţă, nu realizezi că noi suferim lângă tine, toţi oamenii ăştia pe care îi ai în jurul tău, te iubesc şi te respectă. Vreau să văd că faci tot posibilul să te vindeci. Renunţi la alcool chiar de-ar fi să te închid într-un ospiciu, aşa cum s-a întâmplat cu mama ta. Apoi vei face operaţia în Israel, nu vreau să aud niciun refuz nicio negare.

— S-a înţeles Minoua? John se ridică în picioare şi se aplecă peste birou pentru a fi mai aproape de ea. O privea fix în ochi, încercând să îşi ascundă durerea din suflet, pentru ea trebuia să fie tare, să fie cel care îi redă viaţa aşa cum o dată de mult făcuse ea cu el.

— Aris.

— Da, Boss.

— Vino aici lângă mine, nu mai este nevoie de…

— Da, domnule.

— Minoua, încă o problemă mai avem de rezolvat aici. Vreau să nu te mai împotriveşti venirii Ralucai în casă.

— Îmi pare rău John dar asta nu voi accepta niciodată, spuse ea cu ultimele forţe.

— Ba da vei accepta, pentru că aşa zic eu. Vreau că începând de azi să îl laşi pe Aris să aibă propria lui viaţă. Destul a fost marioneta ta. Omul ăsta, prietenul meu de suflet, te iubeşte, iar tu nu ai făcut altceva decât să îţi baţi joc de el. Aşa ceva nu se face.

— Nu, am făcut asta, John. Am vrut doar că el să mă asculte crede-mă. Tensionată la maxim, din cauza delicateţii pe care discuţia o avea, îşi răsucea o şuviţă de păr pe deget în continuu.

— Nu, vreau să te acuz de nimic, draga mea. Dar ai profitat de faptul că el s-a îndrăgostit de tine, şi l-ai folosit ca pe o cârpă. Asta este tipic bărbaţilor. Nu credeam niciodată tu vei face asta.

— Nu, înţeleg ce vrei să zici. Vocea îi tremura.

— Ba, da şti foarte bine.

— Îţi jur că nu ştiu, iubitule. Vru să se ridice de pe scaun dar John îi făcu semn să se pună la loc.

— Nu cred că ai uitat atât de repede tot ce s-a întâmplat între tine şi Aris. Ar fi fost incredibil că eu să nu aflu asta. Pentru că eu ştiu tot iubito, tot, absolut tot.

John îşi mai aprinse un trabuc, şi mai ceru un pahar de whisky. Orele treceau fără ca cei trei să îs dea seama. În partea cealaltă a uşilor, cu toţii se întrebau cât mai avea să dureze discuţia şi îi rodea curiozitatea de ceea ce se întâmplă în spatele cortinei.

— Am lipsit mult de lângă tine, posibil atunci când aveai cea mai mare nevoie de mine. Mă bucur totuşi că l-ai ales pe el, altfel ar fi trebuit să îmi mânjesc mâinile de sânge. John vorbea pe un ton serios, aproape furios.

— Dacă şti, atunci de ce nu o faci, ţipă ea. De ce nu ne omori pe amândoi? Fă-o John, fă-o acum. Este şansa ta să îţi cureţi onoarea. Apasă pe trăgaci, doar două gloanţe îţi vor fi de ajuns.

— Taci! Să nu mai zici asta niciodată, pentru că sunt capabil să te închid într-o cameră din care să nu mai ieşi niciodată.

— Dacă eu sunt vinovată, este şi el, arăta ea către Aris. Nu m-am culcat cu el în vis. A fost real John, şi am fost amândoi. Nu sunt doar eu vinovată, asta vreau să ştii.

— Nu mai ţipa! Şi stai jos. Deci cum am zis, se calmă el, Raluca şi Aris vor locuii aici, vor fi o familie, aşa cum vom fi

şi noi doi. Tu, arătă spre ea incriminando, nu vei mai avea voie să stai în apropierea lui Aris, pentru ţine el nu mai există, este ca şi mort.

— Atunci omoară-l. De ce nu o faci?

— Pentru că dacă aş face ăsta ar trebui să o fac cu amândoi.

— Fă-o John! Termină cu mine. Oricum nu mai am mult!

John se enerva peste putiinta. Se ridică de pe scaun şi se aruncă asupra ei, sprijinindu-se de marginea scaunului.

— La dracu' că nu! îi spuse el printre dinţi. Privirea lui o strângea şi o înjunghia. Simţea că ochii ăia negri, o priveau cu ură. Ar fi vrut să moară atunci pe loc.

Îşi îndreptă spatele apoi începu să se învârtă în jurul ei.

— Tot de mâine vei evita să mai apari prin ziare şi la televizor. Tu nu te poţi expune atât de mult. Poţi fi luată în vizor de gărzile finainciare. Şi asta chiar reprezintă o problemă serioasă. Acum iubito, Aris va chema pe cineva care te va ajuta să urci în cameră, să faci o baie relaxantă şi să dormi puţin. Ne vom vedea la cină.

John se aplecă iar asupra ei pentru a o săruta pe buze. Ea întoarse capul în partea cealaltă. John o prinse cu mâna de maxilar şi o întoarse cu faţa către el. O sărută încet pe buze apoi pe frunte.

La uşă apăru imediat o tânără angajata, pe care Minoua o însoţii la etaj. În birou rămaseră doar cei doi bărbaţi. John începu să se plimbe prin cameră, cu mâinile la spate gânditor.

— Cam asta a fost Aris. Lucrurile vor revenii la normal aici. Eşti de acord cu mine? Ridica privirea către bărbat

pentru a primi un răspuns.

— Da domnule!

— Acum hai, la treabă, cred că ai multe de făcut.

Minoua stătea în camera copiilor, privind cei doi îngeraşi în timp ce dormeau. Simţea că I se rupe sufletul, le promisese o viaţă fericită şi fără lipsuri. Acum nu mai avea nimic de oferit. Ştia că viaţa ei se va sfârşii curând, o simţea indiferent de ceea ce ar fi zis lumea. În urma ei paşi încet John. O îmbrăţişă pe la spate şi o sărută pe gât. Ea îi prinse mâinile şi I le lipi de burtă ei ţinându-le strâns.

— Sunt adorabili, spuse el în şoaptă. Luca îmi spune „tata". Este ceva deosebit să îl aud spunându-mi aşa. Curând sper că vom avea un copil cu adn-ul nostru.

— Oh, John suspină ea.

— Shh, iubito. O întoarse cu faţa spre el şi o îmbrăţişă. Hai să mergem în camera noastră, nu vreau să trezim copii.

— Iubitule, Minoua se întinse pe pat în timp ce John se afla în dressing încercând să scape de cravată care îl sufocase în timpul zilei.

— Spune dragă mea.

— John, nu vreau să fi încă o dată dezamăgit de mine. Te rog, să mă crezi, eu…

John se întoarse cu faţa către ea şi îi zâmbi. Păşi către ea şi îngenunche în faţa ei, lăsându-şi capul pe genunchii fetei.

— Eu, îţi promit că totul va fi bine, dragostea mea. Minoua începu să îl mângâie pe cap.

— Simt că nu voi putea să trec mai departe. Viaţa mea a ajuns într-un punct în care, doamne, îşi ascunse faţa în palme, nu mai ştiu cine sunt şi nici ce vreau, nici ce fac. Totul este atât de confuz pentru mine.

— O să fie bine, îţi promit iubito, vreau să ai încredere în mine că prima dată. Adu-ţi aminte, nici nu mă cunoşteai. Dar inima ta te-a pus să alegi calea cea bună.

— Îmi este atât de ruşine pentru ce am făcut cu Aris. El nu merită asta. Ştiam că mă iubeşte. Mi-am dat seama de foarte mult timp. A fost vulnerabil şi am profitat. Nu am nicio scuză.

John se ridică în picioare deranjat de replică Minoei. Se întoarse în dressing şi îşi puse un short pentru noapte.

— John, mă vei ierta vreodată?

El o privi cu răceală. Minoua ştia cum arată atunci când nu este mulţumit sau supărat. Se simţi ruşinată şi lăsă capul în jos.

— Dacă nu te iertăm, nu mai eram aici cu tine.

Aris aştepta în livingul apartamentului de pe faleză. Îşi pusese un pahar de alcool dar deja îl băuse în timpul cât aştepta. Îşi aprinse o ţigară normală, însă o fuma şi pe aia. Din cauza aşteptării devenea nervos şi irascibil.

— Raluca, o strigă el pe faţă.

— Imediat, mai am puţin, se auzi din dormitor.

— Ce dracului tot faci? Ţi-am zis acum o oră să te îmbraci.

Aris înainta către dormitor. Deschise uşa şi o văzu pe fata care se farda.

— La dracu' Raluca, ţi-am zis că mă grăbesc. Tu chiar crezi că te va vedea cineva în mijlocul nopţii dacă te machiezi?

— Încă puţin puiule.

Aris se enerva groaznic.

— Ridică-ţi fundul de pe scaun şi să mergem. O prinse de braţ şi o ridică brutal.

— Au, mă doare. Ce ai, eşti nebun?

— Ţi-am zis că nu am timp de pierdut, ce este atât de greu de înţeles? Mişcate mai repede.

— Stai să îmi iau bagajul.

— Nu ai nevoie de nimic, mâine vor venii băieţii şi îţi vor lua bagajele. Este târziu, am avut o zi groaznică şi încă nu am terminat.

Fata se simţi certată şi plecă supărată din apartament. Reuşii doar poşetă să şi-o pună pe braţ. Restul hainelor urmând să vină a doua zi.

Aris conducea ca de fiecare dată, nerespectând regulile de circulaţie. Era destul de atent la drum însă, toată agitaţia de peste zi îl bulversase şi simţea nevoia să se refugieze în ceva. Îi plăcea foarte mult să conducă şi asta pentru el era un moment de relaxare în momente urâte.

— Sper că ai înţeles ce ţi-am spus, întoarse el capul spre ea.

— Da puiule.

— Minoua este singura doamna din casă. Nu vreau să faci nimic care să o deranjeze. Şi orice ţi-ar spune să faci, tu să faci!

— Bine puiule.

— Şi cu prezentările alea de modă s-a terminat. La următoarea discuţie despre asta la care te împotriveşti, am să-ţi dau o lecţie, de nu te va mai primii nimeni pe scenă, s-a înţeles?

— Da puiule.

— Foarte bine.

Poarta se deschise şi maşina înaintă până în faţa casei.

— Hai coboară, te voi duce până în cameră, apoi eu am să plec. Să nu ieşi de acolo până nu mă întorc eu. Să nu mă aştepţi, nu ştiu când ajung.

— Bine pui.

— Îmi place că eşti o fată cuminte şi mă asculţi. Aris o lovi cu palma peste fund în timp ce faţă urcă scările.

Ea se întoarse şi îi sări în braţe.

— Nu vrei să mai rămâi puţin, pui?

— Pot face o excepţie.

În vechiul cartier al oraşului, străzile erau triste. Chiar dacă aerul cald şi sufocant scosese oamenii din case chiar şi în timpul nopţii, nimeni nu reuşea să însufleţească atmosfera veche şi rece a cartierului. Casele vechi aproape căzute şi măcinate de trecerea timpului îşi plângeau tinereţea, suspinau după zilele de sărbătoare şi râsetele de fericire ale oamenilor ce le locuiau. La etajul 1 al vechii clădiri ce adăpostea câte 4 apartamente, lumina era aprinsă. În apartamentul cu miros de mobilă veche şi pereţi decoloraţi de trecerea timpului, un iz de mister învăluia atmosfera. Din sufrageria mică şi îngustă o femeie iese şi se îndreaptă grăbită spre bucătăria din hol. Se întoarce apoi în fugă cu un pahar în mână cu care îl serveşte pe unul din cei doi bărbaţi aflaţi în camera de zi.

— Dragule, este târziu, zise ea privind spre spre ceasul mare fixat pe perete. Ar fi bine să mergi la culcare, este timpul să iei şi ultima pastila. Voi rămâne eu în continuare cu domnul avocat, nu îţi face griji.

Bărbatul grizonant, ce se apropia în paşi repezi spre vârsta de 63 de ani, se ridică greoi de pe fotoliul vechi, întinse mâna tremurândă spre prezentabilul domn din faţa să apoi se retrase încet spre dormitor, nu înainte de a se asigura că lucrurile vor ieşi bine la final.

— Domnule avocat, vă voi rămâne profund dator pentru tot ajutorul primit.

— Hai, hai, încet te rog, îl îndemna femeia, ţinându-l de braţ şi îndreptandul spre holul apartamentului. Să nu uiţi de pastila.

Bărbatul gesticula din mâna apoi închise uşa dormitorului în urma sa.

Femeia se aşeză înapoi comod pe fotoliul din faţa canapelei unde domnul avocat stătea calm, picior peste picior, fumând o ţigară şi gândind asupra problemei.

— Doamna Cornelia, acum că soţul dumneavoastră nu mai este prezent, putem discuta mai pe îndelete, şi fără să ne eschivăm prea mult.

Femeia se ridică în picioare puţin agitată, şi nervoasă.

— Soţul meu, săracul, spuse ea ironic. Aţi văzut domnule Popescu, vârsta şi boala l-au distrus cu timpul. El nu ar putea suferi încă un şoc, după moartea lui Andrei starea lui s-a înrăutăţit atât de rău, încât uneori cred că nu mai este senil.

— Am înţeles situaţia, doamnă. Nu vă faceţi probleme, atât timp cât îl veţi ţine departe de televizor, aici cu siguranţă nu vă venii nimeni să îi povestească scandalul ce va exploda în curând.

— Domnule avocat, ştiţi foarte bine că am plecat împreună pe drumul acesta şi nu vreau să ne despărţim până nu obţinem exact ceea ce am plănuit.

— Cum am mai spus dragă Cornelia, bărbatul se ridică în picioare şi o prinse încet şi senzual de mână, trăgând-o provocator spre el.

Femeia se prinse cu braţele de gâtul lui, aşteptând cu dorinţa să îi simtă atingerea buzelor. El însă se retrase încet şi se reaşază pe canapea, aprinzându-şi încă o ţigară.

— Prietenul meu din Bucureşti este un om de cuvânt. Bomba asta va exploda atât în presa scrisă cât şi în cea

televizată. O să fie subiectul anului. Parvenita şi americanul ăsta nu vor afla niciodată de unde a plecat totul.

Cei doi începură să râdă cu răutate.

— Din războiul ăsta eu voi ieşi victorioasă, şi voi avea ocazia să îi râd în faţa cârpei ăsteia, atunci când va fi după gratii.

— Asta ţi-am mai spus-o draga mea. Să o arunci după gratii va fi greu, dar faima ei şi reputaţia de sfânta fecioară a comunităţii de săraci va fi distrusă.

— Vicentiu, şti foarte bine că nu vreau decât că nenorocita asta, să plătească pentru că mi-a răpit tot ce aveam mai scump pe această lume. Băiatul meu a murit pentru că ea să doarmă pe saltele de bani şi aur. Ură care o simt pentru ea şi pentru mama ei este enorm de mare. Nu voi avea linişte până când nu la voi vedea distruse pe amândouă. Închise pumnul mâinii drepte apăsând cu putere degetele şi înfigand unghiile în podul palmei.

— Draga mea, nu am înţeles nici acum de ce ai tăcut ani de zile. Aici cred că este numai vina ta.

Femeia îl privi cu dispreţ.

— Vicentiu mă critici! El, a fost iubirea vieţii mele. Dar părinţii mei m-au obligat să mă căsătoresc cu actualul soţ, pentru că afacerea lor era aproape de faliment. Se aşază pe fotoliul din faţa canapelei, ridicând picior peste picior şi lăsând că prin crăpătură fustei să iasă senzual piciorul drept. Sergiu era la vremea aia un bărbat trecut puţin de 30 de ani iar eu abia împlinisem 18 ani. El, făcu o pauză simţind durere în suflet şi ducând mâna către inima, el abia intrase în armată. Când s-a întors l-am căutat, noaptea aceea nu o voi uita niciodată. Apoi am fost nevoită să îi zic că ai mei m-au măritat forţat. Sergiu m-a luat cu el la Timişoara

pentru 6 luni, când m-am întors sarcina se observa foarte bine. Încă era supărat pe mine pentru că nu am făcut nimic să scap de căsătorie, iar când mă văzut gravidă s-a simţit trădat. S-a însurat cu mama ei apoi, dar nu o iubea, eu eram iubirea vieţii lui. După 2 ani s-a născut fata. În toţi anii m-a urât pentru ceea ce îi făcusem, îl trădasem, îi dăruisem un băiat celui cu care mă măritasem din interes, asta răneşte adânc orgoliul unui bărbat. De atunci nu a mai vrut să mă vadă şi nici să îmi mai vorbească, a suferit enorm. Între timp m-am întors cu Sergiu la Timişoara. Când Andrei a împlinit 7 ani am descoperit că este bolnav. În urma diagnosticului medicii ne-au avertizat că oricând inima lui putea ceda. Ne-am întors definitiv în oraş. Atunci m-am hotărât să îi zic adevărul. Încă îl iubeam că în prima zi. S-a simţit vinovat, că nu a crezut în mine şi s-a împuşcat. El, iubirea vieţii mele. Motivul pentru care respirăm în fiecare zi. Tot ce mă mai ţinea în viaţa era Andrei, singura mea alinare. După nenorocita de maicasa, fisa mi-a furat tot ceea ce îmi mai dădea motiv să deschid ochii dimineaţa.

— Palpitant că o adevărată telenovela viaţa ta, dragă Cornelia, zâmbii în colţul gurii avocatul. Cu siguranţă o veste că asta poate da peste cap intragă viaţa a unei persoane. „Acuzată de moartea fratelui, cu care să iubit în adolescenţă”, titlul ăsta va sparge topul tuturor scandalurilor din România. Ce doi începură să râdă cu răutate, ridicându-se în picioare şi îmbrăţişându-se senzual.

În vila din vestitul cartier nou, se anunţă o dimineaţă liniştită şi fericită. Masă ce servea micul dejun era pregătită atent până în cele mai mici detalii. La parter angajaţii roiau mai ceva ca într-un stup de albine. Fiecare avea câte o sarcină de îndeplinit, nimeni nu se abătea din misiunea sa

până când aceasta nu se termină cu succes. În casă era o atmosferă de ordine şi disciplina. John îşi însuşise cu adevărat rolul principal al acţiunii ce se desfăşura pe platoul de filmare al propriilor vieţi. La etaj fiecare membrul al familiei se pregătea să coboare la masă. Din camera lui Andrei se auzeau gemete şi văicăreli din cauza durerilor de cap provocate de mahmureală de după distracţie. Imediat ce se deschise uşa camerei sale ieşi o tânără domnişoară sexy, machiată strident, şi îmbrăcată cu o rochiţă mulată pe corp decoltată în zona bustului generos şi scurtă, cât să acopere posteriorul. Andrei se ridică de pe pat încet şi cu efort încerca să o prindă pe fata din urmă, reuşind să se agaţe de tocul uşii.

Cu o mână ţinându-se de cap şi cu cealaltă de clanţa uşii, strigă către ea.

— Mihaela, ba nu Manuela… aaa, la dracu', nu mai contează cum, păpuşo stai puţin.

Fata se opri în hol şi se întoarse cu faţa către el, punând o mână în şold, şi îndoind piciorul stâng, lăsând că toată greutatea corpului să cadă doar pe unul din tocurile de 10 centimetri.

— Şoferu' o să te ducă înapoi la club, adică, la tine acasă păpuşă!

Fata strâmbă din nas apoi îşi continuă drumul ieşind din casă şi uracându-se în prima maşină parcată în faţă.

În camera lui Aris era linişte, bărbatul se pregătea în linişte adâncit în gândurile şi problemele sale. Mai avea multe de rezolvat până la sfârşitul lunii. Mereu era în criză înainte de finele fiecărei luni. Cei mai mulţi bani se livrau către cei de la care obţineau diferite favoruri înainte de data de 30. Transporturile se încheiau pentru a putea porni iar de

la începutul luni. Aproape că, din cauza gândurilor interioare în mijlocul frunţii i se formase un V ce se prelungea către nas. Soneria telefonului mobil îl sperie şi îl făcu să tresară, ducând instinctiv mâna către cureaua pantalonilor unde îşi ţinea adesea pistolul. Pe ecranul telefonului apărea numele soţiei sale. Ezista puţin apoi răspunse.

— Alo, da!

— Elis este bolnavă, am dus-o la spital, la spitalul judeţean.

— Vin acum. Închise rapid apelul, îşi puse o cămaşă pe el şi ieşi din dressing. Ajunge în dreptul patului şi se opreşte.

— Raluca, prinţeso, trezeşte-te.

Fata deschise cu greu ochi şi îi zâmbi.

— Ce este puiule?

— Plec la spital, fata mea cea mică a păţit ceva. Tu să cobori la micul dejun şi să îl anunţi pe Boss. Ai grijă cu Minoua, nu vreau să aud că ai supărat-o cu ceva altfel ne certăm.

— Bine puiule am înţeles!

Se aplecă asupra patului şi o sărută apăsat pe unul din sânii dezgoliţi ce ieşeau din cearşaf, apoi ieşi urgent pe uşă.

În camera celor doi băieţi adoptaţi atmosfera era încărcată de veselie. Îşi luaseră deja micul dejun înaintea tuturor, după programul bine pus la punct de către bonă Flavia, iar acum era timpul pentru joacă.

Marcos îşi inspecta bagajele, scurtă lui vizită în Europa se terminase. Datoriile îl chemau înapoi în America şi nu că i-ar fi fost prea dor, dar fetele frumoase întâlnite în cluburile şi petrecerile de seară din România îl fascinaseră de-a dreptul. Aproape că îi părea rău că nu lua şi el cel puţin una cu care să îşi aducă aminte de nopţile nebune petrecute aici.

În dreptul camerei lui John şi a Minoei nu se făcea

simţită niciun fel de mişcare. De cealaltă parte a zidului era linişte şi pace. Minoua stătea întinsă în pat, rezemată de marginea patului, încă somnoroasă, dar şi gânditoare în acelaşi timp. John se afla în dreptul uşilor de la terasă, fuma un trabuc, la fel de gânditor. Se întoarse şi o privi pe frumoasa lui soţie.

— Bună dimineaţa, iubito!

— Bună, îi răspunse ea încet.

Îşi stinse trabucul şi se îndrepta către marginea patului. Se aşează cu faţa spre ea, îi luă mâna şi i-o sărută suav.

— Doamna mea, s-a trezit în sfârşit!

John întinse mâna către capul ei şi îi mângâie părul lung şi negru, o atinse de jur-împrejurul ochilor verzi, cu degetul formând cercuri de mângâieri. Îi mângâie buzele cărnoase, pe care le adora atât de mult. Faţa ei era palidă, însă tresaturile îşi păstraseră formele deosebite, precum cele de zeiţă. Îşi lasa arătătorul să coboare lin peste bărbie apoi pe mijlocul gâtului în jos până la bază superioară a pieptului, după care ridică mâna şi o cuprinse încet, învăluindu-i gâtul ca într-o eşarfă de caşmir. Era deosebit de atent că nu cumva să o rănească. Atingerea ameninţătoare o făcu să închidă pleoapele şi să lase capul în jos către mâna lui. John descleştă degetele şi îi cuprinse obrazul cu palma. O mângâie încet, apoi îi şterse o lacrimă de cristal ce se grăbea să cadă, din colţul ochiului ei. Se apropie din ce în ce mai mult de trupul ei pentru a-l simţi mirosul, pentru a-l simţi bătăile inimii rapide, care aproape că îi săreau din piept şi respiraţia necontrolată cu întreruperi de emoţii, frică şi suspans.

Se lasa condusă şi supusă. Când credea că nu mai are nicio scăpare, John se ridică brusc din pat. Caută pe una din

măsuţele din camera o telecomandă cu care închise draperiile exterioare pentru că în camera sa patundra întunericul fals chiar în zorii zilei.

Minoua deschise ochii şi îl privi în timp ce în cameră se întunecă treptat. John se întoarse în dreptul patului şi se aplecă asupra ei. O cuprinse cu braţele pentru a o strânge la pieptul său, apoi se apropie de buzele ei pentru a le gusta lacom.

Minoua întoarse capul şi privirea în cealaltă parte. John fu surprins.

— Ce s-a întâmplat?

Îi întoarse faţa către el, încet cu mâna lui, şi îi zâmbi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse ea încet. John zâmbi larg.

— De ce mă refuzi? Nu ai făcut niciodată asta.

— Îmi pare rău, lăsă ochii în jos, nu pot. Nu pot face asta. Atunci când tu nu ştiai ce se întâmplă între mine şi Aris, era cu totul diferit, era de parcă nu's, ar fi întâmplat niciodată. Acum…

— Acum? Acum ce este??

— Acum nu mai pot, mă simt murdară, mă simt jalnic.

John zâmbi iar. Minoua îl privea confuză, neştiind ce să înţeleagă din comportamentul lui.

— Nu eşti murdară, eşti la fel de pură ca în prima noapte în care te-am avut, iubito.

— Of, john!

— Shhh… Pentru mine eşti soţia mea şi atât. Vreau să fac dragoste cu soţia mea, pe care o iubesc enorm. Nu ţi se pare normal? Vreau un copil de la soţia mea.

— John, te rog. Minoua îşi îndoii picioarele şi le ghemuii la piept cuprinzându-le cu braţele.

— Minoua vreau să treci peste întâmplările cu Aris.

Chiar să le uiţi sau să le ştergi din mintea ta. Prefaţe că asta a fost doar în imaginaţia ta şi atât. Nimic nu s-a întâmplat aici, niciodată!

— Dar este un fapt John. S-a întâmplat, e real. Cum crezi că îmi mai pot eu dărui trupul soţului meu, după ce a fost a altui bărbat?

John se ridică în picioare, continuând să stea lângă marginea patului.

— La fel cum făceai şi înainte.

— Of doamne!

— Hai iubito, John întinse braţele aşteptând ca ea să îi ofere căldura trupului ei.

— Minoua se ridică încet, fără vlagă, de parcă ar fi fost trimisă la spânzurătoare. Îşi înlătură lenjeria de noapte şi rămase goală în faţa lui. John o prinse în braţe apoi o întinse pe pat. Minoua lăsă capul pe spate şi închise ochii.

La micul dejun, nu erau prezenţi la masa decât Raluca şi Andrei.

— Se pare că lumea este ocupată în dimineaţa aceasta, spuse Andrei. Tu trebuie să fi iubita lui Aris, arătă cu degetul către Raluca.

Fata zâmbi ştrengăreşte, apoi răspunse.

— Chiar eu în persoană. Dar unde este toată lumea?

— Asta mă întrebam şi eu. Cum oare a fost posibil ca Aris să lase singură o fată atât de frumoasă ca tine, în preajma atâtor lupi ce se învârt pe aici?

Îi trase fetei scaunul pentru a o ajuta să se aşeze la masa apoi se aplecă asupra ei în aşteptarea răspunsului.

— Faţa lui Aris este la spital, nu ştiu ce a păţit.

Andrei se aşeză pe scaunul din faţa ei pentru a o putea

studia mai bine.

— Deci Aris este acum cu soţia lui legitimă, zâmbea pervers în colţul gurii.

— Da, aşa cred.

— Şi tu nu eşti geloasă?

— De ce aş fi, este o ţigancă bătrână şi grasă care i-a turnat 3 fete. Asta este pedeapsa vieţii lui. Aris nu va avea linişte până când eu nu voi naşte un băiat.

— Interesant, se pare că aveţi planuri destul de elaborate.

— Da, ne iubim prea mult şi nu are rost să amânăm momentul.

— Dar Aris nu va divorţa niciodată de soţia sa.

— Asta rămâne de văzut, atât timp când eu ştiu cum să îi satisfac toate fanteziile, cred că îl voi convinge cu uşurinţă să renunţe la o căsnicie distrusă de multă vreme.

Andrei se ridică peste masă şi se aplecă spre ea.

— Tare sunt curios să aflu şi eu cum îi satisfaci toate fanteziile. Îi zâmbi pervers fetei, apoi îi făcu cu ochiul.

John se ridică de pe pat, lua din dressing un halat de-al Minoei şi îi acoperi trupul. Fata continua să stea întinsă pe pat cu faţa în sus şi ochi închişi. Îmbrăcate te rog. Ea se ridică în tăcere şi îşi puse halatul. John o ajută să se acopere, apoi merse în dressing şi se aranjă. Se întoarse înapoi în dreptul patului unde rămase fixat pentru a o privi pe Minoua.

— Ai un trup perfect. Înainte îţi făcea plăcere să îl afişezi în faţa mea. Pentru mine încă mai este o plăcere să îl admir şi să îl studiez până în cele mai adânci detalii.

Minoua amuţise.

John o sărută pe buze.

— Te rog să mă suni, când te vei hotărî să vorbeşti cu

mine. Iubito! Ieşi din cameră şi merse în birou. Trecu prin dreptul salonului de mese dar nu salută pe nimeni. Era îngândurat şi înnegrit de supărare. Trânti în urma lui uşa biroului. Se opri fulger în dreptul barului şi bău

50 de grame de whisky sec dintr-o singură înghiţitură. Începu să îl strige pe Aris. Imediat uşa biroului se deschise şi bărbatul intră. Nu avu timp de răsuflare, căci puterea pumnului ce îl lovi din plin în faţă, îl dobori la pământ. Se ridică după câteva minute de jos, ducând mâna la nas şi ştergându-şi sângele ce începuse deja să şiroiască. John se puse în spatele biroului pe scaunul său, bătând cu degetele în masă, şi continuând să fie agitat.

— Da, domnule. M-aţi chemat? răspunse Aris calm.

— Stai jos.

Ordinele şefului mereu erau îndeplinite de către mâna să dreapta. Aris se aşeză în faţa lui pe scaun.

— Soţia mea mă refuza, Aris, spuse John printre dinţi.

Uşa biroului se lovi puternic de perete. În mijloc o siluetă provocatoare de femeie îşi făcu apariţia. Înaltă, slabă dar cu forme bine definite. O brunetă focoasă şi senzuala le zâmbea celor doi bărbaţi. Blugii strâmţi îi evidenţiau coapsele iar cămaşa descheiată în dreptul decolteului, sânii generoşi.

— Bună ziua, le spuse ea zâmbitoare. În cameră era linişte.

— Dar ce este, nu vă bucuraţi că mă vedeţi? Femeia înaintă până ce ajunse în dreptul lui John. Întoarsă cu spatele spre Aris se aplecă şi îl sărută apăsat. Aris nu ezită să admire frumuseţea femeii care se etala sub privirea lui.

John se ridică în picioare bulversat de întâlnire.

— Rose!

— Chiar eu în persoană dragul meu. Tânăra femeie

întinse braţele, aşteptând să fie cuprinsă. John se apropie şi o îmbrăţişă.

— Dar ce se întâmplă, nu vă bucuraţi că mă vedeţi?

— Rose, John era îngândurat şi agitat, ia loc te rog. Mă bucur să te văd, dar a fost aşa de neaşteptat totul.

— Ştiu dragule, a fost o surpriză. Nu prea aţi gustat-o din câte văd.

— Aris, te rog anunţ-o pe Minoua că avem oaspeţi. Să se pregătească şi să coboare.

— Imediat Boss.

John îşi reluă locul pe scan, femeia stătea comod pe unul din fotoliile aflate în birou. Faţa ei radia de fericire şi împlinire. Emana o energie pozitivă pe care John nu o înţelegea. Problemele lui atacaseră mult mai intens şi nu lăsaseră nicio portiţă deschisă.

— John dragule, devenii serioasă, nu îmi place ce văd. De când am venit, totul a fost ciudat aici. Primirea jalnică, atmosfera parcă de înmormântare.

John se încruntă şi mai rău.

— Ce se întâmplă? Unde este soţia ta?

— Minoua, mmh, este în cameră. O să vină imediat.

— Hai John dă-ţi drumul la gură o dată. Îţi eram singura familie pe care o aveai până să o cunoşti pe fata asta. Ce dracului se întâmplă cu tine sau aici. Arăţi ca dracul să ştii.

John se ridică şi se apropie de femeie. Se lăsă în jos sprijinindu-se în vârful picioarelor şi ghemuindu-se lângă braţul ei. Ea începu să îl mângâie pe cap. Era o atingere apropiată, ce venea din suflet.

— Îngerul meu, Rose, făcu o pauză, dispare. Lumina ce mă poartă în viaţă se stinge. Sunt disperat. Dacă tratamentul nu va da rezultat după operaţie o voi pierde definitiv.

— Dumnezeule John, nu credeam că este atât de grav.

— Mai mult de atât este că refuză să încerce orice fel de tratament. Am programato pentru operaţie fără voia ei.

Minoua îşi făcu apariţia în birou fără ca cei doi să observe. Era destul de aranjată şi elegantă.

— Bună ziua!

John se ridică se duse spre ea şi o sărută. O prinse de mână şi o ţinu strâns, aproape de trupul său.

— Iubit-o ea este Rose, verişoara mea, sigură rudă în viaţa de care ţi-am povestit. Minoua dădu mâna cu femeia, pe care o înţepă din priviri.

— Doamna Richemond.

— Încântată, răspunse Rose.

Imediat după prezentări Minoua se îndepărta de John şi ieşi din cameră, fără a da nici cea mai mică explicaţie. Aris o urmă îndeaproape până ce ajunseră în dormitorul matrimonial.

— Putem să vorbim puţin, te rog.

Minoua se întinse pe canapeaua din dreptul ferestrei largi, admirând grădina înflorită şi păsările care zburau.

— Te ascult Aris.

— Te rog să mă ierţi. Sunt dispus să plec de aici dacă îmi juri că nu îi mai faci rău lui Boss.

— Ce dracu' ai păţit? John m-ar omorî dacă ai pleca de lângă el.

— Te implor, dacă îl iubeşti aşa cum ştiu eu că o faci, nu îl răni. Nu merită asta. El şi-a pus toată viaţa în mâinile tale.

— Bine Aris, îţi mulţumesc pentru sfaturi, o să ţin cont de ele. Probabil după ce mă voi vindeca de alcoolism voi fi aceeaşi fată minunată pe care o ştiaţi voi. Până atunci lăsaţi

ma dracului în pace. Mă lupt cu propria viaţă doar ca să fiţi voi fericiţi. Sau nu se vede asta?

Mobilul Minoei vibra neîncetat pe măsuţa de lângă pat.

— Dă-mi telefonul şi retrage-te te rog.

— Alo! Da desigur, doamna Richemond. Aş fi încântată să particip la un asemenea show alături de invitaţi de seamă desigur. Nu, nu, condiţiile le impun chiar eu, asta desigur, dacă mă vreţi prezenta în platou.

— Da, normal, nu vreau decât să donaţi cotizaţia prezenţei mele în emisiune şi să îmi aduceţi dovada. Sper că ştiţi preţul.

— Da, 1.000 de euro. Ne-am înţeles! O zi bună!

Aruncă telefonul pe canapea şi se repezii în dressing. Alese de acolo cele mai deosebite ţinute şi le înşiră în cameră. Rochii sofisticate, rochii de o elegantă regală, rochii provocatoare, rochii sobre. Se afla într-o dilema totală. Îşi luă telefonul şi formă numărul unuia din consilierii săi vestimentari.

— Urgent să te prezinţi la mine. Acum trimit o maşină după tine. Închise în repezeală după care ieşii în fugă din cameră şi se oprii deasupra scărilor.

— Aris, urcă imediat la mine, strigă ea.

Dar fără niciun răspuns. Văzu un angajat în salonul de mese.

— Hei tu, vino aici imediat. Du-te afară la maşini şi da ordin să se ducă după designerul meu, acum. Dar acum, ai înţeles?!

— Da, doamnă. Băiatul se întoarse şi fugii către uşa de la intrare.

În biroul de la parter John purta o discuţie aprinsă cu singura rudă de sânge, Rose, care se plângea de lipsa bunelor maniere ale bărbaţilor, de indecentă acestora şi de

nenorocul ei în dragoste. John se chinuia să o asculte. Nu o mai văzuse de mai bine de un an. Era importantă pentru el. Îl ajutase mult pe vremea când el nu avea niciun bănuţ. Ca femeie îi era mult mai uşor să facă rost de un trai decent şi de un portofel bogat în bagnote americane.

— Şi cum ţi-am zis, femeia gesticulă cu mâna în care ţinea un pahar de whisky, aproape să îl verse, neamţul s-a căsătorit imediat după ce ne-am întors din croazieră. Ţipă era însărcinată deja, dar eu l-am mirosit de la început. Şi am avut dreptate. Gagica se chinuia de 5 ani de zile să pună mâna pe el. Oricum le-am distrus nunta iar el, nu va mai avea copii niciodată.

— Ce dracului i-ai făcut Rose?

— A nimic rău aş putea spune, şti tu doar la ce mă refer. Îşi merită soarta!

— Vai dragule dar Minoua, nu cred că mă place prea mult.

— Nu te place deloc, spuse John sec şi eliminând fumul de la trabuc pe nas.

— Ah, mulţumesc pentru sinceritate.

— Ai grijă cu ea, te poate rănii. Este tensionată din cauza lipsei de alcool şi are tulburări de comportament. Ar fi bine să păstrezi distanţa. Nu am chef de circ.

O bătaie în uşă, apoi Aris intra închizând uşa în urma lui ca şi când se ascundea de cineva.

— Ce dracu' intri aşa peste oameni, gagiule? îl luă la rost Rose. Aris serios îl privi pe John în ochi, ignorând spusele femeii.

— Se duce în Bucureşti. Invitată la o emisiune. Se întoarse şi ieşi pe uşa la fel de fulger cum intră.

John se ridică rapid în picioare se repezii în holul casei

oprindu-se tocmai îndreptul scării de unde tipa cu toată forţa.

— Minoua!

Fata veni în dreptul balustradei de la etaj şi se uită în jos către hol.

— Nu pleci nicăieri. Să fie clar! ţipă John.

— Bine iubitule, raspuse ea calmă şi fugii înapoi către dormitor unde o aştepta consilierul. John rămase uimit, nemişcat în acelaşi loc şi privind tot în sus. Reacţiona după câteva secunde, apoi îl strigă pe Aris, care era chiar în spatele lui.

— Da, domnule. John tresării.

— My God!

— Îmi cer scuze, eram aici.

— Ce pune femeia asta la cale Aris? Vrea oare să mă înnebunească şi să mă trimită la ospiciu. Tocmai pe mine! Pe marele John?

— Nu ştiu Boss, oricum e dubioasă, şi face totul în mare secret.

Minoua conducea pe autostrada cu aproape 200 km/h. Se grăbea să ajungă la timp în redacţia televiziunii. Showul la care fusese invitata mai avea aproximativ trei ore înainte de începere, timp în care ea trebuia să intre la machiaj apoi la garderobă. Se simţea fericită de parcă scăpase din cuşca unor tigrii. Fugise singură, se urcă într-una din maşinile aflate în faţa casei şi porni la drum fără să se mai uite în urmă. Până să îi observe cineva lipsa ea va fi de mult ieşită de pe drumul judeţean. Şi exact aşa se şi întâmplă.

John coborî nervos în salonul de la parter. Se oprii în dreptul ultimei trepte a scării şi începu să ţipe.

— A văzut-o cineva pe Minoua? John înţelese şi îşi continuă drumul până în birou. Ridică fixul şi formă numărul

lui Aris. Pe fruntea lui se vedeau cute de încruntare.

— Gata, a dispărut!

— Cine? răspunse Aris din cealaltă parte a apelului.

— Minoua!… Am stat 10 minute la baie, atât, şi a dispărut fără să o vadă nimeni. Unde sunt toţi oamenii când ai nevoie de ei!!! Ţipetele lui se auzeau până după uşa biroului.

Aris începuse să râdă.

— Eşti idiot, ce ai de râzi?

— Asta este tipic ei, când nici nu te aştepţi dispare, face ce face şi se evaporă când îţi este lumea mai dragă! Asta a făcut-o încă de la început când îşi dorea să scape de băieţii care o păzeau. Acum este profesionistă.

John se aşeză încet pe scaunul din spatele biroului, lăsându-se pe spate.

— Şi unde crezi că ar putea fi?

— Habar nu am, Boss. Dar putem afla…

— Te rog, atunci!

În birou îşi făcu apariţia Rose, la fel de senzuala şi sexy ca în clipa când sosii în casă. Intră cu paşi mici şi se îndrepta către John. Se aplecă şi îl sărută pe frunte pătimaş, apoi îi mângâie obrazul. El îi zâmbii cu colţul gurii, ea îi mulţumii din priviri. Se îndrepta spre bar şi îşi servi o băutură, apoi se aşeză în faţa lui John, pe unul din scaune.

— Am căutat-o pe soţia ta, dar nu am găsito. Niciunul din angajaţii casei nu a ştiut să îmi zică unde este. Incompetenţi dragul meu.

John scoase din sertar un trabuc şi îl aprinse.

— Deci, dragule, unde este soţia ta?

— Habar, nu am…

— John, reacţiona Rose!

Moderatorul emisiunii îi făcu intrarea în platoul celei mai tinere şi bogate femei din ţară. Cea mai controversată femeie de afaceri şi mai frumoasă, tânăra soţie de american. O mândrie pentru toate asociaţiile sociale şi de ajutorare din ţară. Mama tuturor nevoiaşilor, cum o porecleau cei din presă ieftină sau mafioata pentru fiecare mişcare ciudată pe care o făcea. Minoua arată ca o divă de pe covorul roşu. Avea şi cu ce, era extrem de frumoasă şi de senzuală. Fata îi radia de fericire, salută din mâna spectatorii aflaţi în sala apoi se aşeză pe o canapea albă ce contrasta cu rochia ei neagră şi multă pe corp ce îi punea în evidenţă toate aspectele feminine, fără ai da o notă de vulgaritate. Arata aproape perfect. Machiajul natural o întinerea şi mai mult, părea la fel de tânără ca şi la 20 de ani atunci când John o întâlnise pentru prima dată.

— Vreau să vă mulţumesc enorm pentru aceasta invitaţie. De mult aşteptam să am parte de o oportunitate în care să lămurim câteva din lucrurile discutate până acum doar prin intermediul presei.

— Şi noi ne bucurăm să fii alături de noi în această seară, îi răspunse moderatorul. Iar voi, arata el spre camerele de filmat, nu schimbaţi canalul, pentru că această seară va fi una cu adevărat incendiara, doamnelor şi domnilor. Nu părăsiţi episodul acestei emisiuni dacă vreţi ca până la final să aflaţi adevărul gol goluţ despre cea mai puternică femeie din ţară Minoua Richemond.

— Spune-mi Minoua, este adevărat faptul că o mare parte din succesul pe care îl ai astăzi, îl datorezi soţului tău bogat?

Minoua se încruntă: – Da, în mare parte, el m-a ajutat foarte mult din momentul în care neam cunoscut.

— Este adevărat că face parte dintr-o organizaţie mondială ce are ca scopuri tranzacţii şi afaceri nu tocmai legale.

— Da, este terorist!

Publicul râse, apoi aplaudară.

— Să revenim, te rog!

— Nu, normal că nu este aşa. Este un om care a muncit mult şi care s-a chinuit pentru a avea astăzi tot ceea ce are. Eu lucrez şi conduc una din companiile lui, mai precis cea din estul Europei şi ştiu foarte bine cu ce se ocupă.

— Mai exact?

— Mai exact, cred că ştiţi cu toţii asta. Compania pe care o conduc face importuri de orice fel.

— Da, dar şti că gurile rele spun că în spatele acestor afaceri frumoase s-ar afla ceva mai rău de atât şi că tu eşti la fel de implicată ca şi el.

— Dacă asta ar fi adevărat, autorităţile nu cred că ar sta degeaba şi şi-ar face datoria. Dar, hai te rog am multe lucruri mai importante de vorbit decât despre afacerile soţului meu. Vreau ca oamenii să ştie că voi deschide un centru de ajutorare aici în capitală. Pentru orice categorie de oameni, veniţi de oriunde. Şi indiferent de problemele pe care le vor avea vor putea venii în centru pentru a cere ajutor.

— Foarte frumos din partea ta Minoua.

Moderatorul se ridică în picioare şi se îndrepta cu privirea către camere.

— Nu plecaţi nicăieri doamnelor şi domnilor! După o scurtă publicitate vom arunca în aer bomba mondenă a anului. Ramenti cu noi!

Minoua se ridică în picioare şi se apropie de

moderator.

— Despre ce bomba tot vorbeşti? Ai înnebunit. Am lucruri importante de discutat aici. Nu stau după bombele tale. Ar fi bine să nu mă superi pentru că te las baltă în mijlocul audienţei. Ai înţeles!

— Calmeazate nu e nimic grav. O să vezi, din contră, e ceva legat personal de tine, şi o să te bucuri că afli.

Toată lumea şi-a reluat locurile şi emisiunea reintra în direct.

— Doamnelor şi domnilor vreau ca în continuare să îl invit în platoul emisiunii, alături de noi pe domnul avocat Vicentiu Popescu.

— Cine este domnul? întrebă ea discret.

Imediat cum îşi făcu apariţia distinsul domn avocat, cu prezenţa scenica ocupa un loc în dreapta Minoei. Moderatorul îşi făcu treaba şi începu să îl chestioneze cu un şir nemărginit de întrebări. Minoua încerca să preia cuvântul dar imediat fu oprită. Microfonul ajunse în cele din urmă la avocatul misterios şi începu să îşi clarifice prezenta în platoul emisiunii.

— Bună ziua în primul rând. Cred că înainte de toate am obligaţia să mă prezint către doamna Richemond. Se aşează mai comod picior peste picior, şi zâmbi către ea cu colţul gurii. Ochii îi sclipeau victorios. Distinsă doamnă, aveţi plăcerea de a face cunoştiinţa cu domnul avocat Vicentiu Popescu, şi, făcu o scurtă pauză, am venit ca invitat în cadrul acestei emisiuni pentru a o reprezenta pe doamna Cornelia, mama răposatului Andrei. Cu siguranţă şti despre cine îţi vorbesc.

Minoua începu să fie din ce în ce mai neliniştită. Simţea că ceva rău avea să i se întâmple, şi nu ştia cum să reacţioneze. Trase aer adânc în plămâni şi încercă să fie cât

mai realistă în faţa tuturor.

— Cunosc persoană de care îmi ziceţi. Dar nu înţeleg care este legătura şi de ce nu a venit personal.

Moderatorul prelua cuvântul.

— Minoua de ce nu ne zici atât nouă cât şi telespectatorilor cine este doamna de care vorbeşte domnul avocat, şi care nu a dorit să i se facă cunoscută identitatea?

Minoua învârtea nervoasă microfonul. Se uită către avocat o clipă apoi îşi dădu replica.

— Doamna este mama fostului meu iubit din adolescenţă, care din nefericire a decedat.

— Cum s-a întâmplat această tragedie? o întrebă moderatorul.

— Nu vreau să vorbesc despre lucrul acesta, dar pentru că simt că ceva putred este la mijloc prefer să clarific eu singură situaţia. Pentru că toţi cei care mă cunosc şi mă respectă să nu abia niciun dubiu în privinţa mea.

— te, rugăm!

— La 19 ani am fugit de acasă, eram în perioada când ieşeam împreună cu Andrei. Nu am avut curaj să îi spun că îl părăsesc, îl iubeam prea mult, aşa că am hotărât să îi las un bilet de adio, fără nicio altă explicaţie. Voiam să plec din ţară, şi m-am gândit că ar fi mult prea dureros să ne despărţim faţă în faţă. El, însă, Minoua oftă, era bolnav, inima lui bătea prea repede, prin fata îi trecură din nou toate momentele trăite alături de tânărul iubit, ceea ce o făcea să îi fie şi mai greu să îşi descarce sufletul în faţa unei naţiuni întregi. Când a citit biletul pe care îi scrisesem ultimele cuvinte, a cedat.

— Dumnezeule! Moderatorul se ridică în picioare îndreptat către camera şi gesticulând tragedia cu mâinile.

— Întotdeauna voi avea conştiinţa încărcată de

nenorocirea asta. Dar… plecă privirea în jos

ochi îi erau scăldaţi în lacrimi. Se zbătea din răsputeri să îşi menţină calmul şi să nu cedeze.

Moderatorul îi dădu cuvântul, avocatului prezent.

— Oamenii, care vă privesc, dar care va şi stimează, tânăra doamnă, se adresă el Minoei, trebuie să ştie adevărata variantă a întâmplărilor. Pentru că în urma dumneavoastră aţi lăsat o mamă disperată, ce şi-a îngropat unicul copil, şi asta nu este drept! Susţinu el. Minoua îl privii bănuitoare.

— Vă ascult domnule! Aştept varianta dumneavoastră corectă. Sunt dispusă să mă justific şi să plătesc dacă într-adevăr am săvârşit o faptă penală. Pentru că, până în momentul de faţă nu am avut nici măcar o problemă cu justiţia. Iar ceea ce s-a întâmplat cu Andrei nu a fost pentru că eu mi-aş fi dorit asta. Vă rog…

— Mulţumesc, pentru replica. Deci, cum spuneam, doamna aici de faţă, are o altă versiune a întâmplărilor diferită de cea reală. Clinta mea, mama difunctului, a relatat o cu totul altă întâmplare. Recunosc până acum doamna Richemond a avut perfectă dreptate, însă a emis alte câteva detalii importante.

— Vă rugăm, domnule avocat, moderatorul devenea mai interesat pe măsură ce raitingul programului creştea, creştea şi entuziasmul.

— Tânăra domnişoară din acea vreme, plănuise din timp o escapadă alături de bogatul om de afaceri, astăzi întocmai soţul dânsei, crezând că în felul acesta va scăpa de sărăcia putredă şi de condiţiile mizere în care trăia la vremea respective.

Minoua îşi duse mâinile la faţă: – Dumnezeule!

— Ce tot spui acolo, vizibil iritată şi nervoasă, dori să se ridice, însă moderatorul emisiuni o împiedica, aproape că

ţinând-o forţat lipită de canapea.

— În urma cruzimii cu care a acţionat, şi fără pic de nepăsare, trimite un bilet de adio unui tânăr bărbat bolnav, ce suferea de o maladie destul de rară care îi afectase inima, pentru a-l provoca acestuia un posibil infarct. În felul acesta se putea detaşa foarte uşor de un element ce ar fi dăunat noii sale relaţii cu omul de afaceri.

— Nu este adevărat, ţipă ea.

Avocatul însă îşi continuă pledoria.

— O crimă perfectă, văzută prin ochii mamei, al cărei suflet se stinse odată cu cel al unicului ei fiu. Întinse mâna şi arata incriminator către Minoua.

Faţa aproape că stătea să leşine pe spătarul canapelei. Plânsul o lovii din spatele ochilor şi sufletul simţea că I se cufundă într-un vas cu oala.

— Dar, asta nu este tot, se răsti avocatul.

Se ridică în picioare şi se îndrepta către una din camerele de transmisie în direct, pentru a se asigura că se afla în prim plan.

— Declaraţia uluitoare pe care mama decedatului mi-a relatat-o este una de o deosebită gravitate, ce o are implicată pe doamna Richemond. Cei doi tineri din acea vreme, decedatul Andrei împreună cu asesina acestuia, şi arătă cu mâna către Minoua, au fost înfăptuitorii unui incest în timpul relaţiei din adolescenţă.

Publicul din sala exclamă în cor, şi începură să huiduiască.

Minoua simţea cum este tăiată de vie. Se ridică în picioare şi se îndrepta către avocat.

— Ce spui cretinule. Îl prinse de gulerul sacoului şi îl ţinu strâns. Acesta însă reuşii să se elibereze.

Publicul era în continuare bulversat şi iritat.

— Staţi oameni buni, pentru că asta nu este tot. Acasta doamna ştia de existenţa fratelui ei cu care avea o relaţie. Publicul aproape că înnebunise.

— Dar, a preferat să continue întâlnirile cu propriul frate, pentru a se răzbuna pe mama aceluia care, doamnelor şi domnilor în urma unei relaţii cu tatăl doamnei Richemond a rămas însărcinată cu Andrei. Ceea ce voi nu ştiţi este că tatăl celor doi tineri fraţi îndrăgostiţi s-a împuşcat în momentul când a aflat că este tatăl unui băiat pe care îl credea că fiind al altuia. Asta este adevărata poveste şi motivul pentru care, doamna Richemond a dorit moartea propriului frate, nu înainte de a se iubi cu acesta şi a înfăptuii un păcat ceresc. Considerându-şi vinovat propriul frate de moartea tatălui lor, l-a asasinat printr-o metodă mai bine gândită decât un criminal în serie.

Turbată de furie, confuză şi într-o stare de tulburare, Minoua scoase din poşeta un mic revolver şi trase către avocat.

John Richemond, însoţit de Aris şi doi avocaţi austrieci, intrară în sediul poliţiei. Trecură 2 zile de la teribilul moment survenit. În jur era o agitaţie de nedescris. Procurori, avocaţi şi detective se ocupau de cazul Minoei. Afară presa era nelipsita. Aproape că îşi construiseră corturi impronzate pentru că nu cumva să piardă nici cel mai mic detaliu. Iar transferul Minoei către închisoare se anunţă a se transmite în direct pe toate canalele naţionale.

John discuta în holul secţiei cu cei doi avocaţi. Cazul nu era grav, în afară de folosirea armei într-un loc public cu atât mai mult cu cât acesta să petrecut în cadrul platoului unei emisiuni transmise la o oră inadecvată pentru acţiuni

violente sau teroriste. În urma lor o echipă de medici veniţi din L.A. cu avionul privat al lui John avu permisiunea de a intra în celulă în care aceasta era ţinută şi a o consulta.

Aris se plimba nervos dintr-un capăt în altul al coridorului semintunecat, dând ordine insistente gărzilor de corp ce depăşeau 20 la număr. În sediul poliţiei începură să îşi facă apariţia nume grele din viaţa politică. Cu toţii se implicau pentru că uimitorul caz să fie muşamalizat şi totul să rămână de domeniul trecutului. Aris se ocupase de eliberarea Minoei, folosind ca arma albă casete înregistrate şi video cu diferiţi oameni politici ce frecventau clubul deţinut în mode legal de Minoua, punct de întâlnire pentru toţi escrocii importanţi ai ţării. Şantajul şi ameninţările simplificară procedurile iar autorităţile o absolviră de orice vină. Cu toate astea medicii nu putură face prea multe pentru Minoua, tuburata psihic aproape că se rănise singură, muşcându-se, smulgându-şi părul şi provocându-şi răni la mâini şi picioare, loviindu-se de pereţi. Medicii fură nevoiţi să o sedeze, pentru a o putea consulta. O transportară apoi cu o maşină special supravegheată la un spital privat, unde îi efectuară mai multe controale, îi pansară rănile apoi o duseră într-o rezervă specială destinată doar celor cu funcţia de preşedinte a statului sau diferitelor vedete internaţionale.

Din cauza medicamentelor dormi până a doua zi spre seară. John ordona ca partea aceea de spital să fie închisă publicului. Şi de această dată Aris se ocupă că nimeni să nu aibă permisiunea să păşească pragul uşii şi întării pază pe toată suprafaţa corpului de spital. John era vizibil afectat. Aşteptă nerăbdător ca Minoua să se trezească, alături de el era Aris, Andrei, cei doi avocaţi şi două organe de poliţie, ce primiră ordine de mai sus, să înfăptuiască liniştea şi pază

acuzatei.

Unul din băieţii lui John aduse cafea pentru toată lumea. Aşteptarea era grea şi cu toţii nu dormiră de mai bine de 24 de ore. Oboseala şi stresul se observă pe faţa tuturor. Aris se apropie şi el încet de sală de aşteptare alături de o doamnă consilier. Aceasta îl anunţa pe John că presa vuia ştiri de ultimă oră, care mai de care mai incendiare şi mai incriminatoare la adresă doamnei Richemond.

— Aris, apropie-te te rog.

— Spuneţi Domnule!

— În următoarele momente cred că voi şterge ţara asta mizerabilă de pe faţa pământului. Mă înţelegi? John vorbea încet aproape răguşit. Fata îi era ridată din cauza oboselii şi a nervozităţii.

— Dacă scandalul ăsta, toate înregistrările şi ziarele în care apare numele Minoei nu dispar până când vom pleca din spital am să distrug mai bine de jumătate din populaţia acestei ţări.

— Am înţeles, domnule!

— Aris!

— Da, domnule!

— Uitate bine la mine, sunt în stare de orice crimă, Aris.

Martor la toată discuţia Andrei se aşeză pe canapea alături de John. Îl privi îndelung, neîndrăznind să zică nimic. Ridică mâna şi i-o puse pe umăr. Îl privi în ochii stinşi. Avea o privire diabolică. Tot răul din el se putea observa în ochii lui, că în ochii unui criminal, însetat de sânge.

— John.

— Vor cădea pe cante Andrei, îşi ridică ochii către el. Au făcut o mare greşeală. Vorbea calm ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Felul lui de a acţiona în situaţii delicate.

Andrei era amuţit.

— Am să le arăt eu cine este Dumnezeu pe pământ!

— Sunt alături de tine în tot John. Şi orice vei decide tu aşa se va face.

— O vom duce pe Minoua departe de aici, imediat ce va ieşi din starea delicată. Vom merge în Alaska. Eu, tu şi Aris. Vom sta acolo până ce aici se va anihila răul de la rădăcină. Apoi vom vedea cum se va face revenirea.

— John, Minoua va vrea să afle ce e cu povestea asta şi când dracului s-a complicat totul? Unul din doctorii de gardă veniţi special intra în sala de aşteptare şi anunţă că Minoua se trezii.

— Doamna doreşte să îşi vadă soţul!

John pleca în fugă, către rezervă de spital. În urma lui 4 bodyguarzi îl însoţiră până la uşa unde se întâlniră cu alţi patru, puşi special pentru protejarea Minoei.

Minoua arata deplorabil, palidă, lovită, şi vizibil slăbită.

— Iubito! John se năpustii peste ea, încet pentru o nu o rănii. Minoua începu să plângă.

John încerca să o liniştească. O cuprinse în braţe şi o lipii de pieptul lui. Ea îşi lăsă capul pe umărul său şi începu să se descarce plângând în hohote, până la sufocare.

— Gata, iubito, gata! O mângâia pe cap, şi o strângea la piept mai tare la fiecare oftat al fetei.

— Acum s-a terminat, gata! Minoua îşi revenii cu greu. Aproape că nici voce nu mai avea.

— John!

— Da iubito! O prinse de mână şi i-o sărută. Sunt aici pentru tine, oricând şi oricum. Doar pentru tine dragostea mea!

— Aş vrea să mor mai repede John!

El îi cuprinse faţa cu mâinile sale puternice dar atât de delicate. Îi pătrunse sufletul prin oglindă ochilor verzi dar trişti.

— Tu nu o să mori niciodată!

A doua zi dimineaţă în jurul orei 4, părăsiră spitalul în mare secret, protejaţi de gărzile de corp prezente în corpul B al clădirii. Din parcarea subterană ieşi un convoi de maşini negre blindate prin care nu se putea observa nicio mişcare. În prima maşină Aris conducea misiunea secretă şi de maximă siguranţă, urmat de alte 2 maşini în care se aflau protectorii înarmaţi. Minoua împreună cu John mergeau liniştiţi în a treia maşină, cea de la miijloc. Era încă slăbită şi ameţită din cauza medicamentelor. Oricum starea ei de sănătate nu o avantaja deloc în situaţia de faţă. Încercă totuşi să îşi menţină calmul şi să nu se mai gândească la cele întâmplate cu o zi în urmă. Un gând însă îi macină sufletul. Cuvintele avocatului pervers care încă se mai auzeau în urechile ei, că o casetă ce mergea pe repeat. „Incest, fraţi, tata comun”. Dumnezeule ce minte bolnavă putea să inventeze asemenea monstruozităţi. Şi totuşi dacă ar fi fost real?

Scutură capul şi clipii des ca şi când ar fi dorit să îşi şteargă ideile din minte. John o urmărea cu privirea încă de la ieşirea din spital. Ştia perfect ceea ce gândea, însă nu îndrăzni să o întrebe.

— Unde mergem? întrebă Minoua. Suntem pe autostradă.

John îşi drese vocea înainte de a răspunde, stătu mut mai bine de o oră şi gâtul I se usca.

— Mergem la casa de pe munte.

— De ce tocmai acolo?

— Cel mai bine este să fugim puţin de lumea agitată şi nebună din zilele de azi.

Minoua plecă privirea, simţindu-se vinovată. Până acum nu îndrăzi să îi dea nici cea mai mică explicaţie soţului ei. Însă nici el nu îi ceru nicio justificare. În maşină era o stare liniştită dar care stătea să explodeze. Niciunul nu vorbea dar fiecare ar fi dorit să zică ceva.

Minoua trase aer adânc în piept. Se simţea îndatorată şi avea sufletul încărcat. Ar fi plâns în secunda următoare dacă nu şi-ar fi deschis sufletul.

— John!

— Da dragă mea, o luă uşor de mână şi începu să i-o mângâie. Ai nevoie de ceva?

— Nu, întoarse privirea către geamul maşini, pentru prima dată simţea că îi este greu să îi vorbească soţului ei.

— Vrei să îmi zici ceva, draga mea?

— Da, adică, trebuie, nici nu ştiu.

— Sunt aici să te ascult. Uitate la mine te rog. Nu am de gând să te judec pentru nimic. Tot ce ai făcut, ai făcut pentru că aşa ai simţit. Şi dacă asta ai simţit că trebuie să faci, atunci ai acţionat bine. Acum te rog să stai calmă. După ce îţi revii îndeajuns vom discuta pe îndelete.

La prânz ajunseră undeva în munţii Apuseni. Peisajul mirific, o să făcu pe Minoua să se mai însufleţească iar aerul proaspăt şi curat de munte îi dădură o stare de bine. Rămase cu privirea ţintuită pe geam. Adoră să privească măreţia munţinlor şi priveliştile deosebite create de pădurile de conifere. Era aproape sfârşitul lunii august dar vegetaţia încă era de un verde aprins. Era un semn de viaţă şi sănătate. Minoua simţea cum se încarcă de energia vie a naturii. Aici nu mai mersese niciodată. Nici nu ştia că John are undeva

acolo o căsuţă. Se întrista pe moment. Era soţia lui de mai bine de 5 ani dar încă nu petrecuse îndeajuns de mult timp cu el.

John îşi aprinse un trabuc. Din cauza fumului Minoua se inneca imediat.

— Îmi cer scuze dragă, fost o mare imprudenta din partea mea. Alex, se adresă şoferului, aruncă asta te rog, şi îi înmână trabucul.

— Este atât de frumos aici. Nu ştiam de locul ăsta. Adică, de casă, vreau să zic. John zâmbi.

— Nici nu ştii ce ai pierdut până acum.

— Dar, eu, abia am aflat. Nici nu mi-ai spus. Să nu crezi că te cert sau îţi reproşez. John o întrerupse făcându-i semn cu mâna.

— Nici nu aveai cum, ieri erai la spital ţinută în perfuzii, în stare de inconştienţă. Cum ai fi dorit să te anunţ. Încă nu sunt atât de avansat încât să comunic cu puterea minţii. Zâmbiră amândoi, apoi se îmbrăţişară. John o strânse puternic în braţe şi o sărută pe cap. În adâncul sufletului simţi cum îl apăsă o durere. Scrâşnii din dinţi şi îşi revenii. Cabană la care ajunseră se afla pe vârful muntelui. Era o vilă grandioasă ce se înalţa mândră la peste 1.000 de metri altitudine. Construită din beton vopsit în alb îmbinat cu lemn de o culoare brun închis aproape negru. Avea o construcţie modernă dar în acelaşi timp tradiţională caselor de murit. Minoei îi plăcu ceea ce vede. Se instalară fiecare în camerele lor, de la etaj, apoi coborâră în livingul modern decorat aşa cum numai lui John îi plăcea. În absolut totul predomina albul, iar pata de culoare venea din diversele corpuri de mobilier brun.

Aris se îndrepta către şeful său şi îl luă de braţ pentru a-l trage mai aproape de el. Vorbea încet, cu toţii preluaseră

starea emoţională a Minoei şi încă nu o depăşiră.

— Chiar nu aş vrea să plec acum, Boss, dar vreau să mă ocup de tot.

— te, rog Aris, mă bazez pe tine. Vreau un raport complet.

— Alex, o să rămână aici în locul meu. Dar la cea mai mică problemă vreau să mă sunaţi.

— Sunt sigur că aici o să fie bine. Aproape că am luat cu noi o armată întreaga, până şi un batalion ar fi invidious pe toată armura care o avem cu noi. Poţi să pleci liniştit omule, eu personal mă voi ocupa de Minoua. Întinse mâna şi îl prinse de umăr ca pe un frate, ştiu cât de mult ţi la ea şi am văzut că ai fost profund afectat de tot ceea ce s-a întâmplat. Pentru asta mă şi bazez pe tine. Ştiu că nu ai cum să dai greş.

— Desigur, domnule.

— Aş vrea totuşi că înainte să pleci să treci pe la Minoua. Cred că i-ar face bine să te vadă mai de aproape şi să schimbe câteva vorbe cu tine.

Aris încuvinta din cap şi porni către etaj.

Bătu încet la uşă, din interiorul camerei I se premise să pătrundă.

Minoua stătea pe terasa casei, legându-se încet pe un balansoar. Ghemuită şi învelită într-o pătură, pentru că temperatura era mult mai scăzută la înălţimea aceea.

— Tu erai Aris, îl privi mirată.

— Da, doamnă. Am trecut să te văd. Să fiu sigur că eşti bine, pentru că eu voi pleca în curând.

— De ce nu stai cu noi. Este minunat aici. Meritäm cu toţii puţină relaxare.

— Treburile nu aşteaptă pe nimeni, răspunse el sec.

— Hai, vino şi stai lângă mine.

— Nu cred că e bine.

— John te-a trimis la mine, nu ar avea tot el de ce să se supere dacă te şi apropii puţin de mine. La urma urmei, tot ce se putea întâmpla, s-a întâmplat deja.

Rămaseră apoi tăcuţi vreme de câteva minute. Admirară în liniște panoramă. Se liniştiră şi se relaxară. Acum se simţeau parcă mai detaşaţi.

Aris se ridică în picioare.

— Cred că este timpul să plec.

Minoua întinse mâna către el, ţinând-o aşa şi aşteptând ca el să îi răspundă. Bărbatul nu ştia cum să reacţioneze. Inima îi bătea într-un ritm alert, ceea ce nu era bine. Nu îşi dorea să cadă iar în patimă, însă ceva îl împingea de la spate.

Îi acceptă strângerea de mână călduroasă şi suavă. Se aplecă încet spre ea şi o sărută pe obraz.

— Sunt convins că vă venii o vreme când viaţa va fi mai frumoasă! Se întoarse şi plecă.

La o oră după cină, John încă îşi savura băutură în livingul de la parter. Unul din bodyguarzi fu însărcinat să o anunţe pe Minoua că este aşteptată.

— M-ai chemat dragule? se auzi din dreptul scărilor.

— Vino te rog şi ia loc lângă mine. Vreau să vorbim.

Ea coborî şi se aşeză în faţa lui John, care stătea întins pe canapea. John întinse mâna şi puse paharul de whiskey gol pe măsuţa de cafea.

— Te ascult draga mea. Am toată noaptea la dispoziţie.

— Oh, John, oftă Minoua. Nici nu îţi imaginezi cum pot să mă simt. Aproape că mi-am pierdut identitatea. Fata se aplecă peste mânerul fotoliului, stând aşa suferindă.

— Nu te omoară nimeni Minoua. Dar eşti datoare cu asta.

— Ştiu, că nu a fost bine ce am făcut, am fugit când voi de fapt aţi vrut doar să mă protejaţi. Dar îţi jur John că nu băusem deloc. Eram perfect conştientă. Am crezut că după ce voi ajunge acolo, oamenii mă vor cunoaşte şi mai bine, îmi doream să le vorbesc despre casele de bătrâni despre orfelinatele restaurate, despre şcolile de educaţie pentru copii oropsiţi de soartă. Niciun moment nu m-am gândit că ar putea fi o cursă. Mi-au înscenat totul. M-au desfiinţat în ochii tuturor celor care mă apreciau. Nu ştiu cum voi revenii în lume iar.

— Te-ai gândit vreodată că ar fi mai bine să nu revii?

— Poftim? John, mie îmi place să fiu celebră, să fiu cunoscută. Oamenii mă plăceau. Şi eu eram aproape de sufletele lor.

— Te-am avertizat că lumea mondenă este ca o turmă de şacali, iubito. Ceea ce se vede la televizor e doar o iluzie. Nu ai înţeles niciodată. Ai fost naivă, iar ei au profitat.

— Am să mă întorc John, spuse ea hotărâtă, mă voi întoarce şi la voi demonstra că totul a fost o înşelăciune.

— Şi cine va crede o femeie care trage cu pistolul într-un om, după ce se declară că fiind una din cele mai bune înfăptuitoare de opere de caritate? Cine crede o femeie care împuşca în timpul unei emisiuni în direct o persoană care o acuză nedrept, că îi pasă de copii orfani, de bătrânii săraci, de oamenii bolnavi, când ea este în stare să omoare o fiinţă umană?

— Spune-mi iubito? Ce şanse crezi tu că mai ai, în faţa a milioane de oameni care acum te privesc ca pe o criminală, nebună, şi care în trecut se iubea cu fratele ei, pentru a se răzbuna pe fostă iubită a tatălui?

— Poftim? John?! Doar nu vrei să zici că şi tu ai crezut

porcăriile alea?

— Nu draga mea, am aflat, doar! Minoua era din nou şocată.

— Te rog iubitule, nu îmi face asta. Te rog.

— Mama ta mi-a confirmat idila pe care tatăl tău a avut-o cu femeia asta nenorocită. Este perfect adevărat. Oricât de dureros ar fi pentru tine, vreau să fi tare şi să accepţi situaţia aşa cum este. Apoi dacă vei avea ceva de schimbat în toate astea, poţi să faci tot posibilul pentru a schimba. Până atunci vreau să înţelegi că toată povestea asta e adevărată dar nu în sensul în care ea a fost spusă.

— Spune-mi tu atunci cum s-a întâmplat. Simt că asta este un alt coşmar. Doamne cât voi mai rezista?!

— Nenorocita asta de baba, era iubita tatălui tău. Părinţii au maritato cu actualul ei soţ pentru bani, dar scorpia nu a ezitat să îl înşele cu tatăl tău pe care zice ea că îl iubea. A rămas însărcinată, însă nu a avut cum să îl anunţe, aşa că tatăl tău a crezut că poarta în pântece copilul, omului cu bani. Suferinţa la împins să se căsătorească tocmai cu mama ta. E adevărat că nu prea o iubea, dar în timp a reuşit să se ridice în clasa socială, şi într-un final să apari tu. Invidia ce o rodea pe Cornelia a făcut-o să îi mărturisească în cel mai josnic fel ca Andrei este băiatul lui de fapt, asta pentru că el să regrete că şi-a refăcut viaţă şi nu a rămas singur chiar dacă ea nu era disponibilă atunci. I-a zis că băiatul este grav bolnav şi că vă murii. Asta a fost momentul în care tatăl tău drag a decis să îşi curme zilele, Indus în starea de sevraj de către femeia care îi dăruise un copil cu toate că era măritată din interes. Povestea care s-a întâmplat cu tine şi Andrei nu a fost decât cursul vieţii. Tu i-ai răpit ei, ceea ce ea ţi-a răpit ţie.

— John, eu refuz să cred că este adevărat. De ce ar fi

cineva atât de rău încât să îşi despartă propriul copil de tată şi mai ales să producă moartea cuiva?

— Eşti orbita de conjunctură, dar ai să vezi mai clară situaţia asta peste 3,4 ani. Dă-mi un trabuc te rog.

Minoua se ridică şi merse către barul din living, cauta câteva clipe cutia de trabucuri apoi îi aduse unul lui John. Se aşeză iar pe fotoliu, faţă în faţă cu el. Îl admira cu privirea. Şi îi plăcea ceea ce vedea. Soţul ei frumos, îngerul ei păzitor. Gândurile însă îi dispărură repede, făcând loc chinurilor psihice şi torturei sufleteşti.

— Şi totuşi John, refuz să cred că eu şi Andrei eram fraţi. De ce ar fi permis ea să se întâmple aşa ceva. Să ne iubim ca un bărbat cu o femeie. Cât de bolnavă mintal să fii?

— Din câte ştiu eu draga mea, nu a fost deloc de acord. Femeia asta te urăşte mai rău decât pe dracu'. John râse încet.

— Asta am observat mereu.

— Acum iubito, ce vei vrea să faci în continuare? Când şti că totul este adevărat?

— Încă nu cred că este purul adevăr asta. Eu simt că ceva nu este real în toată povestea. Legătura mea cu Andrei nu era aşa, nu se simţea nimic. Asta nu poate fi adevărat. Se aruncă de pe fotoliu la picioarele lui John, şi le înconjură cu braţele. Se ţinea strâns de el şi cu privirea pierdută. Simţea fiori reci în corp.

— Promite-mi va vei afla dacă Andrei era fratele meu sau nu. Este important pentru mine

John. Trebuie să ştiu adevărul.

— Îţi promit draga mea.

Zilele treceau cu rapiditate. Acolo în vârf de munte timpul parcă nu avea măsura. Minoua se simţea din ce în ce

mai bine. Aproape că era iar ea însăşi. Se mai gândea însă din când în când la ceea ce o frământă cel mai tare. În adâncul sufletului rămase o îndoială ce trebuia desăvârşită.

John era încântat să o privească mereu cum stă pe terasa vilei şi admiră natură, peisajele mirifice, animalele ce nu conteneau să se apropie de casa oamenilor. I se părea atât de frumoasă de parcă ea însăşi se îmbină cu natura. Cu cât zilele treceau cu atât era mai calmă şi mai plină de viaţă.

John se trezii din meditaţia lui când telefonul mobil îi sună în mână.

— Alo, domnule doctor, mă bucur că m-aţi sunat. Da, doamna se simte extraordinar de bine. Locul în care ne aflăm îi priește. Se pare că şi crizele de nebunie au dispărut. Nu vă pot da mai multe detalii cu privire la starea de sănătate încă, oricum aici nu a avut voie să bea alcool şi nici să fumeze. Este în permanentă supraveghere.

Se plimba agitat dintr-o parte în alta a camerei.

— Desigur, de indatata ce terminăm de rezolvat problemele pe care le avem în ţară, zburăm spre Tel Aviv. Nu se pune problema amânării operaţiei. Mulţumesc şi eu.

Înapoi în oraş, Aris avea de îndeplinit o misiune de viaţă şi de moarte. Ştia clar şi sigur unde trebuia să acţioneze. Băieţii aveau indicaţii clare, nu se putea comite nici cea mai mică imprudenţă. Erau organizaţi pe echipe, unii erau însărcinaţi să îl găsească pe moderatorul emisiunii de vineri seara, alţii pe avocat, alţii pe cei care au pus în aplicare întreagă înscenare televizată, iar în cele din urmă Aris avea să găsească pionul numărul unu al întregii mascarade. Doamna Cornelia. În tot acest timp cuplul celebru şi bogat se relaxă în vila din Apuseni.

Nimic nu se compară cu clipele petrecute împreună,

unul lângă altul, îmbrăţişaţi. Nopţile de amor erau aproape perfecte. Niciun detaliu nu lipsea. Se simţeau în propria lor lume, unde nimic şi nimeni nu îi putea ataca. Târziu după ora douăsprezece noaptea, cei doi soţi îndrăgostiţi că în primele zilele, încă nu dormeau. Râsete şi chicoteli se auzeau de pe terasa dormitorului lor. Era o noapte perfect mulată pe sentimentele care se răspândeau în aer. Parfumul iubirii se împrăştia spre pădure, chemând şi adulmecând animalele nopţii spre casă.

— Ah John, nu te rog, opreşte-te, tipa Minoua. Încerca să se smulgă din braţele lui puternice

pentru a scăpa de tortură. Nu reuşii din prima, aşa că acţiona violent. John continua să o gâdile până ce Minoua îşi înfipse dinţii în mâna lui.

— Au, ce dracului!

Minoua eliberată din capcană, începu să râdă.

— Dumnezeule, iubito, uite ce rana mi-ai provocat. Eşti mai veninoasă decât o viperă.

— Întotdeauna, îşi dădu ochii peste cap şi se îndoii senzual. Iubitule?

Ce ar fi dacă, se opri pentru a se ridica de pe băncuta ce se afla pe tarasa şi se urcă pe balustradă terasei cu picioarele. Începu să se aplece în jos, pentru a măsura distanţă, ca un copil ce are chef de joacă, în ciuda pericolului prăbuşirii.

— Ai gria draga mea, nu vreau să cazi şi să te răneşti.

— Iubitule?

— Da, iubito. John se apropie şi o îmbrăţişă pe la spate. O ţinu strâns pentru că ea să se simtă în siguranţă.

— Ce ai zice, dacă am merge la o plimbare prin pădure? Doar noi doi.

— Acum? întrebă John mirat.

— Da, acum, şi am merge într-acolo, ridică mâna şi arătă cu degetul locul spre care voia să meargă.

— Poate fi periculos.

— Nu, nu este. Se întoarse cu faţa spre el şi îl cuprinse cu mâinile de gât. Uitate sus pe cer. Vezi? În direcţia în care ţi-am arătat eu, se află steaua noastră, cea care străluceşte cel mai tare şi este mereu aşezată spre nord.

— Şti, că pentru tine fac orice, draga mea. Îşi lăsă capul în jos spre faţa ei şi o sărută. Mă duc să îi anunţ pe băieţi.

Nu apucă să facă niciun pas însă, că fu oprit.

— Stai!

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, dar vreau să mergem singuri.

— Iubito, este 2 noaptea, pădurea la altitudinea asta poate fi periculoasă noaptea.

— te, rog!

— Numai stai şi ascultă să vezi doar, cum urlă lupii. Nu putem risca atât de mult.

— Poţi să iei o armă cu tine. Minoua îl privea cu o fată de copil răsfăţat ce se chinuia să obţină cea mai frumoasă jucărie.

— Un singur pistol nu cred că ar fi suficient. Nu vreau să te expun la un asemenea pericol.

— Iubitule, se apropie de trupul lui şi îl îmbrăţişă. Începu să îl sărute încet pe gât, apoi pe piept.

— Dumnezeule, ai un har de a intra în belele. Hai să ne îmbrăcăm.

Imediat cum auzi Minoua tresări de lângă el şi se aruncă în faţa şifonierului. În mai puţin de 10 minute era echipată cu tot ceea ce îi trebuia. Un pulover grosuţ, jeans, şi bocanci. Spre uşa de la intrare Minoua era prima, în urma ei

cobora greoi John, vorbind de unul singur, şi gesticulând din mâini.

— Uneori, tind să cred că femeia e o făcătură a diavolului. Orice I se acceptă, orice I se permite şi orice I se iartă.

Ea îl auzi şi începu să râdă.

— Iubitule nu mai fi morocănos. La ieşirea pe uşă Alex îi opri.

— Boss, îmi cer scuze, dar cred că nu este bine ceea ce faceţi. Am fost nevoit să îl anunţ pe

Aris, iar acesta mi-a interzis să vă permit să plecaţi singuri.

— Stai liniştit, nu vom merge prea departe, îi zise Minoua, trăgându-l pe John de braţ înainte ca acesta să ia cuvântul.

De la răsărit pe drumul pietruit care ducea spre casă se auzeau voci şi râsete. Plimbarea se finalizase iar cei doi se întorceau spre vilă teferi şi nevătămaţi. Petrecuseră ore de incitaţie, şi adrenalina. Întunericul nopţii făcea că pădurea să fie mai sălbatică decât era ziua. Înspăimântătoare dar în acelaşi timp incredibil de frumoasă şi misterioasă. Minoua mergea ţinându-se de braţul lui John care era vizibil epuizat fizic.

— Recunoaşte că a fost ceva ce nu ai mai făcut niciodată. Ai văzut iubitule? ţipă ea către el, făcându-l să tresară. Am fost atât de aproape de ursul acela. Ne putea omorî pe amândoi la cât de mare era. Şi toate păsările alea de noapte, ce ochi luminoşi aveau. Ah, da zgomotul ăla ciudat ca un mieunat de pisică…

— Dacă m-am gândit vreun moment la moarte mea. Se opri în loc pentru a trage aer în piept şi a-şi odihni picioarele. Cu siguranţă credeam că voi murii împuşcat,

nicidecum mâncat de un urs, la 3 noaptea în pădure, alături de o soţie nebună.

— John!

— Da, îmi cer scuze. Să mergem, mă simt fără puteri.

În aceeaşi zi spre seară, o maşină mare şi neagră parcă în faţa vilei. Era maşina lui Aris. Minoua îl observă imediat de pe terasa unde îşi pierdea majoritatea timpului. Alerga spre parterul casei pentru a-l întâmpina. Coborî în fugă scările şi se repezii să iasă pe uşă. Aris aproape că se lovi de ea.

— Doamna Minoua.

— Spune-mi Aris ce ai aflat. Ai găsit-o?

Aris încuviinţă din cap. Din living se auzi vocea lui John.

— Te-ai întors?

Acesta trecu de Minoua şi se îndrepta către stăpânul lui. John se ridică de pe caneapea şi se duse în mică bibliotecă. Aris îl urmă. Închiseră uşile în urma lor, lăsând-o pe Minoua să îi privească mirată. Se duse către uşă şi încercă să apese pe clanţa însă aceasta era încuiată. Se supără şi urcă înapoi în camera ei de la etaj.

În biblioteca John îşi turna whiskey în pahar în timp ce Aris îi povestea cum au decurs lucrurile.

— Totul s-a rezolvat până în momentul de faţă. Babeta scrântita la cap este acolo şi vă aşteaptă. Am lăsat marfa neatinsă tocmai ca să o puteţi verifica cu propriile mâini. Restul a fost floare la ureche. Nimeni nu a comentat nimic. Se ştia deja cine şi de ce îi caută. Poliţia nici nu a intervenit. A dat de înţeles că nimic nu se întâmplă. Normal şi-au luat partea bine meritată. Acum e linişte şi pace. Mai puţin în subsolul casei, unde am dus-o pe nenorocita aia bătrână. Se

zbate ca o nebună. Crede că mai are o şansă să scape.

— Avocatul câţi bani a primit pentru toată treaba murdară?

John se învârtea cu paharul în mâna prin cameră micuţă şi încărcată cu mobilă de culoare cafenie.

— Aproape 1.000 de euro.

— Pfff, asta da viaţa de câine. Câtă josnicie. Ia loc Aris, acum vreau să îţi zic ceva delicat. Vă trebuii să plec pentru cel mult o lună. Minoua nu se va mişca de aici în timpul ăsta, chiar de-ar fi să stea legată de pat cu lanţuri.

— Am înţeles Boss.

— Am o afacere urgenţă de încheiat în Costa Rica şi nu pot să lipsesc. Mă îngrijorează însă faptul că vă trebuii să o las singură. Zilele astea a fost altă persoană. M-a impresionat. Aproape că aveam impresia că sunt iar lângă fată simplă, naivă şi copilăroasă de acum 5 ani. Vreau să ai mare grijă ca nimeni să nu ajungă aici sus. Oricum vom ţine legătura telefonic. Şi încă ceva mă gândeam să îl chemi şi pe Andrei aici, poate că i-ar face bine să stea cu ea, şi bineînţeles copii.

— Da, domnule. Voi face aşa cum doriţi.

John deschise uşa şi ieşi. Se duse în dormitor unde se afla soţia sa. Era timpul să o înştiinţeze de plecarea lui.

Intră în camera încet pentru a nu-l distrage atenţia de la meditaţia zilnică. Minoua se afla pe mica terasă a dormitorului de la etaj. Se apropie încet de ea şi o prinse de mijloc. O sărută pătimaş iar ea îi înconjura gâtul cu mâinile.

— Eşti ok, iubito?

— Perfect. Se întoarse iar cu faţa spre munţii. Când mă uit de aici simt că mă încarc cu energie. Mă simt de parcă renasc în fiecare zi. E superb să simţi asta.

— Mă bucur pentru tine. Hai să luăm loc puţin.

— Off, nu-mi spune că deja ai îmbătrânit. Minoua râse.

— Hmmm, nu încă, pot să îţi demonstrez asta.

— Aris mi-a zis că vor venii şi copii aici. Îmi este atât de dor de ei. Cred că deja sunt mari.

— Da, aşa este.

Continuară să discute despre subiecte banele pe care Minoua le pornea. În tot acest timp pe John părea că îl măcina ceva, dar nu găsea momentul potrivit pentru a o spune.

— Iubito, trebuie să-ţi spun ceva important.

— Te ascult.

— Am primit un telefon. Vă trebuii să plec în America o lună. Minoua se ridică supărată în picioare, privindu-l cu răutate.

— John, se răsti spre el. Mi-ai promis că nu mai pleci. Nu înţelegi am nevoie de tine aici. Am trecut prin atâtea ca nici eu nu ştiu cum de mai sunt în viaţă. Tu eşti singurul sprijin pe care îl am. Nu poţi să faci asta, nu, te rog!

Se aruncă în braţele lui şi începu să plângă. El o îmbrăţişă şi o strânse la pieptul lui.

— Voi fi mereu cu tine, linişteşte-te te rog. Nu plec mult timp. Mă voi întoarce şi pentru două ore atunci când voi putea. În plus Aris va fi aici cu tine. El este ca şi îngerul nostru păzitor, doar şti.

— Of John, eu te iubesc atât de mult!

— Şi eu iubito, şi eu!

Spre seară John era gata de plecare. Cu toţii îl însoţiră până la maşini. Totul era pus în ordine. Băieţii care îl însoţeau erau bine pregătiţi şi întotdeauna în stare de alarmă. John nu îşi luase multe bagaje însă. De obicei şi atunci când venea şi când plecă, o făcea doar cu ce avea pe el. Restul le procura din locurile în care ajungea. Despărţirea de

soţia sa perfectă era dureroasă că de obicei, însă ştia că ea va fi în siguranţă acolo pe munte. Era departe de agitaţia oraşelor şi a pericolelor. În schimb pleca liniştită pentru că ştia că Aris va fi acolo în permanenţă.

Pe drumul către Bucureşti, John devie traseul. Imediat maşinile intrară pe o altă autostaţia şi porniră spre Constantă. Nu se opriră nicio clipă până ce nu ajunseră în faţa casei Minoei. Cele două maşini care îl însoţeau pe Aris se opriră în faţa iar maşina în care se afla şeful, intra în unul din garajele casei iar de acolo porni spre o parcare subterană. Maşina încetinii şi se opri. Încăperea era semiintunecata. Uşa din spatele maşinii se deschise şi John coborî. Împreună cu 3 însoţitori o luară pe un culoar îngust şi întunecat. Trecură pe lângă 2 uşi şi se opriră la a treia. Din spatele uşii întunecate un bărbat înalt cât un munte, cu muşchi că de stâncă şi cu o privire înfiorătoare, deschise încuietoarea uşii şi uşa se înlătură, pentru a permite intrarea. În spatele uşii se observă o cameră semiintunecata, fără geamuri, goală cu doar câteva scaune şi o măsuţă puse undeva lângă un perete. În mijlocul camerei sub becul molatec ce se chinuia să lumineze

pe un scaun se afla în persoana însăşi cel mai mare duşman al Minoei. Mama fratelui ei Andrei, legată cu cătuşe la mâini şi picioare, pe faţă avea bandă adezivă lipită în dreptul gurii pentru a nu încerca să ţipe. Era mai mult leşinată decât vie. Avea urme de violenţă pe tot corpul. John îşi dădu haina jos, i-o înmâna unuia din angajaţi apoi se apropie de scaun. Femeia deschise ochii şi îl văzu. Imediat începu să mormăie şi să se zbată pe scaun.

John îi dezlipii bandă adezivă din dreptul gurii. Femeia începu imediat să ţipe.

— Nenorocitule, o să plăteşti pentru asta. Am să te omor când o să scap de aici. Ar fi bine să mă laşi să plec

nenorocitule.

John făcu semn unuia din băieţi care se apropie de femeie şi o lovi cu pumnul. Capul femeii căzu pe spate. Era iar într-o stare de semiinconştienţă.

John se apropie de ea.

— Nenorocito, de aici nu ai să pleci decât moartă. Pedeapsa vieţii tale este că te-ai pus cu cine nu trebuie. Ai făcut o mare greşeală atunci când ai crezut că poţi învinge unul ca mine.

Cornelia îl privea cu prin ochii intetosati.

— Tu! ţipă John către ea. Tu eşti însuşi diavolul pe pământul ăsta. Rrecunoaste! Recunoaşte că eşti o criminală nenorocită! John se învârtea în jurul ei, gesticulând şi ţipând cu toată puterea. Eu ştiu nenorocito, ştiu ce ai făcut tu! Păcatul tău de moarte.

— L-ai omorât ca o lasa nenorocită. L-ai înşelat şi l-ai omorât. Mi-aş fi dorit ca Minoua să te omoare cu mâna ei, pentru ceea ce ai făcut. Tatăl pe care nu l-a avut lângă ea din cauza ta, diavol nenorocit, ce azi o să dispară de pe acest pământ.

— Merită să moară, spuse femeia cu ultimele puteri. Pe mine nimeni nu mă trădează. Cornelia este doar una!

John se îndrepta către uşă, întinse mâna către unul din bărbaţi şi îşi recuperă haina. Se îmbraca, apoi se întoarse cu spatele spre prizonieră. Când ajuns în dreptul uşii făcu un simplu semn din cap către călăul care deschise uşa la intrarea în cameră. Pe rând ieşiră din camera John, apoi cei trei bărbaţi care îl însoţeau. După ce uşa se închise, se auzi o împuşcătură puternică. Corpul femeii căzu pe jos iar din dreptul capului începu să şiroiască sânge.

La vila de la munte era atmosferă de serbatoare. Era

ziua băiatului cel mic adoptat de Minoua. Petrecerea din curtea vilei era în toi. Copii se jucau, adulţii discutau. Minoua râdea şi glumea alături de fraţii ei veniţi tocmai din Anglia. Acum erau adolescenţi cu toţii. Erau învăţaţi şi duceau o viaţă importanta datorită studiilor avansate pe care le făceau. Mama Minoei venise însoţită însăşi de soţul ei, doctorul psihiatru care se ocupase de vindecarea ei. Toată lumea era fericită şi bine dispusa.

Singurul care lipsea de la petrecere era John, trecuse deja o lună jumate de când plecase, şi nici măcar la ziua celui mic nu putuse ajunge. Asta o dezamăgea însă, Minoua ştia bine ce avea de făcut pentru a nu fi afectată de distanţa ce îi despărţea.

Se ridică de pe băncuta şi pornii printre invitaţi.

— Hei la văzut cineva pe Aris? Hmm nu? Oare unde o fi?!

În bibliotecă din interior Aris vorbea la telefon. Era încruntat şi agitat.

— Da Boss, au venit rezultatele analizelor. Nu este bine deloc.

În urmă cu o lună la cerinţa lui John, un medic specialist din Viena se prezentase special în munţii Apuseni pentru a-l recolta soţiei lui probe de analize. John ştia starea gravă de sănătate a Minoei şi dorea să ştie că lucrurile nu se înrăutăţiseră mai mult decât erau, până când ei aveau să ajungă la operaţia care ar fi putut să îi salveze viaţa.

Uşa se deschise încet, Aris stătea cu faţa către geam şi privea pe fereastră în timp ce vorbea la telefon. Minoua îi privi câteva secunde apoi izbutii să strige către el.

— Aici erai!

Bărbatul tresării şi închise telefonul instinctiv.

— Ce dumnezeului înseamnă asta? Vrei să fac infarct, se răsti el către ea.

Femeia însă se apropie de el începând să îi dea târcoale asemenea unei pisici. Se opri în spatele lui şi îl cuprinse cu braţele, lăsându-şi capul pe spatele său voluptuos.

Aris rămase înţepenit.

— Toată lumea este aşa de fericită afară. Eu nu mă simt fericită. Adică sunt mă bucur pentru copii dar, se opri brusc că şi când nu ar mai fi vrut să îşi dezvăluie sufletul.

— Dar, ce? Se întoarse cu faţa către ea şi o privii în ochi ca şi când ar fi pătrunso cu privirea.

— Îţi lipseşte John, nu-i aşa?

Minoua îşi ridică braţele şi, apoi îi prinse obrajii în palme, mângâindu-i suav.

— Nu, răspunse ea sec, pentru că te am pe tine!

El se aplecă brusc spre ea apoi o sărută violent. Patima din sufletul lui se grăbea să iasă la suprafaţă. O dorea cu toată fiinţa lui şi nu îşi putea stăpânii senzaţiile sălbatice pe care le trezea în el de fiecare dată când o privea.

Se opri pentru a-şi trage sufletul, pe faţa ei rămăseseră urmele sărutului plin de pasiune. Simţea cum conturul buzelor o ardea din cauza atingerii aspre a bărbii lui.

— Tu eşti păcatul meu de moarte!

O ridică în braţe şi se îndrepta cu ea spre etaj.

John se plimba agitat dintr-o parte în alta a încăperii semiobscure. Ţinea în mână un pahar cu alcool, pe care îl ducea la gură din când în când. Expresia de pe faţa lui exprima nelinişte şi nerăbdare. Se opri pentru câteva secunde în mijlocul camerei gândindu-se ce avea de făcut. Îşi scoase din buzunar telefonul mobil şi formă un număr.

— Sunt gata, mâine merg spre Montreal, apoi zburăm către ţara.

Apelul fu scurt şi la obiect. Închise telefonul şi îl aruncă pe o măsuţă mică. Uşa camerei întunecate se deschise şi îşi făcu apariţia o tânără femeie, îmbrăcată provocator. Cu mişcări senzuale se apropie de el şi începu să îl mângâie pe umeri laţi.

— Ai venit la fix, îi zise el.

Minoua refuza în continuare tratamentul şi cu toate că eforturile de a renunţa la alcool şi la ţigări îi făceau pe cei din jur să creadă că starea ei se va îmbunătăţii, realitatea era cu totul alta. În fiecare dimineaţă stătea închisă în baie mai mult de jumătate de oră. În partea cealaltă a camerei se auzeau gemete şi văicăreli de durere. Nu mai vomase de câteva zile, însă azi era una din cele mai groaznice. Simţea cum tot ce avea în corp ar fi dorit să iasă afară scăpând din ghearele bolii. Era o criză mai puternică decât cele de până atunci. Era sigură că v-a muri înainte ca cineva să îşi dea seama că ea îşi dădea ultima suflare pe ascuns. Îi traceau mii de gânduri prin cap. Din când în când reuşea să ia câte o gură de aer pe care simţea cum îi umple plămânii de aer, aer curat, parcă îl iubea de fiecare dată când îl simţea. Oare ce forţă malefică îi furase puterile, dacă ar fi văzut-o toţi cei care o adorau în starea deplorabilă în care se afla. Aproape că I se făcea ruşine. Nimic nu îi făcea însă corpul să se sprijine pe picioare, îi trecu prin minte o înjurătură, se simţea neputincioasă, avea acum o stare de nervi. Cum de I se întâmplă tocmai ei aşa ceva. Simţi o senzaţie caldă în jurul buzelor, aşa că îşi duse mâna instinctiv. Degetele i se înroşiră de la lichidul ce I se prelingea în colţul gurii. Îşi lasa corpul să se întindă încet pe jos fără a se răni de gresia ce acoperea

podeaua. Ar fi preferat să moară la fel de frumoasă sau cel puţin nu cu capul spart, pentru că ţinea mult la inteligenţa ei. Oricum nu şi-ar mai aduce aminte de nimic.

— Ah, prefer să merg la un picnic, sau oriunde să stau şi să privesc norii.

— Dar eşti încă slăbită, nu poţi face niciun efort.

— Şi, e mai bine să stau în pat şi să mor la umbra acoperişului?

— Minoua, te rog nu vorbi aşa!

Încerca să râdă, dar aproape că nu mai avea glas.

— Aris, dragule, sper că aţi luat toate oglinzile din casă. Unei muribunde nu îi plac oglinzile, sunt mai rău decât un coşmar, ştiai asta?

El se întoarse cu spatele la ea, cu faţa spre fereastră şi prefăcându-se că vede ceva în zare. Strânse puternic din dinţi până ce îi apărură riduri pe frunte. Ar fi vrut să spargă zidul din faţa sa, eliberându-şi toată furia strânsă în suflet. Nu suportă să o vadă aşa, şi nici nu putea accepta că ea să nu mai fie. Se simţea îngrozit şi lipsit de orice putere. Dacă ar fi putut şi-ar fi dată viaţa pentru ea. Dar cum să facă asta?

— Hei, mă laşi să vorbesc singură?

Scutură din cap apoi se întoarse spre ea.

— Ce ziceai?

— La cine îţi este capul? Cumva la iubiţica ta din oraş?

— Poftim?

— Nimic, îi zâmbi ea, hai du-te şi pregăteşte maşina. Să iei tot ce trebuie până voi fi eu gata. Mergem pe pajiştea cu flori. Acolo miroase frumos şi îmi place enorm. Simt că prind viaţă. Râse scurt şi tare.

— Nu că n-aş avea nevoie de puţină viaţă!

Se ridică încet din pat, doamne se simţea ca un fulg de

nea, oare mai trăia în corpul ei, sau o ființă malefică i-l schimbase în timpul în care stătuse inconştienta în baie. Ştia că arată oribil, o văzuse cu o zi după incident. Se ridicase din pat şi porni spre dressing, oglinda îi arătă o realitate crudă. Dacă ar fi vrut să vezi un mort viu, cu siguranţă ea era aceea. Spărsese atunci oglinda din dressing cu tocul unui pantof, alertând toţi angajaţii casei care crezură că păţise ceva. Îşi cam dăduse ea seama că la fiecare mişcare mai bruscă, cu toţii aveau impresia că ea îşi va da duhul. Dar nu se dădea bătută. Avea să lupte până în ultimul moment şi chiar şi atunci va trage cu dinţii de ultimul fir de viaţă. Se îmbraca lejer cu o rochiţă albă de vară, decoltată, cu imprimeuri florale şi colorate. Încalţa o pereche de slapi uşori şi comozi. Caută în dressing o pălărie care să îi acopere capul de soarele puternic şi care să îi ferească fata palidă de lumina soarelui. Înainte de a ieşi pe uşa se opri în dreptul comodei unde dădu cu ochii de trusa de machiaj. Deja se simţea obosită, aşa că se aşează pe fotoliul din faţa acesteia. Stătu aşa 2 minute până ce simţi că bătăile inimii se mai calmară. Deschise un sertăraş micuţ şi scoase de acolo o oglindă pentru poşeta. O deschise şi se privii cu frică. Era ea dar nu se mai recunoştea. Văzu doar aceeaşi privire comnua în rest totul era schimbat. Desfăcu trusa cu farduri şi începu să se machieze. Era profesionistă şi oricât de greu se mişcă, ştia toate trucurile în materie de machiaj. Ridică iar oglinda către faţă. Îşi crease o mască perfectă. Arata extraordinar. Cine ar mai zice că urma să moară. Râse din nou singură, apoi se opri brusc.

— Cred că sunt nebună! Dumnezeule!

Se ridică îşi reaşeza rochiţa, îşi puse pălăria şi apoi încet ieşi din cameră. Din vârful scărilor îl strigă pe Aris, care venii ca fulgerul pentru a o ajuta să coboare. Când îşi ridică

privirea către ea rămase mut de uimire. Arată atât de bine şi era atât de frumoasă. Era femeia de care se îndrăgostise.

— Te simţi bine?

— Destul de bine, zâmbi către el.

— Arăţi foarte bine.

— Ştiam că o să observi asta. Vezi poate că nu sunt atât de grav totuşi. Tu nu crezi? Se opri în loc şi se întoarse spre el aşteptând aprobarea.

— Eu cred în tine doar. Şi cred că va fi bine totul. Minoua îşi înfăşură braţul de al lui şi păşi pragul uşii.

Se urcară amândoi în una din maşini şi porniră către pajiştea cu flori. După doar 10 minute de mers, opriră camionetă şi se dădură jos.

— Oh, Aris uite cât de frumos.

În mijlocul sălbăticiei munţilor, între stângi îmbrăcaţi în brazi şi pomi înalţi, până pe crestele cele mai înalte, o colină plină de flori stătea ascunsă de piciorul omului, în spatele munţilor şi al pădurilor, acolo unde ajungeau doar cei care nimereau.

Iarba verde şi florile sălbatice, cu miresme atât de parfumate parcă te îmbăta de fericire, îţi aroma simţurile şi te încarca cu energie şi viaţa.

Aris întinse o pătură undeva în dreptul florilor, nu cumva să le strivească. Păşea încet pe lângă ele, ştia că dacă avea să strivească vreo floare Minoua s-ar fi supărat. Ea mereu zicea că locul ăsta este sfânt. Cum putea să ajungă soarele până acolo, să treacă de vârfurile negre ale munţilor şi să lumineze un petec de pământ, îmbrăcându-l cu sute de flori vii.

Se întinse pe pătură cu faţa către cer. Orizontul se încreţea după vârfurile munţilor aici şi nu mai era doar o linie dreaptă ca în largul mării ei. Îşi aduse aminte de mare şi

simţii cum ochii I se-n-lacrimează. Cum o fi putut uita de ea. Închise pleoapele încet. Săraca mamă mare*, cum îşi plângea ea copii ce o părăseau. O durere provocată de remuşcări îi fulgeră inima. Nu apucă însă să plângă, pentru că o umbră îi acoperii fata şi deschise ochii. Aris era deasupra ei sprijinit în mani pentru a nu o strivii sub greutatea lui.

Stătură aşa câteva clipe privindu-se în ochi unul pe celălalt. Era de ajuns pentru a-şi putea citit sufletul din nauntrul fiecăruia.

— Apropie-te, îl rugă ea.

Îşi ridică mâinile şi îi înconjura gâtul, mângâindu-l încet la ceafă.

— Sărută-mă, acum, te rog!

Iar el se aplecă spre buzele ei moi şi le gustă.

— Şi tu, îi zise el cu răsuflarea întretăiată. Ea îl caută cu privirea.

— Fi a mea!

Iar ea îi răspunse închizând ochii şi primindu-l iubirea.

De după dincolo de munţi, maşina ce se apropia părea mai mică decât în realitate. Se apropia încet pe drumul săpat de vreme. De cum ieşeai din pădure pământul se lumină şi te simţeai că într-o grădină. Colina de flori era însă mult mai departe. La jumătatea drumului maşina se opri. Pasagerii priviră în zare şi văzură trupurile celor doi. Şoferul primi imediat ordinul, iar maşina se întoarse spre drumul ce ducea înapoi către pădure ca şi când nici nu ar fi fost vreodată acolo.

La apus soarele le mângâia trupurile goale cu razele lui roşiatice. Îi mângâia cu căldura plăcută şi dulce a focului ce părea să se strângă. Parfumul florilor sălbatice îi făcea să viseze.

— Oare am ajuns în Rai? întrebă ea.

El însă nu îi răspunse. O ţine strâns în braţe, acoperindu-i trupul firav, cu al cui, pentru că nimic să nu se apropie de ea mai mult decât el. Ar fi dorit să rămână aşa o veşnicie. Doar ei doi, pe colină cu flori a Raiului lor.

— Cred că ar trebui să ne ridicăm Aris. Uite, arătă spre vârful stâncos al munţilor. Încep să ardă, razele soarelui ce apunea le înroşea crestele. Se face târziu.

Luară cu ei de-a lungul drumului liniştea şi pacea de pe colină. În maşină nu se auzii nici cel mai mic zgomot. Minoua adunase câteva flori din care îşi făcu o coroniţă. Aşa se simţea mai însufleţită, de parcă smulsese din pământ o bucăţică de viaţă pe care acum şi-o însuşise.

Cobora din maşină lăsându-l pe Aris în urmă. Deschise uşa şi intră încet făcând doi paşi către living.

— Bună seara, o întâmpină o voce de bărbat.

— John!

Fata se aruncă în braţele lui, iar el o strânse puternic sărutând-o pe frunte. În uşa casei apăru şi Aris care scapă din braţele pătură şi celelalte lucruri aduse de pe colină. Minoua şi John se întoarseră către el. Se lăsă liniştea. Câţiva angajaţi traversară că prin foc încăperea în care se simţea o tensiune puternică.

Pentru a mai calma spiritele John prelua cuvântul. Îi dezlipii braţele de trupul lui apoi se aşeză pe fotoliul din dreptul mesei. Aris strânse lucrurile scăpate şi le duse în bucătărie

Întorcându-se imediat înapoi.

Minoua stătea în dreptul lui John privindu-l surprinsă.

— Văd că te simţi mai bine, îi spuse el sec.

— Am început să îmi revin, îi zâmbi ea.

— Mă bucur, am fost enorm de îngrijorat, credeam că

o să te pierd înainte să te mai văd.

— Nu spune prostii!

— Dar nu este adevărat?

Aris se aşează în dreptul barului, stând în picioare pe poziţia de drepţi şi cu capul plecat. Se simţea vinovat, ruşinea îi ardea obrajii înroşindu-i şi făcându-l să fie calzi. Minoua se uită către el surprinsă de afirmaţie.

— Încă miroşi a bărbat, replică John.

Era atât de calm, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Totul părea a fi normal. Nimeni nu ţipa, nimeni nu plângea. Îşi aprinse un trabuc şi trăgea din el cu plăcere. Din când în când se mai uita la cei doi inculpaţi, aflaţi că într-o sală de judecată şi aşteptându-şi pedeapsa.

— Încă miroşi a bărbat, repetă el.

— John, reacţionă ea.

— Shsh, duse dugetul arătător la gură, nu trebuie să zici nimic. Eu ştiu.

Aris înghiţi în sec.

Minoua rămase înţepenită pe canapea aproape de John, tinadu-i mana într-ale ei, şi masând-o încet.

— John, te rog, vreau să îţi explic. Doar atât îţi mai cer.

— Iubit-o, nu îţi mai pot oferii ceea ce nu îmi mai aparţine acum. Ea îl privii fix în ochi.

— Inima ta, iubito, spuse el cu glasul gros şi întunecat.

— Te rog, John, te implor. Ţi-o cer ca pe o ultimă dorinţă înainte, făcu o pauză apoi se opri.

— Înainte de ce?

— Înainte să mor, îi zise ea cu glas încet. În ochii îi apărură lacrimi. John încuviinţă din cap.

Ea îşi drese glasul, apoi zise.

— Te iubesc mult! Vreau să mă crezi cu adevărat

pentru că nu te mint şi oricât de mult ar durea ceea ce am să zic acum, vreau ca să ştii. Îl iubesc şi pe Aris la fel de mult ca pe tine. Sunteţi bărbaţii mei şi nu am de gând să renunţ la niciunul din voi.

John se încruntă şi îi strânse mâna cu putere. În ochii lui se citea durere.

— Prin voi eu voi trăii chiar şi după moarte. Lacrimile îi se prelingeau pe obrajii firavi şi palizi ca nişte boabe de cristale.

Îi făcu semn lui Aris să se apropie. El se uită la John, apoi se aşeză în dreapta ei lăsând-o pe ea să fie în mijlocul lor.

Minoua îl prinse de mână şi îl strânse. Îi ţinea acum pe amândoi legaţi prin ea.

— Vreau ca voi să nu vă mai certaţi niciodată, vreau să fiţi ca fraţii şi să vă iubiţi. Nu vreau să simţiţi ura din cauza mea. Eu vă iubesc, vorbii încet, vă voi iubii întotdeauna.

Cei doi bărbaţi înghiţeau în sec şi îşi stăpâneau cu greu durerea din suflet ce o simţeau că un nod în gât.

— John, iubitul meu soţ, se întoarse ea către el, jură-mi că dacă eu nu voi mai fi, vei avea grijă de Aris ca şi de fratele tău.

John o privea trist şi nedumerit.

— Jură-mi te rog!

— Jur, se auzi într-un final vocea lui John. Se întoarse apoi spre Aris.

— Aris, dragul meu, jură-mi că dacă eu nu voi mai fi, vei avea grijă de John că şi de fratele tău, pe viaţă şi pe moarte.

— Jur.

Cei doi bărbaţi se priveau în ochi, nedumeriţi de sentimentele ce îi acaparau şi de lupta ce se dădea în

sufletele lor.

Niciunul nu îşi putea explica de ce au ajuns ei în nebunia asta. Era oare totul un coşmar, din care parcă nu se mai trezeau. Cu siguranţă aşteptau răsăritul soarelui pentru a se convinge singuri.

Până la miezul nopţii cu toţii erau fiecare în camera lui, încercând să doarmă liniştiţi. Niciunul însă nu reuşea. John privea tavanul întunecat din faţa ochilor când uşa camerei se deschise. Cu paşi mici şi uşori Minoua ajunse în dreptul patului. Se aplecă asupra lui şi îi mângâie fruntea.

— Eşti atât de frumos!

El simţii că inima îi sare din piept când o văzu. Nu credea că vă venii la el. Încerca să se ridice însă ea îl împinse cu mâna.

Se lasa spre urechea lui şi îi şoptii.

— Vreau să fiu soţia ta aşa cum se cuvine!

El o prinse de mijloc şi o urcă deasupra corpului său masiv. Îi cauta cu privirea în întuneric, buzele dulci şi cărnoase. Nici nu îşi dădu seama când trecu timpul lângă ea.

Înainte de răsăritul soarelui Minoua ieşi din camera lui Aris şi intră în dormitorul ei. Îmbracă o rochie elegantă, mulată pe corp şi cu spatele decoltat. Îşi prinse părul într-un coc lejer şi se machie discret dar atât cât să o facă mai feminină şi mai senzuala decât era. Îşi puse pe mână o poşetă mică ce atârna de încheietura mâinii cu un şnuruleţ argintiu. Coborî încet scările spre parter apoi traversă livingul şi ieşii pe uşa de la intrare.

La răsăritul soarelui un urlet puternic de lup trezii toată casa. Cei doi bărbaţi săriră din pat şi ieşiră în holul de la etaj. Amândoi văzură uşa de la dormitorul ei deschisă. Se

apropiară unul de celălalt şi se îmbrăţişară. Rămaseră lipiţi unul de celălalt şi cu ochii grei de lacrimi până ce urletul de la răsărit se sfârşi.

— Sfârşit